

Gerilla anıları

GERİLLA ANILARI

YÜREKTEN ÖYKÜLER

Şehit Dicle Hatay Edebiyat Birimi Yayınları

Basım Yeri: Roj Matbaası

Basım Tarihi: 2015

Önsöz

Gerilla yaşamında yaşanan her an çok değerlidir. Bu yüzden de yaşadığımız her an'ı anlamla buluşturmalı, anlama kavuşturmalıyız. Sözlü anlatım kültürü Kürtlerde oldukça gelişkin bir kültürdür. Bu yüzden de kendimizi en fazla bu yolla ifade etmeyi yeğleriz. Ama unutmamalıyız ki, yazılı anlatımlar da bir o kadar önemli ve gereklidir. Tarihe bir şeyler bırakmak gerekir. Bu kutsal yaşamı takip etmek isteyecek olan gelecek nesillere bir iz bırakmalıyız.

Öyle bir iz bırakmalıyız ki, yaşam bundan binlerce yıl sonra da anlamından kopmasın ve anlamına uygun yaşansın. Bu yüzden anlamlıdır, an ve anlamı buluşturmak.

Bizler de bu yaşama gönül vermiş kendilerini bu güzel yaşama adanmış yoldaşlarımıza kulak verdik, onların anlatımları bizleri o anlara götürdü, o anları yaşadık. Bir çok yüz gördük, yürek tanıdık. Hepsinden yaşamlarından bir kesit anlatmalarını rica ettik. İşte o zaman başladı asıl yolculuk. Kimisinin gözlerinde hüznü, kimisinde masum bir gülüşe tanık olduk. Ve sonuna kadar onları dinledik. Çoğunun yüreklerinden sözcüklere yansıyanlar şunlar oldu;

“Gidenlerin arkada bıraktıkları ile yetinmek... adına özlem, adına nice kavram konulan bir çift söz; “ayrılık vakitleri...” yüreklerimiz fişkıran lavlarla örüldü nice zamandır. O zamandır bu zamandır yüreğimizdeki hüznün yüzümüzde portresini çizmeyi başardı. Gidenler ve geride bıraktıkları bir çok gülüş...

Ne zaman hatırlamak istesen hafızadan bir türlü silinmeyen sözcükler sayfasını açıp bir tanesini seçeriz. O da “anılar” kısmı. Anılar yaşamımızdır. Anılar onlardır, gidenlerdir. Anılar onların bizlere bıraktıkları hediyelerdir. Anılar öğreticimiz, kiblegahımızdır. Anılar bitmeyen öykülerdir. Anılar öykülerin hayallerimizle büyümüş çocuklarımızdır. Anılar biziz; bu dağlarda bizimle olandır. Bizleri yalnız bırakmayan sadık dostlarımızdır. Bazen acı, bazen tatlı ne olursa olsun onlar bizim tanık olduğumuz güzelliklerdir. Bu yaşamı yaratanların, bedel verenlerin bizlere bıraktıkları hatıralardır.

Bu yüzdendir bu kadar unutulmaz, sonsuz olmaları. Anıların onlar gibi tercihleri ölümsüzlükten yana oldu. Anılar yüreğimizin akan seli, gözlerimizdeki akan damlalardır. Bazen gözlerde bir muğlaklık beliriverir, işte anılar o muğlaklığın hüznüdür. Bazen de birden bire gönlümüz şahlanıverir durmayacasına, o anda anılar coşku verendir. Yüzümüzdeki gülüşün yansıttığı güzelliştir anılar.

Sevginin unutulmadığını sadece hatırlanması gerektiğini bizlere öğreten anılar... Özlemi bir nebze olsun dindiren anılar... Mutluluğumuzu paylaşan anılar... Bizleri biz olduğumuz için seçen anılar..."

Ve bu yüzdendir tanık olduğumuz yüreklerden sizlere bu anıları paylaşmak istememizin nedeni. Yani sözün kısası; anılar sadece yaşadıklarımız değil, paylaştıklarımız ve onları hayallerimizde büyüttüğümüz değerlerimizdir...

İşte o an anladık ki, yaşam paylaşıldığında güzel. Bu yüzden anılarımızı yalnızca zihnimizin kıyısına köşesine sıkıştırmamalı, azad etmeliyiz. Onları yarınlara taşırmalı, paylaşmalı, paylaşarak, çoğaltmalıyız.

Bu yüzden önemlidir yazmak, yazarak çoğaltmak...

Bizler Şehit Dicle Hatay Edebiyat Birimi olarak, siz güzel yoldaşlarımızdan topladığımız anıları bir araya getirip tarihin sayfalarına geçirdik. Bu çalışmayı yaparken yoldaşlarımızın gezdiği patikalarda yol aldık, onların su içtiği çeşmelerde soluklandık. An ve anlamın buluşmasına tanık olduk. Şimdi sizler de bu buluşmaya tanık olacak, anıların yarattığı güzellikleri soluyacaksınız.

Şehit Dicle Hatay Edebiyat Birimi

Ve işte gidiyoruz!

Mayıs ayının kutsallığında, bir 18 sabahının kızıl şafağında koyuluyoruz yola. Kucağımıza özgürlüğün kızılığını doldurarak, gözleri ufuklarda umut bekleyen analara ve direnişleriyle kendini küllerinden yaratmış bir halka özgür yarınları müjdeleme şiarıyla...

Yüzümüz doğan güneşe dönük, bizi her zaman ısıtıcı, aydınlatıcı ve yaşam dolu ışınlarından yoksun bırakmamış Özgürlük Kiblemizi, Güneşimizi selama durarak ve yeni bir süreci başlatmış olmasından dolayı onun fedaileri ve militanları olarak etrafına aydınlık huzmelerini oluşturmak niyeti ve amacıyla...

Gidiyoruz işte! Yüzümüzü Özgürlük Kiblesine dönüp ve ardımızda yoktan var edilmiş bir halkı bırakarak. Bir sabah serinliğinin, o mis gibi ferahlatıcı kokusunda ve merakında. Bir yaprak üzerinde kümelenmiş çiğ damlası gibi sessizce süzülerek...

Ardımızda su dökenimiz yok, bu gidiş son gidiş olmasın diye. Acılarımızdan, hasretimizden ve sevinçlerimizden dolayı döktüğümüz gözyaşlarının toprakta kalmış solgun ıslaklığı var sadece. Ki bu nem, bakir topraklarda sürekli yeni filizleri yeşerten direniş hamuru gibidir...

Ve işte gidiyoruz... Zozanların buz gibi sularını son kez kana kana yudumlayarak. Göğüs körüklerimizi bir kez daha zozanların, serin, temiz ve cesaret dolu havasıyla pompalayarak. Kar kütlelerinin hemen kıyı-

sında, bazen de incelmış karın tam da orta yerinde, bir Berfin çiçeği gibi yerden bitercesine...

Gidiyoruz işte, şehit yoldaşlarımızla bir kez daha vedalaşarak. Arkamız onlara dönük ama bize bıraktıkları bayraklarını, silahlarını, yarım kalmış bütün isteklerini, bitiremedikleri sözlerini, bir bütünen umutlarını önümüze katarak, sıkılmış yumruklarımızın içine gömüp şaha kaldırarak, sert bakışlarımızın içinde saklayıp gözlerimizi ufuklara dikerek ve onları yüreklerimizin zirvelerine yerleştirerek gidiyoruz. Halkımızın kendi göz yaşlarıyla bedenleri üzerine örtü serdikleri o kahraman yoldaşlarımızın kemiklerini arkamızda bırakarak, ama kutsal ülkenin yaratılmasında nasıl yiğitçe dövüşerek gittiklerini anlata anlata gidiyoruz. Her ayaz gecede, yönümüzü Kuzey'e her çevirdiğimizde ve gözlerimizi gökyüzüne her diktiğimizde.

Pırıl pırıl parlayıp göz kırpan o güzelim yıldızları, o güzelim yoldaşları görme umuduyla...

Ve gidiyoruz işte... Mezopotamya'nın, insanlık tarihine beşiklik etmiş, toprağa ekilmiş ilk tohumundan günümüzde insanı bile pazarlayan kokuşmuş meta kültürüne kadar, tanrıçaların yaratıcı kültüründen, cennet olarak tarif edilen güzelliğinden, cehenneme dönüşmüş işgal tabelalarına kadar, kabilelerin özgürlük ruhunu bir nehir gibi günümüze kadar getiren direnişlerinden, kendini üç kuruşa satma düşürülmüşlüğüne kadar, pek çok maceraya tanıklık etmiş bu toprakların son büyük isyanının, umut dolu, özgür ruhlu, dik yürüyüşlü serüvencileri olarak... Maskeli-maskesiz bütün "tanrıların" tahtını söke söke ve bütün kutsal mekânların şerbetini herkese ikram ederek...

Gidiyoruz...

Sema'da on dördünde bir mehtabın solgun ışıkları altında, sıra sıra dizilmiş gerilla silüetlerinin o heybetli görüntüleriyle... Her biri bir dağ gibi görünen, her biri on gibi görünen özgürlük savaşçılarının, o sempatik, dimdik duruşlu ve aynı zamanda cesaret ve bazen de korku salan görüntüleriyle...

Gidiyoruz işte...

Belki de dönmek üzere... Ama ağıtlar yakılmasın ardımızdan. Türküler söylensin, tilililer çekilsin. Bu gidiş, bir özgürlük yürüyüşüdür, Bu gidiş aydınlık dolu günlere gebe olan yarınları kucaklama yürüyüşüdür. Duvarlar arasında tutsak edilmiş özgür ruhlu yüce insanların bir nehir gibi bendleri yıkıp aşan yürüyüşüdür... Yiğit analarımıza, kucaklarına

Gerilla anıları

özgür şafakları doldurup getirecek gençleri,

Ardımızdan yalnızca “Önlerine bütün rüzgârları alıp gittiler, işgal ordularıyla gelen” deyin!

Ve... Patikalarımızda gerilla yoldaşlarımızın mekap izlerini silmeyin. O izler ki, güzelim ülkemizin bedeni üzerinde yıllarca süren işgalin, talanın, zulmün ve katliamların izlerini silip süpüren izlerdir!

Agit Cıvyan

*Onlar Karadeniz'i bağrırlarında
sakladılar. Karadeniz de onları...*

Karadeniz'in bağrında bir klan

Munzurların dilinden, karacasından anlayan onlarla konuşan bir klan...onlar Dersim'i, Munzur'u kucakladılar yıllardır ve Munzurlar da onları sımsıkı sardı. Böylelikle başladı tarihe iz bırakacak anılar. "Karadenizin klanı"ndan izler...

Munzurların güzelliği...

Dêrsîm'de özellikle de Munzurlarda kalmanın benim için farklı bir anlamı var. Bu anlamın yüreğimdeki izini anlatmak, tekrardan o anlara geri dönmektir. Zorluklar, güzel anların insana bıraktıklarını yeniden düşünmek ve yaşamak hiç kolay olmasa gerek. Daha parti ile tanışmadan önce oralarla ilgili hikayeler ve türküler dinlemek bende farklı duygular uyandırmış ve Munzurlara ilgim artmıştı. Munzurlar tarihi açıdan önemli bir yere sahiptir. Belki onu anlatmaya çalışsam çoğu şey eksik kalacak çünkü hem arazi bakımından hem de manevi açıdan çok derin duygular bırakıyor insanda. Ve bu duyguları anlatmak oldukça zor.

2006 yılında o alana geçtiğimde, yaşadığım heyecanı hep bir çocuğun ilk merakına benzetmişimdir. Munzurları merak ediyor ve orada bizzat yaşama tanıklık etme duygusu beni oldukça coşkulandırıyor.

Bu ilgi çekici alan güzel olduğu kadar, mevzilenme konusunda da stratejik bir öneme sahiptir. Sarp kayalıkları ile insana güven veren bir kale konumun-

Gerilla anıları

dadır. En güzel yanı da farklı canlıların Munzurlarda bir arada olmasıydı. Artık beraber yaşıyorduk onlarla. Tıpkı doğal yaşamdaki klanlar gibi... Bir yanından karacalar geçerken bir yanından da keklikler uçuyor. Pezkovilerle aynı noktada yaşıyorduk. Böyle olunca birinci doğa ile ikinci doğanın bir arada uyumlu bir şekilde yaşayabileceğini kanıtlıyorduk.

Genelde Zagrosların bitki zenginliğinden bahsedilir ama Munzurların da ondan geri kalır yanı yoktu. İnsan orada çok rahat yaşam koşullarını yaratabilir. Arazide suyun, yüzlerce çeşit otun bulunması bizim için bir avantajdı. Adeta doğa ananın bize bahşettiği bir güzellikti.

Kış sürecinde de genelde üstlenmelerimizi orada yapıyorduk. Onuncu aydan sonra orada yaşam duracak gibi olurdu. Tüm canlıların hareketliliği azalır, kışı mevsimi oldukça sert geçerdi. O arazide zozanlık ve kayalık iç içedir. Bu yüzden de kışın kar geç düştüğünde anlardık ki, kış zor ve geç geçecektir.

İlk defa Kuzey alanında böyle bir kış geçiriyordum. O yıl, on dört arkadaşla birlikte orada kış üstlenmesini yaptık. Tüm günlerimiz iyi, güzel geçti diyemem, özellikle böyle zorlu bir alanda zorluklar da kendini gösteriyordu. Hem fiziki açıdan yaşanan zorluklar hem de öyle bir yerde yeni olmanın verdiği zorluklar vardı. Ama yaşanan güzel anlar, o zorlukları bizlere unutturuyordu.

Bizim düzenlememiz Koçgiri'ye olmuştu ama bahar gelene kadar Munzurlarda kaldım. Baharın Koçgiri'ye geçmeden önce Dêrsîm'e gittik. Orada düzenlemelerimiz ayarlandıktan sonra yola çıktık. Yedi kişi Koçgiri'ye gidecektik. Bir ay geçtikten sonra Munzurlardan geçecektik. Kaldığımız gruba "klan" adını verdim. Çünkü öyle bir uyum vardı ki, herkes birbirini tamamlıyordu. Onun için böyle bir isimi uygun görüyordum. Çok nitelikli ve moralli bir gruptu. O arkadaşlarla beraber yola çıktık. Munzurlardan Koçgiri'ye geçmemiz biraz zaman aldı. Bunun nedeni ise hem hava koşulları hem de farklı sorunların varlığıydı. Munzurların bir silsilesi Malatya'dan başlar, ta Erzurum dağlarına kadar uzanır, o yüzden de gidişimiz zaman aldı.

Hejar yoldaşı tanımak...

Gurubumuzda yer alan arkadaşlardan biri de heval Hejar'dı. Kendisi birkaç sene Dêrsîm'de kalmış ve hep zorlu alanları tercih etmişti. Nerede zorluk varsa genelde heval Hejar orada gerillacılık yapmak isterdi. Daha sonraki günlerde yaşama olan bağı beni kendisine daha da yakınlaştırdı. Onu her yönüyle tanımak ve anlamak istedim.

Heval Hejar Karadeniz alanına gitmeyi önermişti. Karadeniz öyle bir yer ki, her şeyden uzak, bihaber. Zaten Kürdistan sınırları içerisinde olmadığı için, bu alanda yurtsever bir insanı bulmak bile büyük başarı sayılırdı. Bu durum kendisiyle birlikte yaşamda farklı zorlukları da yaratıyordu. Heval Hejar da bu yüzden önermişti Karadeniz'i.

Bu yolculukta Munzurları daha da yakından tanıma fırsatım doğmuştu. Oraya ait farklılıklara tanıklık etmek benim için gerillacılığa dair en güzel duygulardı. Silsileleri, kayalıkları, çiçekleri, karacaları ile göz bebeklerimizi şokta bırakan güzelliklere tanıklık ediyorduk. Tabi bunların yanında bazı engellerle de karşılaşmıyor değildik.

Koçgiri'ye geçerken Karasu bir sınır gibi engel oluşturuyordu. Çünkü TC orada resmen karakol kurmuş gibiydi. Türk ve Kürt halkının birleşmemesi için büyük bir çaba sarf ediyorlardı. Bizim de oraya gitmemiz gerillayı orada bulunan halka tanıtmak, ilişki geliştirmek amaçlıydı. Yolculuğumuz epey uzun sürdü; haziran ayında oraya vardık. Yine aynı grupla kaldık. Bu coğrafyayı tanıyan ise sadece bir arkadaştı; o da bizim öncümüzdü. Diğer arkadaşlarla ilk defa böyle bir alanda kalıyorduk. Fakat heval Hejar orada halktan birileri ile ilişkilerken sanki yıllardır onlarla ilişkiliniyormuş gibi davranırdı. Çok rahat olmasının yarattığı olumsuzluklar da vardı tabi. Sonuçta düşman yıllardır Koçgiri'yi doldurmuş, insanları bastırmış ve birçoğunu da ya ajanlaştırmış ya da bunun için çaba sarf etmiştir. Fakat bunun yanında, insan heval Hejar'dan güç de alıyordu. Bu yüzden köylere girip çıkarken onu esas alıyorduk. Bazen yaşam koşulları insanı zorlar, moralsiz kılar ya, ben onu heval Hejar'da hiç görmedim. Bu özelliği bizlere de güç, moral veriyordu.

Daha önce Dêrsîm'e grupları almaya giderken yolda pusu ile karşılaşmış ve heval Hejar orada yaralanmıştı. Bu yüzden fiziki açıdan da zorlanıyordu ama bunu hiçbir zaman engel yapmıyordu. Her an kendi kendisini yaratıyordu. Sanki yeni katılan bir savaşçının heyecanını yaşar gibi yaşama katılırdı. Birim olarak heval Hejar'ı lojistikçi seçmiştik. Düzen, disiplini bunu gerektiriyordu. Erzağımızı o kadar ölçülü kullanırdı ki, biz o konuda hiç zorlanmazdık. Bir bardak şekeri küçük küp şeker haline getirirdi ve bu bize günlerce yeterdi. İşte bu ayrıntıları düşünen bir yoldaşı. O yüzden ona hep şunu derdim; "seni Kürdistan'ın genelinde kurulacak bir ekonomi kurumuna düzenlememiz gerekir." Her ayrıntıyı düşündüğü, yaşamı bütünsel ele aldığı pratiklerden belli oluyordu.

Bir gün sabahdan akşama kadar yürüdük, bir yere ulaşmamız gerekiyordu. Akşam yola çıkmıştık. Yolumuza aracılar çıktı, yardım istediler. Heval Hejar da, anladığını ve gideceğini söyledi. Biz de onayladık. Bir arkadaşı aldı ve gitti. Biz anlamadığını biliyorduk fakat onda öyle bir özellik vardı ki hiçbir zaman; "ben anlamam" demezdi. Sonuçta bir ihtiyaçtı ve giderilecekti. Heval Hejar da diğer arkadaşlar yorulmasın diye hızlı davranır, hemen sorumluluk üstlenirdi. Gidip geldiğinde, gördük ki biraz zorlanmış ve yorulmuştu. Sonra yolumuza devam ettik. Normalde düşman oraları doldurduğu için köylerden uzakta kalıyorduk, onun için yolda su bulmak da zordu. Gizli gerillacılık orada daha işlevlidir. Sabaha kadar yürüdükten sonra bir su bulduk ve orada biraz kalmaya karar verdik. Bir gün boyunca hiç su içmediğimiz için hemen bardağı çıkartıp suya uzandım

ama suyu içtiğime bin pişman oldum. Heval Hejar’a seslenip; “içme heval pişman olursun” dedim ama dinlemedi. Herkes içtiğine pişman oldu. Bu defa heval Hejar tutturmuş; “yüzümü yıkayacağım” diye. Ben o suyun madenli olduğunu anladığım için yıkamamasını söyledim ama dinlemedi. Yüzünü ve saçlarını yıkadıktan sonra saçları farklı, komik bir hal aldı. Sanki saçlarını elektrikle vermişlerdi. İşte böyle komik anlarımız da yaşandı.

Biz, o alanda iki birim şeklinde yer alıyorduk. Diğer birim daha çok eylem hazırlık ve keşifleriyle uğraşırken bizim birim de daha çok alt yapı çalışmalarında yer alıyordu. Diğer birimimiz olan, Şehit Şoreş Birimi ise pusuya düşmüş, pusu yerinde heval Fikret şehit düşmüştü. Çok değerli bir yoldaştı, kendisi Malatyalıydı. Bu pusu planlamalarımızı askıya aldı. Sonuçta örgütün beklentileri vardı ama bu tür durumlar da engel oluştuyordu.

Normalde bizden önceki gruplar Koçgiri’den çekildikten sonra Munzurlarda üstlenme yapardı. Fakat bizimki biraz dönmemeye dönük bir karardı. Karadeniz öyle bir yer ki, bir kere bir yerden geçtik mi bir daha oradan geçmemiz imkansızdı. Koşullar el vermeyince Munzurlara tekrar geri dönmeye karar vermiştik. Artık keşif yapa yapa ilerleyecektik; ta ki yerimize ulaşana dek.

Serin bir akşamüstüydü. Durmadan yürümeye devam ettik. Tam geçeceğimiz güzergahta düşmana ait izlere rast geldik. Onlar da aynı yoldan geçmişti. Biz yine de bu yolu kullanacaktık çünkü farklı bir yol yoktu. Bizi Karasu’ya bir tek bu yol götürebilirdi. Biraz daha ilerledikten sonra düşmana ait sigara, konserve çöplerini gördük. O yoldan geçtikleri belli oluyordu. Araziyi tanımadığımız için geçiş hattından geçmek zorundaydık. Bu defa daha duyarlı bir şekilde yürümeye başladık. Her adım attığımızda düşmana ait bir şeyler görüyorduk. Ve yine heval Hejar öndeydi. Bazen onu arkaya almak istediyseniz de o, bu teklifimizi kabul etmedi. Hep “ben deniyorum” diyordu. Ben de ona; “deneme arkadaşım” diyordum. Çünkü her şeyi deneyerek yapıyordu. İnsan deneyerek her şeyi öğrenebilir miydi acaba? Yaşam denemeler üzerine mi kuruluydu? Heval Hejar’a göre yaşam yaman bir öğretici ise o zaman bizim de korkmadan denememiz gerekirdi. Belki de o haklıydı...

Düşüncelere dalmışken arkadaşların konuşmaları ile irkildim. Bir arkadaş; “orada Sünni ile Alevi Kürtler bir arada yaşar. Alevi Kürtlerin evleri hemen anlaşılıyor. Genelde birkaç ev dağın yamacında olur ama Sünnilerin biraz daha modern yaşamları vardır” diyordu. Arkadaşlar keşif yaparken bu değerlendirmeleri yapıyorlardı. Akşama kadar keşif yaptık, gördüğümüz alanın köy mü, karakol mu olduğunu netleştirmeye çalışıyorduk. En sonunda köy olduğuna karar verdik. Oranın hemen alt kısmında geçmek zorundaydık. Karar aldıktan sonra planlamamızı yaparak yola koyulduk. Biraz ilerledikten sonra yönetimimiz iki arkadaşın önden gitmesini istedi. Orası Sünni köylere de ait olduğu için korucular da vardı. Önden gidecek olan arkadaşlardan birisi de Hejar arkadaştı.

Onlar bir elli metre kadar gitti. Biz de bir tarlanın içinde onların hareketlerini izliyor ve harekete geçmek için hazırlanıyorduk. Tam o sırada mermi sesleri duymaya başladık. Pusu olduğunu anladık ve herkes kendini yere attı. Biz heval Hejar onları görebiliyorduk; onlar mermi seslerine rağmen durmadan ilerliyorlardı. Onların öyle gitmesi, bizde bir daha birbirimizi göremeyebiliriz endişesi yaratıyordu. O yüzden de yönetimdeki arkadaş ona yetişmemiz gerektiğini söyledi. Ben de tarlanın içerisinde koşarak onlara yetişmeye çalıştım. Bir ara nefesimin kesildiğini hissettim. İçime derin bir nefes çekerek yeniden koşmaya başladım. Onlara yetişir yetişmez; “heval geri dönelim, bundan sonra beraber hareket etsek daha iyi olur. Zaten araziyi de tanımıyoruz” dedim. Arkadaşlar da uygun gördükleri için beraber tarlada bulunan arkadaşların yanına döndük. Böylece hiç kayıp ve yaralı vermeden pusuyu atlattık.

Pusuyu atlattıktan sonra farkına vardık ki, keşfettiğimiz yer köy değil, aslında bir karakolmuş. Gelenler de devriyemiş ve onların pususuna düşmüştük. O akşam hep koşarak yolu bitirmeye çalıştık. Beş günlük erzak da yanımızda olduğu için yükümüz oldukça ağırdı. Munzurlara gidene kadar devam etmek zorundaydık.

Sabaha doğru küçük bir ormanlığın içinde bulduk kendimizi. Orada biraz keşif yaptıktan sonra ateş yakmaya başladık. Bizi fark eden düşman yönümüzü de tam kestirmedeği için geniş çaplı bir operasyon yapmamıştı. Orada dinlenirken heval Hejar’a; “heval insan biraz önüne bakar, düşmana ait bir sürü şey vardı” dedim. O da; “ben zaten biliyordum ama yine de denemek istedim.” dedi. Onun denemeleri yüzünden pusuya girmiştik. Ertesi gün akşama doğru yine yola koyulduk. Aslında Karasu’ya giden belki daha kısa yollar da vardı ama araziye tanımamızdan kaynaklı dört beş gün boyunca yürüdük.

Akşam yola koyulurken, yürüdüğümüz yer biraz daha yukarıda olduğu için önümüzdeki arazi bizim denetimimizdeydi. Biz her şeyi görüyorduk. Bu defaki yürüyüşümüzde hiçbir sorun çıkmadığı için daha kısa sürede yerimize ulaştık. Dört gün sonra Karasu’ya vardık. Arkadaşlara randevu vermiştik, Munzurlardan gelip bizleri almaları gerekiyordu. Karasu öyle hırçın ve asidir ki normalde insan Karasuyu yürüyerek geçemez. Oldukça büyük, geniş ve derin bir sudur. Geçit yerlerinin olduğu yerler ise düşmanın denetimi altındaydı. İnsan ancak botlarla geçebilirdi. Köprüler de aynı şekilde düşmanın denetimindeydi. Arkadaşlara bizi botlarla almaları için randevu verdik. Fakat birinci gün kimse gelmedi. Suyun kenarında bekledik. Hiç uygun olmayan bir yer olduğunu biliyorduk fakat bekleyecek başka bir yer de yoktu. Aşağıımızda ve yine elli metre yukarıımızda karakollar da vardı. O yüzden sabaha kadar orada bekledik. Gece soğuk, gece karanlık... Yoldaşlığın verdiği sıcaklıkla sabahı bekleye durduk.

Bekledik, bekledik! Sabah akşama kadar hareket sıfır olduğu için bekledik. Yine randevu yerini kontrol ettiğimizde gelmediklerini anladık. Bu defa bir şey-

lerin yolunda olmadığını çözdük. Çünkü Munzurlardan o suya inmek iki gün sürmezdi. Arkadaşlar gelememişlerse o zaman bir sorun var demektir.

Heval Hejar'ın denemeleri...

İçimizde yüzme bilen kimse yoktu, Karasu'yu yüzme ile geçmek de imkansızdı. Her zaman kirli renkte ve hızlı aktığı için bu imkanı vermezdi. Akış hırsı bırakmazdı diğer tarafa kavuşmamızı. Hırs önümüzde engeldi. Heval Hejar ile bir arkadaş, yönetimden habersiz denemek için hazırlanırken, ben gitmemelerini söyledim. Fakat heval Hejar ; “heval küçük bir birimiz ve düşmanın denetimine girersek hiçbir arkadaş sağ çıkmaz buradan, bir yolunu bulmak gerekir” dedi ve gittiler. “Yine kendini deneyecek” diye kendi kendime söyledim. Ama bu defa daha tehlikeli bir şey yaptığı için tedirgin oldum. Bu suydü, Karasu'ydü! Dalga, deneme olmazdı. Götürdü mü insanı geri getirmezdü. Böyle düşüncelerle kendimi boğarcasına sürükledim.

Evet, heval Hejar gidip suya vurmuş ve yüzmüştü. Karşı tarafa bir metre kala ayaklarını basamayıp suyun akıntısına kapılıp gitti. Bir yere kadar sürüklendikten sonra bir ağacın dalına tutunup çıkmıştı. Biz ise panikledik ve ne yapacağımızı bilemedik. Bir vakit sonra yanımıza geldi. Ona durumunu ve ne yaptığını sordum. O da; “yine denedim, yaşam öğreticidir” dedi. Ben de ;“heval bu suyla deneme olmaz ki, başka yerde yüzme öğrensen daha iyi olur” dedim. Yaşamını zora sokacak yerlerde kendini denemesini yanlış bulduğumu ifade edince, o da; “yok Kürdistan'ın suları bizleri korur” dedi. Biz yine onu durduramamıştık, zaten hiç yerinde durmuyordu. Bu defa gidip başka bir geçit bulmuştu. Gelip bizi de çağırdı, sonra biz de yanına gittik. heval Hejar iki defa geçtiği için artık yöntemini tutturmuştu. Bu yüzden de o bizleri karşı tarafa geçiriyordu. Ben normalde sudan korkan birisi olduğum için yanımdaki arkadaşın beni bırakmasını söyledim. Bir an ne olduysa ikimizin eli koptu. Birkaç metre gittikten sonra heval Hejar bana yetişti. Sonra karşı tarafa geçince gülererek; “sen her zaman bana gülersen ya işte böyle seni kurtarıyorum ben de. İnsan böyle öğrenir.” dedi. O zaman yüklerimiz de ağırdı. Bir çanta, silah ve bir de kamera vardı yanımda. Eğer heval Hejar olmasaydı şimdi belki ben yaşamıyor olabilirdim.

Biz daha yeni karşı tarafa geçerken karşı caddede düşmanın da pusu için yerini aldığını gördük. Suda daha geçemeyen dört arkadaşımız vardı. Daha önce buranın geçit olduğunu bilmiyorduk. Sanki biz yeni bulmuşuz gibi... Biz de böyle zannedince karar verip oradan geçtik. Meğerse orası kullanılan, eski bir geçitmiş. Bunu bilen düşman da pusu atmıştı. Geçen arkadaşlarla, diğer yoldaşlarımızın geçebilmesi için ilk başta yerimizi aldık. Sudan çıkan arkadaşları düşman farketmedi. Düşman pusu yerine yeni yerleştiğinden bu bize avantaj olarak geri döndü. Dört arkadaş da bize yetişince çantalarımızı alıp dikenlerin içinden geçtik. Zaten orayı geçince Munzurlara ayak basmış sayıyorduk kendimizi ve orayı

geçince artık güvende olduğumuzu hissediyorduk. İnsana güç ve güven veren bir yerdi. Girdik mi bizim kaleye, artık düşman hiç cesaret edip oraya gelemezdi.

Eski bir cadde vardı dağın eteklerinde, biz de o caddeye girip ay ışığı eşliğinde yürüdük. Ay ışığının parıltıları geceyi kışkandıracak kadar görkemliydi. Gerillanın yürüyüşüne düet edercesine durmadan gidiyordu; usul usul ve nazlı! Bir ara sadece durup onu izlemek istedim. Gerilla yeri geldiğinde gitmesi gerekiyorsa gitmeli ve yeri geldiğinde durup izleyebilmelidir güzellikleri, izlenmesi gerekenleri... Fakat gitmemiz gerektiğini bilerek yürüyordum. Gecenin gizli ayrıntılarını düşünmeye dalmışken gözüm caddenin kenarına atılmış çöplere doğru kaydı. Her şeyi yıkıp döktükleri gibi doğaya da zarar veriyordu bu insanlar.

Bizim birimde ve yönetimimizde savaş tecrübesi olan, bu konuda oldukça birikimli bir arkadaş vardı. O da biraz dikkatli bakınca geçtiğimiz yolun kenarında düşmanın çöplerini fark etmişti. Hiç tahmin etmediğimiz bir yerdi ama düşman buradan geçmişti. Munzurlara her yerden insan giremez, o yüzden düşman da bizim bir vadiden geçeceğimizi tahmin edip orada beklemişti. Biraz yürüdükten sonra ayak izlerine rastladık. Eski mi yeni mi diye tartışırken yeni olduğunu fark ettik. Belki devriyedir ve geçmiştir diye düşündük ama bu yanlış da olabilirdi. Yine de başka bir kapı olmadığı için bu vadiyi kullanacaktık. Pusunun atıldığı yeri tahmin edip oraya kadar yürüdükten sonra öncülerimizi çıkardık. Pusunun atıldığı yer tam vadinin başladığı yerdir. Öncülerimiz iki arkadaştı. Bunlardan birisi de heval Tayhan'dı. O da genç, mütevazı bir yoldaşı. Serhat'ın yanık yeri olan Muş ovasında büyümüştü. 2008'de Dersim'de şehit düştü. Çok güzel özelliklere sahip bir arkadaştı. Bunlardan bir tanesi de sigara içmemesi... O sigara içmediği için koku alma noktasında çok duyarlıydı. Düşmana yaklaşıncı kokuyu alıp onları fark ediyordu. Genelde düşmanın kokusu da belli oluyor. Şehit Tayhan düşmanın nöbetçileri uyuduğu için onların yanlarına kadar sokuyluyor. Ve pusu atıldığını fark ediyor. Hatta nöbetçiler arkadaşların ayak seslerinden uyanıyorlar fakat ne olduğunu tam anlamıyorlar.

Sabaha doğruydu... Düşman artık fark edince manevra yapmak zorunda kaldık. Biraz yukarda kayalıkların olduğu bir yere çıktık. Daha önce suya vurduğumuz için şutik kısmına kadar ıslanmıştık. O ıslak halle yürümek ne kadar yorucu, zor olsa da hiç tereddüt etmeden yürüdük. O an vuramazdık çünkü eğer vursaydık onların denetiminde olduğumuz için kayıp verebilirdik. Onun için kendimizi sağlama almaya karar verdik. Bir gün boyunca orada bekledik. Elliye yakın asker çıkıp izlerimizin olduğu yere baktılar. Biz de kayalıkları esas aldığımız için bizim yönümüzü tam çıkaramadılar. Tekrar pusu yerlerine dönüp bu sefer de takviye istediler. Erzincan tarafından takviye geldi. Biz de yukarda onları görüp ne yaptıklarına bakıyorduk. Kroki ve haritalara bakıyorlar, tartışıyorlardı. Kapsamlı bir operasyon çıkaracaklarını anlamıştık ve öyle de oldu. Operasyon

çıktı ve biz de yukarda bekledik. Ben, şehit Tayhan ve şehit Hejar beraber bir kayanın altında bekledik. Üç arkadaş da aşağıda bekliyorlardı. En azından bir şey çıkarsa biz aşağıda o üç arkadaşın savunmasını yapacaktık. Düşman aşağıdaki arkadaşlara yedi metreye kadar yaklaşmıştı. Düşman arkadaşlara biraz daha yaklaşıp birkaç metre yakınlarında bir kayalıkta oturmaya başladı. Sanki onlar da bizim orada olacağımıza inanmıyorlarmış gibiydiler. Çok umutsuz bir şekilde bekliyorlardı. Gerçekten de insan Munzurlara baktığında gerillanın orada yaşayacağına inanmıyor. Gerilla kuşların bile ulaşamadığı yerlere nasıl da ulaşıyormuş? Kucakladın mı oraları, bir ana gibi sana kucağını açar. Saklar koynunda ta ki güvenli bir zamana dek! Munzurlar ana, Munzurlar sadakat ve sevgi...

Sanki her şey gerilla da en anlamlı kavramlara kavuşuyordu. Tıpkı yaşamı gibi... “heval Munzurların senfonisine taş çıkartacak dişlerimizin şakırtısı...” diyordu Heval Hejar. Ne kadar da güzel bir şekilde ifadelendirmişti o soğuk havayı.

Düşman gittikten sonra biz akşam orada kaldık. Islak halimizle kayanın altında bekledik. Kayalıklar da o kadar soğuktu ki insan dayanamıyordu. O yüzden ısınmak için biz hep başımızı gölgeye, vücudumuzu da güneşe veriyorduk. Çünkü güneşi de soğuğu gibi yakıcıydı. Hiçbirimiz gece soğuktan uyuyamadık. Dişlerimiz sabaha kadar birbirine çarptı durdu. O yüzden de heval Hejar; “Munzurların senfonisine taş çıkartacak dişlerimizin şakırtısı...” diye takılıp durdu. Ne kadar da güzel ifadelendirmişti içimize dolan soğuk, buz gibi havayı. Sanki her şey gerillada en anlamlı kavramlara kavuşuyordu. Tıpkı yaşamı gibi...

Heval Hejar suyu geçerken ayakkabılarını kaybetmişti. O yüzden de bir yere kadar çıplak ayakla yürümüşü. Hiç toprağın olmadığı bir arazide insan ayakla yürümeye bile zorlanırken heval Hejar çıplak ayakla yürüyordu. Ben ve yönetimi-mizde yer alan arkadaş Karasu’nın kıyı tarafını biraz gezdikten sonra bidonlar dışında bir şey bulamadık. O bidonlarla heval Hejar’a ayakkabı yapmaya başladık ama o da bir yere kadar idare etti. Ayrıca bidonların sesi de deşifre ediyordu bizleri. İple yaptığımız bu ayakkabı, ayakkabı dışında her şeye benziyordu. Ayakları yara bere içinde kalmıştı fakat o yine de hiç hissettirmiyordu.

Sabaha doğru sağlam, güvenli bir yere gittik. Artık Munzurlardaydık, düşman da gelse fayda etmezdi. Bir yandan yorgunduk, bir yandan da o kadar üşüyorduk ki hemen ateş yakmaya karar verdik. Heval Hejar güneş tam çıkmadan ateşi yakmamıza izin vermedi. Kaldığımız yer de odunların olmadığı çıplak bir yerdi. Kayalıkların içinde ardıc ağaçları vardı. Biz de mecburen onları kullanıyorduk. Önderliğin dediği gibi simbiyotik bir bağ vardı Munzurlarla aramızda. Yeri geldiğinde biz, yeri geldiğinde onlar bize bakıyordu. Orada çok uykusuz kaldığımız için dört arkadaş hemen uykuya vardılar. Tam ben de uyuyacaktım ki heval Hejar bırakmadı; “gel odunlara gideceğiz, sonra dinleniriz” dedi. O da

ayağına bağladığımız bidondan ayakkabı ile ikide bir kayıyor ve inciniyordu. Ona ne kadar “sen gelme” desem de geldi, hiç dinler miydi... Orada biraz zor olsa da odun topladık, yerimize gelip ateşimizi yaktık ve vazgeçilmez çayımızı da üstüne bıraktık. Fakat arkadaşlar uyumuştı. Onları da uyandırdık, hemen ateşin yanına koştular. Ama onlar gelene kadar sadece közler kalmıştı. Arkadaşlar ısınamayınca heval Hejar cebindeki kalemi çıkarıp üfleyerek közleri canlandırmaya çalıştı. Bu deneme işe yaramıştı. Az da olsa ısınıp kendilerini toparladılar. Fakat hala heval Hejar’a ayakkabı bulamamıştık. O her şeye bir çözüm bulurken ona yardımcı olamamak beni üzmüştü. Tam bunu düşünürken eski nokta aklıma geldi.

Yola çıkacakken heval Hejar’a ayakkabı bulmak için oralarda eskiden kaldığımız bir noktaya bakmaya karar verdim. Ona; “ben sana ayakkabı bulacağım ama sen de benim suya düştüğümü kimseye söylemeyeceksin” dedim. Bana söz verdikten sonra noktaya gittik. Orada yırtık ve numarası büyük bir ayakkabı bulduk. Onun ayaklarına göre sağlamlaştırdıktan sonra yola koyulduk. Ayakkabıları bulduğuma ne kadar da sevinmişim, bir çocuk mutluluğunu andıran bir sevinçti. Her bayram akşamı yastığının altına ayakkabılarını saklayan çocukları düşündüm bir anda. Köydeki çocukları düşündüm. Şimdi değişen çocuklar değişildi; zaman ve gölgelerdi.

Öğlene kadar dinlendikten sonra yola çıktık. Yollar yine bizi bekliyordu. Yorgun, uzun ve dost yollar!

Akşama doğruydu... Onun bir gün öncesi arkadaşların yerini de büyük ci-

hazla kesinleştirdikten sonra onlara yetiştik. Orada arkadaşlar düzenleme yaptılar. Munzurlarda kalan güç ile birlikte toplam on yedi arkadaş bir kampta kalacaktık. Şimdi o arkadaşların çoğu şehittir. Şehit Tayhan, şehit Demhat Karadeniz’de şehit düşmüştü, şehit Zınar’da Avares’te şehit düştü. Şimdi onları anımsarken bu anılarla beraber tek tek yüreğimden geçiyorlar. Hiç tarifini yapamayacağım bir duygudur. Birçok yarım kalan duygu gibi... Yedi kişinin bile sığamayacağı bir yere on yedi arkadaş sığmıştı ve bu hiçbir zaman sorun olmadı. O kamp sürecinde, hiçbir zaman böyle uyumsuzluklar gündemimizi işgal etmedi. Eğitimimiz de başarılı geçiyordu. Bazen komik sahneler çıksa da güzelliğine doyum olmuyordu. Kuzinemizi komisyon masası yapmıştık soğuk olunca da yakıyorduk. Bazen eğitim verirken, komisyondaki arkadaş bir yandan da yemeği karıştırıyordu. Resmîyet ve yaşam beraber yürüyordu. Çok renkli bir yaşam söz konusuydu. Hiç bitmesini istemediğimiz bir zamanın içinde yaşıyorduk. Bu yaşananlar anı anına bizleri kendine çekiyordu. Böyle olunca da yaşama olan bağlılığımız güçleniyordu.

Ben her zaman erzakların yanında bulunan bir duvarın yanında uyuyordum. Bir gün o erzakların üzerime yıkılacağını tahmin ediyordum hep. Bir gece kitap okurken battaniyenin altında yine uyuyakaldım. Diğer arkadaşlar da dışarıda odunları kırıp, birbirlerine kar atıp şakalaşıyorlardı. Uyandığımda ilk başta fark edemedim. Sonra karanlık olduğunu ve üzerimde bir ağırlık olduğunu hissettim. Arkadaşların bana seslendiklerini duyunca duvarın yıkıldığını anlamıştım. Ben de şakadan hiç sesimi çıkarmadım. Onlar acele ile erzakları üzerimden almaya çalışıyorlarken ben kıs kıs gülüyordum. Tam bitirdiklerinde “nedir bu kalabalık, bırakmadınız uyuyayım ” diye takılmaya başladım. Arkadaşlar korkmuşlardı ama beni öyle görünce korkuları yok olup gitti. Yarı trajik yarı komik öyle anlar yaşıyorduk. Yaşanılan anlar bazen inanın yüzünde değişik izler bırakıverir. Bazen bir tebessüm bazen de bir damla gözyaşı olur. Bazen de gözlerde bulur yansımasını; dalgın ve uzağa döner gözler. Uzun bir yolculuğa çıkmıştır o anda. Hiç dönmek istemezsin ama bir dürtü ile ruhun tekrar geri döner, dönülmesi gereken yere...

Kış öyle günlerle geçince bahara kapıyı dayamıştık. Bahar yeni bir başlangıcın tarifiydi bizler için. Bir tohumun filizlenmesi gibi... Ne kadar da diri , canlı ve umut dolu bir zaman dilimidir bu yeşilimsi ay.

Baharda Munzurlar daha da bir başka idi. Oranın coğrafyası insanı kendine çekiyordu. O yüzden arkadaşlar da hep dışarı çıkmak istiyorlardı. Biz baharın gelişini aylara bakarak ayarlıyorduk, bir bakıyorduk ki ayı yavrularını almış çıkmış, biz de ona göre çıkıyorduk. Aylar dışarı çıkmışsa Munzurlara bahar gelmiş demektir. Orada baharla beraber dört mevsim yaşanır. Bir yandan vadilerden sular akarken bir yandan da yeni yeni yapraklar açıyor, türlü türlü çiçeklerine tanık oluyorduk. Bu canlılık bize heyecan veriyordu. Berfin çiçeğini anımsatı-

yordu arkadaşlar, karların altından bir an önce yeryüzüne çıkmak isteyen berfin... Altı aydan sonra biz de bahara çıkmıştık. Güneşe hasret, karların altında direnen berfin çiçeği! Gerilla Güneş'e çoktan hasretti... Kendi ışığını aldığı Güneş'e.

Genelde Munzurlarda "gulik" yeşerirdi. Biz de ondan faydalanıyorduk. Baharın avantajlarından bir tanesi de budur; otlarından faydalanmak. Orada erzak sorunlarımız çıktığı için bu bizim için bir şanstı. Köyler oldukça uzaktır ve yayladan da az yararlanıyorduk. Bizi besleyen yine Munzurlar oluyordu.

Baharın başlangıcında bizler on yedi arkadaş Dersim'e doğru yola koyulduk. Genelde düzenlemeler için oraya gidilirdi. Yine bir birimin Koçgiri'ye düzenlemeleri oldu, biz ise Munzurlarda kaldık. Heval Hejar ile ayrıldık. Heval Tayhan da Ovacığa düzenlenmişti. Eski klanımız artık bir arada değildi. Yerini şimdi yeni arkadaşlar almıştı, onlarla beraber yeni bir adım atacaktık. Öyle de oldu ama hep anılar yakama yapışıyor, heval Hejar onları anımsıyordum. Özlem hiçbir

şeye benzemeden kendini o kadar yakıcı hissettiriyor ki. Pusuya düştüğümüz zamanı, sudaki halimizi ve heval Hejarın bidondan ayakkabısı tek tek gelir aklıma. Birer yara bırakırcasına akiverir yüreğimden. Güzel ve zorlu anılar zuhur eder her saat, her an...

Basilan her yer eskisi gibi; beraber savaştığımız, acıktığımız, su-sadıığımız yoldaşların anıları ile dolu. Onlar sonsuzluğa doğru yol aldılar çoktan. Şimdi geride kalan sımsıcak ve boynu bükük anılar. Hepsi de şairi dediği gibi "hepsi de yasak bir kitap gibi duruyor."

Heval Hejar'ın yaşamdaki fedailiği her zaman aklımdaydı. O sene arkadaşlar ona sorumluluk vermişlerdi. O hep şunu söylerdi; "Arkadaşlara bir şey olursa ben kaldıramam." Kabul edemezdi! Onun sorumluluğu altında bunu yaşaması ona büyük bir acı yaşattırırdı. Bunu düşünmek bile heval Hejar'ı bu kadar yıkıyorsa gerçek olabileceğini hiç düşünemiyordum. Arkadaşlara bir şey olmasın diye kendini hep öne atan bir yoldaşı o. Ondan önceki yolculuklara dayanmayan ince bir kalbi vardı.

En sonunda Karadeniz'e erzak getirmek için gittiklerinde pusuya düşüyorlar. Yine deneme ile olmuştu. Pusu olup olmadığını anlamak için başını kaldırıyor ve suikastla şehit düşüyor. Ben hep diyordum; "sen deneme ile şehit düşersin" diye... Bu söz günlerce beynimde zonkluyordu. Sürekli yaşamın denenerek öğrenilebileceğini söyleyen heval Hejar bir deneme ile yaşamdan kopmuştu. Bu kabul edilemez bir şey olsa da bir gerçektir. Hejar şehit düşmüştü. Bu kadar insanı sarsacak haberler duymasak artık diye yakındığım zamanlar da oldu. Yaşamın gerçeğinden kopmak da istedim sırf onların gidişlerine inanmamak için ama bu olmadı. Gerçekler bir parçamız çünkü. Onları yok sayıp devam etmek kendini kandırmaktan başka bir şey değil. İnsanın duyduğu acıyı bir nebze bile dindirmiyormuş. Ve onlara duyduğum özlem hiç azalmadı. Zaman geçtikçe duyguların da çoğaldığını anladım.

Çekdar Gever

“Ma bin lingê te de hêg heye”

Gerillada öyle anlar olur ki, birçok duyguyu bir arada yaşarsın. Kah kızsarsın, kah güler, kah ağlarsın... Yoldaşınla birlikte yaşadığın tüm anlar anlamlıdır, yeter ki an'ın öfkesine kapılmadan yaşayalım. Bazen bir inat yüzünden yaşanan bir gerginlik, sıcak bir gülümsemeyle yerini olağanüstü bir güzelliğe bırakır...

Her gerillanın hayallerinden ve istemlerinden birisidir pratik sahada olmak. Benim bu hayalim de 2005 yılında gerçekleşti. O yıl düzenlemem Gabar'a olmuştı. Gabar'ın en güzel alanlarından birisi olan Çiyayê Bizi-na'ya düzenlenmiştim. Gabar'da arkadaşlar yeni gelen her arkadaşla hızla araziye tanıtıp Kuzey gerillacılığını öğretiyorlardı. Ben Kuzey'e ilk kez gelmişim ve öğretilen, gözümün gördüğü, kulağımın duyduğu her şeyi adeta vakit kaybetmeden beynime hızla kaydediyordum. Arkadaşlar Gabar arazisinin birbirine çok benzediğini ve birçok arkadaşın nöbete giderken dahi arazide kaybolduklarını anlatarak bizi uyarmışlardı. İlk kez Gabar'a gidecek olan her arkadaşla, “dikkat edin Gabar'da kaybolmaya-sınız” diye hem takılıyor hem de uyarıyorlardı. Gabar'a ulaştıktan sonra

arkadaşların uyarılarında haksız olmadıklarını gördük. Her yer öylesine çok birbirine benziyordu ki gözlerimizi dört açarak çevreyi tanıma gereği duyuyorduk. Sorun kaybolma korkusundan daha çok arkadaşların diline düşme korkusuydu. Bir arkadaş noktadan çıktıktan sonra yeniden yerini bulamadıysa vay onun haline! Uzun bir süre arkadaşların espri kaynağı olur, nasıl kaybolduğu bir sonraki yıllarda dahi yeni gelenlere gülerek anlatılırdı. Bizlere bizden öncekilerin hatta iki yıl öncekilerin kaybolma hikayelerini henüz biz Gabar’a gelmeden önce anlatmışlardı. Kimler kaybolmuş hatta kaç gün noktayı arayıp durmuş bunların hepsini öğrenmiştik. Bu yüzden başımıza aynı şey gelmesin diye her taşı, ağacı ve derecikleri adeta beynimize kodluyorduk. Ama yinede grubumuzdan Özgür arkadaş bu talihsiz sondan kendini koruyamadı ve kayboldu. Şîlan Goyi arkadaşla birlikte noktanın yukarısında bulunan sarnıçtan su getirmek için gittiklerinde Şîlan arkadaşın ısrarına rağmen Özgür arkadaş inat etmiş; “bildiğim yoldan gideceğim” demiş. Sonrasında olanlar olmuş ve kaybolmuştu. Şîlan noktaya geldikten sonra arkadaşlar Özgür arkadaş göremeyince telaşlanıp hemen sordular. Şîlan arkadaş da aralarında geçen diyalogu anlattıktan sonra herkes birden gülmeye başlayıp “bizim Özgür yoldaş kaybolmazsa iyidir” dediler.

Uzun bir bekleyiştten sonra arkadaşlar yavaş yavaş tedirginleşmeye başlamıştı. Arama timleri hemen devreye girdi. Öğle saatlerinde gitmişlerdi ama akşama kadar aramalarına rağmen bir türlü bulamamışlardı. Karanlık çökünce artık herkes noktaya döndü ve mecburi olarak ertesi günü beklediler. Saatlerce aramışlardı ama ne bir ses ne de bir iz bulabilmişlerdi. Ertesi gün yeniden aramaya çıktık ve noktanın bir hayli uzağında Özgür arkadaşı bulduk. Kaybolan birisi için işin en sıkıcı yanı artık dillerden düşmüyor olacağı gerçekliğıydi ve Özgür arkadaş da bu hazin gerçeklikle yüzleşmek durumunda kalmıştı. Gabar’da kaybolduğunda bir anda meşhur oluyorsun, en uzak alanlarda hiç tanımadığın arkadaşlar dahi seni kaybolma hikayenle tanıyorlar. Kaybolanın canı sıkılırken herkes bu kaybolma fasıllarını avcı hikayelerine çeviriyor ve kaybolan arkadaşla takıldıkça takılıyorlardı. Bu durumu bildiğimizden kaybolmak-

tan çok ama çok korkuyorduk.

Yürüyüş temposundan uçuş moduna

Bizler de hızla çalışmalara katıldık. Arkadaşlar görevlere giderken her yeri tanıtıyor, her tepenin her derenin ismini söylüyor ve su bulunan her yeri tanıtıyorlardı. Bir erzak görevimizde Dola Kudrê'de bulunan Kanîyê Nişkê'nin önünden geçerken Axîn arkadaş burası "Kanîyê Nişkê, düşman buraya pusuya geliyor, karakol yakın olduğu için yürüyerek rahatlıkla geliyorlar, buraları geçerken dürbünle iyi kontrol etmek gerekir" diyor ve düşmanın hareket tarzını ve pusulama yerlerini yine araziye bir bütün olarak anlatıyordu. O zaman Dola Kudrê'den ikinci geçişimdi ama ilkinde Çiyayê Bizina alanına gelişimin üçüncü günüydü ve eylem yapmak için harekete geçmiştik. Kadın arkadaş olarak grupta tek ben vardım, yolu tanıyan ise yalnızca Zagros arkadaştı. Eylem yerine ulaşmanın telaşından dolayı Zagros arkadaş araziye bize tanıtmamıştı. Bu hattan ilk geçişim ve geri dönüşüm alelacele olmuştu. Sağımızı solumuzu tanıyamadan koştur koştur, kan ter içerisinde ilerlemiştik. Bu nedenle bir aşinalık olsa da çevreyi tanımaya çalışma durumu Axin arkadaşlarla erzak görevine giderken mümkün olmuştu. Dola Kudrê'nin geçmiş tarihi, özellikleri, düşmanın giriş çıkış tarzı gibi birçok bilgiyi o görev esnasında Axin arkadaş ayrıntılarıyla anlatmıştı. O görevden sonra bir iki ay kadar hiç o taraflara yolumuz düşmemişti.

Bir gün bizim takım yine rutin çalışmalarımızdan biri olan erzak görevine gidiyordu, takımdan bir ben noktada bırakılmıştım. Daha Güney sahasındayken ayağımda kemik uzaması gelişmeye başlamıştı ve yoğun hareketlilik yaşadığımda bu durum beni çok zorluyordu. O günlerde yine ağrılar yoğunlaşmış ve yürümemi zorlaştırmaya başlamıştı. Bu nedenle beni göreve götürmeyerek noktada bırakmışlardı. Arkadaşların göreve gideceği gün bizim yanımıza Erzurum'a gidecek olan grup ve bazı birimlerdeki arkadaşlar gelmişti ve bir dönem bizimle kalacaklardı. Çiyayê Bizina alanının en temel sorunu su sorunuydu. Noktaya su getirmek gerçekten zor bir işti. Su yerleri genelde uzaktı. Takımdaki arkadaşlar

görev için çıkınca biz noktada kalanlar ise su getirmek için harekete geçtik.

Mazlum Cudî (Keçel) arkadaş noktanın yarım saat, kırk dakika yukarısında büyük bir havdik (çok eskiden burada yaşayan insanlar su ihtiyaçlarını karşılamak için büyük taşları oyarak yağmur ve kar sularının birikmesini sağlayacak taştan oyma su havuzları yapmışlar ve bu taş oyuklarına havdik adını vermişler.) olduğunu ve orada kesin su olduğunu belirtti. Mazlum arkadaş Çiyayê Bizina alanını karış karış tanıyordu ve kendisi takımımızda misafirdi, daha çok Kerboran hattında çalışma yürütüyordu. Ne havdikin bulunduğu yeri ne de o nokta civarını hiç birimiz doğru düzgün bilmiyorduk ama Çiyayê Bizina'yı tanıyan Rojhat Kobanê arkadaş da su grubumuzda yer alıyordu. Mazlum arkadaş Rojhat arkadaşla havdikin yerini iyice tarif etti. Suya kalabalık bir grupla gittik, işleminde tek kadın arkadaş bendim. Gruptaki hiçbir arkadaş tanıımıyordum, Dr. Şorêş, Rojhat Kobanê, Rênçber, Rêber ve isimlerini hatırlayamadığım diğer iki arkadaş daha vardı. Arkadaşların hepsini o gün görmüştüm ve hiç birini tanıımıyordum. Vakit akşama doğru olduğundan arkadaşlar bir an önce gidip gelmenin telaşıyla aceleyle yürüyorlardı. Ben grubun en arkasında yürüyordum. Ayağım çok ağrıdığı için üzerine basmakta zorlanıyor bu yüzden de arkadaşların temposuna yetişmekte bir hayli güçlük çekiyordum. Arkadaşlarla aramızdaki mesafe birkaç adım olmasına rağmen Dr. Şorêş arkasını dönüp kızarak “ma bin linge te de heg heye?” diye sordu. O an Şorêş arkadaşın o tutumuna o kadar çok kızdım ki, raste heval bin linge min da heg heye diye yanıt verdim ve hemen sonrasında siz gidin ben arkanızdan geliyorum dedim. Oysa o noktaya yeni gitmiştik ve ben oraları tanıımıyordum. Üstelik Çiyayê Bizina arazisi Gabar'ın en çok karıştırılan yerlerinden birisiydi. Ne doktor beni tanıyordu ne de ben onu. O ağır yürüyorum diye bana kızmıştı bense neden yürüyemediğimi sormadan yargılamasına kızmıştım. Doktorun telaşı karanlığa kalmadan noktaya dönebilme kaygısından ileri geliyordu. Tarif üzerine gidiyorduk ve havdiki bulmakta zorlanabileceğimiz de ayrı bir kaygıydı. Ben “siz gidin ben arkanızdan geliyorum” deyince onların hı-

zına artık yetişmem oldukça zorlaştı çünkü yürüyüş temposundan uçuş moduna geçmişlerdi. Kısa bir süre sonra artık yetişememek bir yana görünümleri de kayboldu. Bir süre ayak izlerini takip ettim zirveye ulaştıktan sonra artık ayak izleri de kaybolmuştu.

Gururum tüm benliğimi sarmalamıştı

Orman sık olduğu için geçen sonbaharlarda yere düşen yapraklar izlerin çıkmasına izin vermediğinden ayak izlerini ancak bir yere kadar takip edebiliyordum. Çiyayê Bizina'nın Gavser yüzüne dönmüştük havdik bu arka yüzdeydi. Ayak izlerini bir süre aramama rağmen göremedim, dik yamaç küçük küçük dereciklerden oluşuyordu ve ben onların hangi dereden kendilerini bıraktıklarını bilmiyordum. Arkalarından bağırıp seslensem belki sesimi duyup cevap vereceklerdi ama gururum gırtlığıma sarılmış sakın onlara seslenme, başının çaresine bak diyordu. O kadar çok kızmıştım ki gözlerim aşağılarda tanıdık yere bakarken kendi kendimle yüksek sesle konuşarak size muhtaç değilim diyerek Dola Kudrê'deki Kanîya Nişkeyê gitmeye karar verdim. Hızla kendimi aşağılara bırakırken Axîn arkadaşına o çeşmeyi bana gösterdiği için teşekkür ediyordum. Diğer yandan ise beni tanımayan bu yeni arkadaşlarımın kaygılanabileceklerini düşünüyor ama içimdeki öfkenin etkisiyle de umarım kaybolmuş olmamdan korkarlar ve beni aramak zorunda kalırlar, acele etmiş olmaları da boşa çıkar diyerek öfkeden söylenip duruyordum. Vadiye inip Kanîya Nişkeyê yaklaştığımda bir süre çevreyi dinledim ve gözlerimle Axîn'in gösterdiği pusu yerlerini taradım. Her şey normal görünüyordu. Pusu yeri çeşmenin tam karşısıydı temiz görünüyordu. Silahımı omzumdan indirip elimde hazır vaziyette tutarak çeşmeye gittim. Burası da sarnıçlar gibi oyularak küçük bir tünel gibi içeri girilmişti. Birkaç basamak içe doğru ilerledikten sonra sızıntıyla akan suya ulaşıyordun. Etrafı biraz da çeşmenin önünde takip ettikten sonra silahımla birlikte içeri girdim ve yirmiye yakın pet şişeyi o küçük su birikintisinde doldurmaya başladım. Pet şişeleri doldurmaya henüz başlamıştım ki yukarılardan bir el mermi sesi geldi, bunun beni bulmak için atılan bir mermi

olduğunu anlamış olmama rağmen onlara olan kızgınlığımdan karşılık vermedim. Ben son su şaşalını doldururken ayak sesi geldi, bir anlık refleksle silahımı elime aldım ve tünelin ağzından görünecek olan görüntüyü bekledim. Ayak sesinden gelen kişinin tek bir kişi olduğu ve yukarıdan geldiği için arkadaş olduğu belliydi ama ne olur ne olmaz diye yine de silahımı elimde tutma refleksi gelişmişti.

Sesin gelmesi ve görüntünün ortaya çıkması sadece saniyeleri bulmuştu. Karşımda duran uzun boyuyla Rojhat arkadaştan başkası değildi. Ya ayak izlerimi takip etmişti ya da bu çeşmeye geleceğimi tahmin ettiğinden beni bulmak için onca yolu kat etmişti. Beni o çeşmenin içinde görünce şaşkınlığı bir yana siniri iki kat daha artmış saçları diken diken olmuştu. Ben de şaşırmıştım, beni beklemeyen arkadaşlar buraya kadar beni aramaya gelmişti. Sinirden yüzü kıpkırmızı olmuş halde ama ses tonunu yükseltmeden bana kızmaya başladı. Rojhat arkadaş Türkçe konuşamıyordu bense Kürtçe konuşamıyordum ama ikimizde birbirimizi iyi anlıyorduk. Heval Rojhat ilk olarak “sen buraya nasıl geldin?” diye sordu. Ben daha önce buradan geçtim, burayı tanıyorum diye yanıt verdim. Yine şaşkınlık içinde ama kızgınlığını hep altta tutmaya çalışarak; “buraya nasıl gelirsin, iki üç yıldır burada olan arkadaşlar bile hala arazide kayboluyorlar, sen neyine güveniyorsun da tek başına buraya kadar geliyorsun” dediğinde ben yine aynı cevabı verdim, ben buraları tanıyorum. Hiç tanımadığım Rojhat arkadaş artık yumuşamış gülen gözleriyle “ma tu tori’ye” deyince ben de, na heval ez zaza me diye karşılık verdim. Daha sözümü bitirmeme fırsat tanımadan; “seni bulmak için mermi sıktık duymadın mı?” diye sordu. Duyduğumu ama bilerek yanıt vermediğimi söylediğimde garipseyerek yüzüme baktı ama bir şey demedi. Doldurduğum suları torbaya koyarak dışarı çıktım. Kefiyemle yük yaparken yükü benden almaya çalışınca ikinci tartışma orada başladı. O almak için ısrar ederken ben kızdım ve yükümü vermeyeceğimi söyledim. Aksi biri olduğum konusunda ikna olmuş olmalı ki ısrarından vazgeçti ve patikadan yukarı doğru çıkmaya başladı. Ben suları sırtıma aldıktan sonra onunla ters istikamette olan dereye yönümü verdim. Ben

giderken aramızda kısa bir mesafe açılmıştı, o esnada dönüp arkasına bakmış olmalı ki ters yönde ilerlediğimi gördü. Bana seslenerek “heval nereye gidiyorsun?” diye sordu. Kendisine dereden gideceğimi söylediğimde yeniden kızmaya başladı ama bir yandan da bu kızgınlığını gizlemeye çalışarak; “heval gel bu patikadan gidelim, bu yol daha iyi” diye karşılık verdi. Ben dereden gideceğimi tekrar edince yeniden ısrar etti. Artık kızma sırası bana geçmişti. Sen benimle mi geldin, sen geldiğin yoldan git ben de bildiğim yoldan gideceğim diyerek çıkışınca bir süre öylece anlamaya çalışan bir ifadeyle yüzüme baktı; ben arkamı dönüp gidince artık pes etti. İkimiz de ayrı yollardan yukarı doğru çıkmaya başladık.

Artık bu bir inat meselesiydi

Ben dereye girdikten sonra artık Rojhat yoldaşı görmüyordum, onun gittiği yol bana daha zor geldiği için dereden gitmeyi tercih etmiştim. Dere dere ilerledikten sonra bir kerede dik yokuşu çıkıyor ve kısa süre sonra boğaza ulaşıyordun ama Rojhat arkadaşın gittiği patika boğaza kadar yokuş yukarı çıkıyordu, sırtımdaki sularla nefes nefese kalacağımı ve onun yükümü almak için ısrar edeceğini bildiğimden dere yolunu tercih etmiştim. Hem dere yolu gerçekten bana daha kolay geliyordu, zaten kızgınlıktan barut gibi olmuştum, bu nedenle değil yardım etmesini birlikte yürümeye dahi razı olamıyordum. Sonuçta arkalarına bakmadan beni bırakıp gitmişlerdi. Dereden yürürken adeta sırtımdaki yüklerle koşturarak yürüyordum çünkü akşam olmak üzereydi ve ben dereyi karanlıktan önce bitirmek zorundaydım. Eğer dereden boğaza giden yönü doğru yerden çıkamazsam büyük olasılıkla bir hayli zorlanacaktım. Bu nedenle karanlık olmadan çıkış yerine ulaşmak zorundaydım. Ben nefes nefese kalmış bir halde, çıkmam gereken yere ulaşmayı başarmış olmanın sevinciyle tırmanmaya başladım. Yukarı çıktığımda Rojhat arkadaş tam karşımda oturmuş, yoldaşlığın en güzel ifadesi yüzüne yerleşmiş halde gözlerindeki ışıltıyla gülerek ve eliyle yer göstererek “gel otur, biraz dinlen” dedi. Ondaki bu pozitif enerji hemen bana geçti bir anda

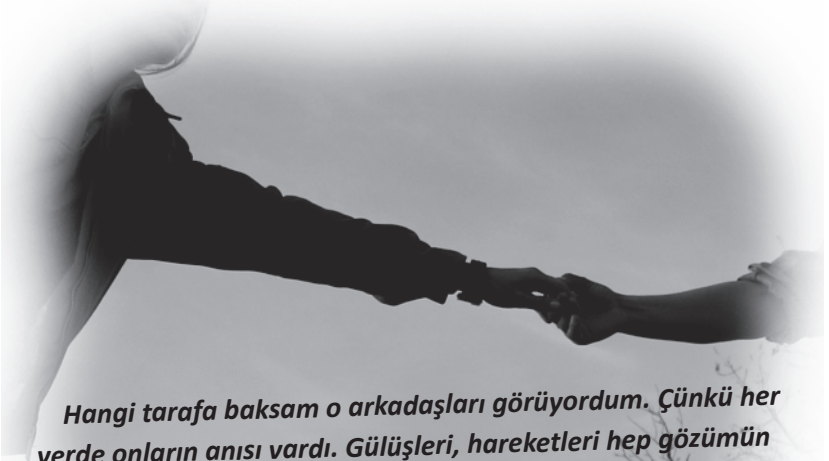
bütün kızgınlığımı alıp bir kenara bıraktım. Ben karanlık olmadan patı-kayı bulmuş olmanın tarifsiz mutluluğu içindeydim. Tabii oraya yetişmek için bir kez dahi ara vermemiş olduğumdan yorgunluktan adeta ölmüş-tüm. Rojhat arkadaş gülererek; “bakıyorum da hızlı geldin” dedi. Tabii ki o an ona hiç ara vermeden nefes nefese, koşturarak yürüdüğümü söy-lemedim, sadece hızlı gelmiş olmanın ve doğru yere ulaşmış olmanın gizli gururuyla gülümsedim. Heval Rojhat nereli olduğumu, ne zaman katıldığımı sormaya başladı. Mola süresince sohbet ederken konuşma arasında; “heval tu çı kas serhişkî” demeden geçememişti. Sohbetin ilerleyen dakikalarında Gabar arazisinde buraları tanıyan arkadaşların dahi nasıl kaybolduklarını anlattı. Heval Rojhat’ın çeşmeye ilk geldiği haliyle o hali arasında belirgin bir fark vardı. Öncesinde kendisini son derece kontrol altına almış olmasına rağmen sinirden saçları diken diken havaya kalkmış ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ama şimdi insana huzur veren bir ifade yüzüne yerleşip kalmıştı. Konuşurken bana ikide bir gönderme-lerde bulunmasına rağmen en ufak bir kızgınlığı dahi yansıımıyordu. O gün gruptaki bütün arkadaşlara çok kızmış olmama rağmen Rojhat ar-kadaşın bütün davranışları ona saygı duymama neden olmuştu. Çok kız-masına rağmen çok kontrollü davranmış, benim kızgınlığım karşısında o alttan alarak zıddına tutumlara girmemişti. Benim ortalıktan kaybol-mam onları uğraştırmıştı, bedduam tutmuş ve bütün o acele edişlerine rağmen beni aramak zorunda kalmışlardı. Tabii bu yüzden en çok da Dr. Şorêş adeta baruta dönmüştü. Ama onlardan kopmuş olmamın temel sorumlusu da zaten Şorêş arkadaştı. Grubun sorumlusu oydu ve bana kızarak; “heval, ayağının altında yumurta mı var?” diyen de oydu.

Rojhat heval ve ben o andan sonra noktaya kadar birlikte yürümüş-tük. Yolculuk esnasında yine benden yükümü istemiş ama ben verme-miştim. Noktaya ulaştığımızda çoktan karanlık olmuştu. Ertesi gün Axîn arkadaşlar geldiğinde ben olup bitenleri tüm ayrıntılarıyla anlatmaya başlamıştım. Benim bu böylesi heyecanla anlatışım karşısında Axin ar-kadaş kahkahalarla gülüyor ve bana sarılıyordu. Axîn arkadaşın göster-diği yaklaşım bana fazlasıyla moral verdiği gibi Rojhat arkadaşın o

hallerini ve yol ayrımına girerkenki ifadesini anlattıkça o gülmekten kendisin alamıyordu. Öğleden sonra Şorêş arkadaşı gördüğümde bana olan kızgınlığı hala geçmemişti. Bana kızmaya başlayınca kendilerinin hatası olduğunu belirttim. İlk zamanlar o bunu çok fazla kabullenmese de daha sonra yavaş yavaş bunu kabul etmiş ve hatasını görmüştü.

Kısa bir süre bu olayın etkisini yaşamış olsak da, daha sonraki süreçlerde en güzel ve en saygın yoldaşlığı o arkadaşlarla kurdum. Dr. Şorêş; uzun boylu, sarışın mavi gözlü dış görüntüsünün yanı sıra devrimci duruşuyla olgunluğu ve yoldaşlığıyla Gabar'da en çok sevilen yoldaşlar arasına girmişti. 2006 yılında Findikê alanında katıldığı bir eylem sırasında şehit düştü. Rojhat Kobanê arkadaşı; uzun ince yapılı, beyaz tenli, sürekli gülümseyen, yoldaş canlısı ve emekçi yoldaşlardandı. Derîyê Dêra'da Serbest Kîçî arkadaşla birlikte şehit düştü. Mazlum Cudî arkadaşı; orta boylu kumral ve çok neşeli, sürekli espriler yapan bir arkadaştı. 1992 yılında katılmış gerillacılığını çoğunlukla savaş sahasında geçirmiş olmasına rağmen bir gün dahi düşman pususuna düşmemişti. Her zaman pusuları fark etmiş ve atılan pusuları boşa çıkarmıştı. Oldukça yetkin bir gerillaydı, 2006 yılında Kerboran'da ilk kez düşman pususuna girip burada şehit düştü.

Ladîn Irmak EDA

Hangi tarafa baksam o arkadaşları görüyordum. Çünkü her yerde onların anısı vardı. Gülüşleri, hareketleri hep gözümün önündeydi. Ondan sonra bizde hep gelişen intikam duyguları oldu. Yaşama karşı oldukça saygılı ve duyarlı olan bu arkadaşların, bu güzel mekanlarda emek verişlerini hatırladıkça aslında yaşamaya devam etmesi gereken onlardı diye düşünüyordum.

Yani olması gerekeni...

Cudî' de kalan izler

1998 yılı yoğun savaşın olduğu bir süreçti. Düzenlemelerimiz o yıl Cudî'ye olmuştu. Kamptan çıktığımız dönemdi. Baharın başlangıcıydı, daha yapraklar bile açılmamıştı. Arazi çırılçıplak ve görüntü vermeye açıktı. Yani koşullar gerilla için uygun değildi. Yaprakların açılmasıyla beraber biraz daha hareket tarzımız genişledi. Ve Cudî'de yoğunluklar başladı.

Cudî arazi bakımından, hem gerilla için hem de düşman tarafından tanınan bir yerdir. Çok geniş bir araziye sahip değildir. Alan oldukça dardır. Yani gerilla açısından da kullanılan yerler belirgindir. Savaşmak için koşullar bakımından zemin var. Fakat deşifre olmuş ve kullanılmış yerler çoktur. Cudî alan olarak iki bölümden oluşuyor. Girê Hırmo tarafı ormanlık bir yerdir. Navser tarafı ise zozanlık bir alandır. Zozanlık gibi yerleri çok fazla kullanamıyorduk, çünkü düşman çok rahat girebilir ve sızmalı bir şekilde keşiflerini yapabilirlerdi. Bu bizim için de geçerliydi. Düşmanın tuttukları tepeler de çok yakındı. Ben daha çok Navser alanında kal-

dım ve orada araziye hakimdim.

Cudî gerillayı kucağında saklayan bir yerdir. Güzelliği ön plandadır. Zorlukları da vardır, mesela arazisi sert olduğu için gerillaya yeni katılan birisi için zor bir alan olabiliyordu. Bizler de o zaman yeni olduğumuz için fiziki bakımından zorlanıyorduk. Biraz daha alışınca, oralara anlam yükleyince Cudî'yi daha çok sevmeye başladım. Oraya güzellik katan aslında gerillaydı ve gerillayı da Cudî güzelleştiriyordu. Bu karşılıklı olan bir şeydi. Coğrafya kendi güzelliğini arkadaşlara yansıtıyordu. Tarihi kailintıların çok olduğu bir yerdir; o yüzden de sürekli içinde dolaşmak istiyorduk. Düşman Cudî'ye yakın tüm köyleri boşalttırmıştı. Gerilla ve halkı birbirinden koparma politikaları vardı o süreçlerde. Erzak çıkarmak için bile çok zorlanıyorduk. Etrafta karakollar olduğu için o ortamları yaratmak zordu.

“Yoğun operasyonların yaşandığı bir süreci yaşıyorduk...”

Düşman durmadan operasyonlar gerçekleştiriyor ve gerillayı imha etmeye gayret ediyordu. Tabi o zaman ki operasyonlar biraz farklıydı. Düşman çok fazla bir sayıyla operasyon yapıyordu. Özellikle de stratejik tepeleri tutuyordu. Bu şekilde araziye girip önündeki araziye tarumar ediyordu. Gerilla olarak da o süreçte hareket tarzımız farklıydı. Bizim de sayımız çok fazlaydı, bölük şeklinde hareket ediyorduk. Sayımız 35-40 arası değişiyordu. O süreçte önemli olan stratejik tepelerin tutulmasıydı çünkü kim başta tutarsa sonuna kadar da onu koruyordu. Gerilla olarak zaten öyle yerleri bırakmıyorduk. Bu şekilde düşman da bu tepeleri tutmak istiyordu. Ve onun için sürekli operasyonlar yapıyordu.

‘98 operasyon sürecinde genel olarak o alana yeni gelmiş arkadaşlar vardı. Eski arkadaşların sayısı çok azdı çünkü yeni düzenlemeler olmuştu. Kalan arkadaşlar da araziye tanıdıkları için kalmışlardı. Eyalet komutanımız Önderlik tarafından görevlendirilen heval Hamza'ydı ve ilk defa Cudî'ye gelmişti. Heval Hamza Mardinli bir arkadaştı ve '97'de akademiden çıkmıştı. O zaman düşman alana göre operasyonlar düzenliyodu ve özellikle heval Cemal'i yok etme çabası içindeydi. Bunu Botan'da yapmak istiyordu. Zaten bu operasyondan önce de yine böyle bir girişimleri olmuş ve çok sayıda arkadaş da şehit düşmüştü. Gerillanın ilk giriş yaptığı ve savaştığı Botan gibi bir yeri almak istiyordu düşman. Önderlik ve gerilla imha edilmek isteniyordu. Tabi biz savaş alanında olduğumuz için Önderliğe yönelik komplolardan çok fazla haberdar olamıyorduk. Ko-

şullar da uygun değildi. Paralel bir şekilde bunu yapıp, halkı da psikolojik olarak çökertmek istiyorlardı. Düşman o süreçte Botan alanında bize darbe vursaydı, bu olay düşmanda büyük morale yol açacaktı.

Düşman tüm kuvvetini harekete geçirmişti. Her zaman öyledir, asker dediğin arazinin koşullarına göre taktik kullanır. Birinci gün operasyon başladığında anladık ki taktik amaçlıdır. Çünkü akşama kadar arazide kalıp sonra da geri çekildi. Genelde her bahar düşman bu tarzı uygular. Bunu biz heval Hamza'ya da söyledik. Düşmanın istediği bizleri, dikkatimizi o yöne çevirmekti. Sanki operasyon oldu ve bitti gibi göstermek istiyordu. Aslında bu yaklaşımlarıyla bizi gaflete düşürmek istedi. Heval Hamza Askeri taktik konusunda hakim bir arkadaşı. Düşmanını da iyi tanıyordu. Tek dezavantajı arazide yeni olmasıydı. Fakat sürekli düşman üzerine yoğunlaşmaları vardı. Operasyon başladığında heval Hamza'nın dediği gibi çıkmıştı. O zaman stratejik tepelerimizde keşifçilerimiz vardı. Oradaki arkadaşlar görüntü verdikleri için ilk başta tepelerimizi kuşatmaya aldılar. Ve zamanla tüm tepelerimizi kuşatmaya aldılar. Ama tüm tekniklerine rağmen yine de başarılı olamadılar. Mesela bir tepemizde sadece dört arkadaş savaşıyordu. O kadar sayıları ve kobralarıyla, dört arkadaşla karşı savaştıklarını görünce, düşmana ne diyeceğini bilemiyor, gülmekten başka bir şey yapamıyor. Her tepeyi tutmak istediklerinde, arkadaşlar bir iki mermi patlatınca onlar dola kadar iniyor ve korkudan saklanıyorlardı. Akşama kadar o arkadaşlar resmen düşmanla dalga geçer gibi onları oyalamaya çalıştı.

Bizim bulunduğumuz yer tam tepenin karşısına düşüyordu. Buradan tüm hareketliliği çok rahatlıkla görebiliyorduk. Onları izlerken adeta şok oldum. Çünkü düşman kendi askerlerinin içine havanlar atarak, onları da imha ediyordu. Bunu görünce düşmanın ne kadar zalim olduğunu daha iyi anlamıştım. Çatışmalar biraz daha azaldıktan sonra dört arkadaşımız geri çekildi. İyi olan durum ise, hiçbirisine bir şey olmamasıydı.

Tüm bunlar yaşanırken düşman operasyon alanını daha da genişletti. Operasyon altı gün boyunca devam etti. O zaman heval Hamza, Gire Hirmo tarafında kaldı. Çünkü o tarafa düşman yönelimi çok daha fazlaydı. Sonradan Navserê tarafına geçti çünkü bu bölgedeki arkadaşlar araziye iyi tanımıyorlardı. Hamza arkadaş da tanımıyordu fakat sırf onlara moral vermek için yanlarına geçti. Navsere'de uygun bir yer bulmak istiyorlar fakat o alanı tanımadıkları için rastgele araziye vurmuşlardı. Uygun bir yer bulmadıkları için, gündüz de olunca düşman onları fark

etmişti. Bu defa düşman tüm yönelimlerini arkadaşlara çevirmişti.

Heval Hamza'nın yanında bulunan arkadaşların çoğu yenidir. Arkadaşlara moral vermek için onlarla konuşur, şakalaşır. Fakat bulundukları yer çatışma için de uygun değildir. Düşman için büyük bir fırsattır. Ama yine de arkadaşlar akşama kadar çatışmıştı. Heval Hamza ve iki, üç yeni arkadaş yan yana mevzilenerek çatışmıştı. Hemen az yukarılarında ise beş kadın arkadaş vardı. Agirî, Rozerîn, Ayten, Nudem ve Berîvan arkadaşlar. Hepsi de eski, tecrübeli arkadaşlardı. Çatışmalar çok yoğun olunca arkadaşlar oradan çıkamıyorlar ve beş arkadaş, Hamza arkadaşla beraber şehit düşüyorlar.

***“Bazen yaşama verilen değer bir bombanın piminde gizlidir. O pim çıkartılıp patladığında anlamlar çoğalır durmadan ve her yere rüzgar misali savrulur. Nereye giderse gitsin bu anlamı güzel yürek-
lere iletir. Ve Agiriler, Aytenler, Rozerinler hep çoğalırlar...o pim bir
yüzük gibi Agirilerin parmağında kalır,
Ve bir ananın dudaklarından dökülür sözcükler “benim kızım ül-
kesiyle evlenmiş”...***

O bölgece özellikle Jîrkî korucuları hem düşmana öncülük yapıyor hem de kendileri bizzat savaşıyorlar. Manga komutanımız şehit Ayten de o aşirettendi. Ve o, onlara karşı büyük bir mücadele vermişti. Oradaki kadın arkadaşlar mermileri bitene kadar çatışmış fakat bir süre sonra cephaneleri bitince bir süre öylece kalmışlardı. Düşman bunu anlayınca, onlara teslim olmaları için çağrı yapıyor. Fakat onların bilmedikleri şey gerillanın düşmanın eline geçmemek için her zaman tedbirlerini aldığıdır. Arkadaşlar bir bombayı tedbir amaçlı kaldırmışlardı. Heval Ayten ve onunla beraber Agirî, Rozerîn, Nudem ve Berîvan arkadaşlarla toplanıp o bombayı patlatıyorlar. Bombayı patlatan Agirî arkadaştır.

Heval Agirî Mardinli bir arkadaştı. En büyük hayallerinden birisi, bir gün Mardin'e gidip oraları görmektir. Heval Agirî her zaman; “eğer bir gün şehit düşsem beni Mardin'e gönderin” diyordu. O kadar çok gitmek istiyordu oralara. onradan arkadaşlar cenazelerini bulduklarında, bombanın piminin heval Agirî'nin parmağında olduğunu görmüşlerdi. Düşmana karşı çok öfkeli bir yoldaştı. Bizi en çok etkileyen olay ise kız kardeşiyle aynı şekilde şehit düşmesiydi. Kız kardeşi de bu şekilde şehit düşmüştü. Onun da bombasının pimi parmağında kalıyor; cenazesini Avrupa'ya gönderdiklerinde, annesi kızının parmağında bomba pimini

görünce; ***“kızım ülkesiyle evlenmiş”*** diyerek zılgıt çekiyor. Aynı şekilde Agirî arkadaşın cenazesini aldığımızda parmağında pim olduğunu gördük. Annesinin kız kardeşi için söylediği sözler o an aklımıza geldi. Duygu yoğunluğunun yaşandığı bir andı. Aslında insan tam ta bunun tarifini dile getiremiyor.

Heval Rozerîn de eski bir arkadaştı, oldukça moralliydi. Hepsinin de farklı, güzel özellikleri vardı.

Tepede düşmanla ilk temasa giren arkadaşlardan biri heval Jihat’tı. Afrinli bir arkadaştı. Manga komutanıydı. Düşmanla temas başladığında heval Jihat karnasla cevap vermek istiyor. Fakat düşman önceden mevzilendiği için heval Jihat’ı suikast ile şehit düşürdüler. Onun yanındaki arkadaş zaman kaybetmeden heval Jihat’ın silahını alıp çatışmak isteyince o da şehit düşüyor. Bu arkadaşlar yaşamda da birbirlerine çok yakındırlar. Ve beraber de şehit düştüler. Bunu duyduğumda çok etkilendim ve o yoldaşların ne yaşamda ne de sonsuzluğa yolculukta birbirlerini yalnız bırakmadıklarını söyledim.

Bu şahadetler oldukça ağırdı bizim için. Hiç alışamadık onların yokluğuna. Hepimizde büyük öfke ve intikam duygularını yarattı. Aynı dönemde farklı bir yerde arkadaşlar yine çatışmaya girmişti. Orda da dört arkadaş şehit düştü. Yani, aynı dönemde toplam on dört arkadaşımız şehit düştü. Her arkadaşımız o çatışmalarda son mermilerine kadar savaştılar. Tabi düşmanın da kayıpları çok fazlaydı. Düşman o savaşta gerçekten de kırıldı çünkü çok sayıda kayıpları oldu ve arkadaşlar asla teslim olmadı. Onların tekniklerinin yanında koşullar da uygun olsaydı belki de onlara karşı daha büyük başarı elde edilebilirdik. Biz yine de insan iradesinin tüm tekniklerden çok daha sarsılmaz olduğunu bir kere daha kanıtladık.

Beni derinden yaralayan bir haber, beklemediğimiz ya da inanmak istemediğimiz bir haber... Kalender arkadaşın “oturun” demesiyle tüylerim diken diken oldu. Bir şeylerin olduğu açıktı.

Tören esnasında heval Kalender hepimize “oturun” dedi. Bir açıklama yapacağı belliydi. O zamana kadar kayıplar konusunda tam bilgimiz yoktu. Oturun deyince ağır bir durumun olduğunu anladık. O an yaşadığım duyguların anlatımı olamaz. Arkadaşların çoğu şehit düştüğünü söyleyince kendimi bir anda bir boşluğun içerisinde hissettim. Bir daha onları görememenin verdiği boşluk...Özellikle de o kadın arkadaşlarla

beraber aynı mangada kaldığımız için benim için oldukça ağırdı. Ayrıca yeni olduğum için de duygusal yönüm ön plandaydı. Arkadaşlar açıklama yaptıklarında ilk başta hiç anlam veremedim. Bana öyle geliyordu ki, sanki etrafımda kimse kalmamıştı. Hangi tarafa baksam o arkadaşları görüyordum. Her yerde onların anısı vardı çünkü. Gülüşleri, hareketleri hep gözümün önündeydi. Ondan sonra bizde hep gelişen intikam duyguları oldu. Yaşama karşı oldukça saygılı ve duyarlı olan bu arkadaşların oralarda emek verişleri bizde bu yaklaşımları geliştirdi.

O operasyonda yaşadıklarımızın nedenini çokça tartıştık ve oradaki eksikliklerimizin bir daha tekrarlanmaması için kendimizi her açıdan geliştirme çabasını verdik. Ondan sonra hep eylem üzerine yoğunlaşmalar oldu. Arkadaşlar gittikleri eylemlerde de düşmana darbe üzerine darbe vurdular. Bazı tepelerimizi hiç bırakmadık, her şeye rağmen direndik. Her zaman savaşa hazırlıklı bir şekilde tedbirlerimizi aldık. Her sabah kalktığımızda kendimizi herhangi bir duruma karşı adeta tepeden tırnağa hazırlıyorduk. Cudî öyle bir yerdî; korucular her yeri bildikleri için düşmana öncülük ediyorlardı.

Bu anı ne zaman aklıma gelse sanki yeniden yaşıyormuşum gibi duyulanıyorum. Orada yaşadığım duygular yenileniyor yüreğimde. Cudî ve oradaki şehit düşen arkadaşlar benim için çok farklı, acı olayları yaşadığımız aynı zamanda güzel anılarımızın da olduğu yerdî. Cudî, zorlu sevdaların yeridir benim için.

Dicle Zafer

Kardelen Baharı

2006 yılından itibaren İran'ın özellikle Kelareş alanında bulunan güçlere yönelik çok yoğun operasyonları başladı. Bu, İran devletinin orada bir politika değişikliğine gittiğini gösteriyordu. Buna bağlı olarak askeri yönelimler arttı. 2006 yılı boyunca çatışmalar, şahadetler yaşandı. Yani düşman yönelimlerinde ciddi bir değişim oldu. Daha önce biraz gözünü kapatma biçiminde bir yaklaşım vardı. Gene arada bir operasyonlar ve çatışmalar yaşansa bile, daha genel bir politika halini almamıştı. 2006 yılıyla birlikte hem İran yönetiminde değişiklik oldu, hem de Türkiye'yle yakınlaşma durumları başladı. Genel politikadaki bu değişiklik yerel güçlere de yansdı tabii. Sürekli bir operasyon durumu vardı.

Bu politika değişikliğinin bir diğer nedeni de oradaki çalışmaların giderek göze batmasıydı, çalışmalarda belli bir gelişim söz konusuydu. Ayrıca halk içerisinde giderek etkinlik geliştirilmişti. Doğu Kürdistan'dan, bulunduğumuz çevreden katılımlar yoğun olmaya başlamıştı. Düşmanın yönelimleri bu sebeplerden arttı. 2006 yılı boyunca operasyonları durmadı. Dönem dönem gevşese de sürekli bir operasyon durumu oldu. Buna karşı çatışmalar da yaşandı. 2006'da aslında düşmanın bu yönelimine karşı bizim bir tarz değişikliğine gitmemiz gerekiyordu. Bunu zamanında görüp, değerlendirip yeni bir hareket tarzı, çalışma tarzı oluşturmada geç kaldık. Bunu başaramadık daha doğrusu. Düşmanda değişim vardı; taktik değişimler de vardı, stratejik değişimler de vardı. Bizim çalışma tarzımızda, hareket tarzımızda herhangi bir değişiklik or-

taya çıkmadı. Bu bazı kayıplara da neden oldu. Yersiz çatışmalara girmeye de neden oldu.

2006-2007 kışına tüm bu gelişmelere rağmen biz iki yerde üslenerek girdik. Fakat sürekli hareket halindeydik. İki ayrı yerde konumlanmıştık. Bir yandan da hem köylere gidiş geliş, hem işlerin yoğunluğu, çalışmalar devam etti kış ayları boyunca. Bir değişiklik gerekiyordu başaramadık, onu yapmadık ya da öngöremedik diyelim. Düşman kış koşullarını da değerlendirerek operasyonlara devam etti. Hatta dozajını arttırarak devam etti. Bizim bulunduğumuz alana da sık sık operasyonlar oluyordu. Benim bulunduğum yerde biz üç arkadaş üslenmiştik. Yerimiz deşifre oldu. Bundan dolayı iz heval Şahan onların yanına gitmek zorunda kaldık. Ayrıca o yıl düşmanın planlaması Doğu Kürdistan'da bulunan kamp-lara operasyon yapma yönündeydi. Hatta nokta baskınları biçiminde düşünülüyordu. Öyle planlamışlardı.

Cehennem Deresi'nde üslenen arkadaşlara yönelik 21 Şubat 2007 günü böyle bir operasyon yapma girişimleri oldu. Bu operasyonda düşmanın kayıpları çok fazlaydı. Yüzün üzerinde kayıpları vardı. Helikopterleri düşürülmüştü. Generalleri öldürülmüştü. Yani oldukça büyük bir darbe yemişlerdi. Aslında bu durumu da değerlendirip biraz daha hareket tarzında değişime gitmeyi öngörmeliydik. Bu çok gerçekleşmedi. Biz gene bildiğimiz ya da alıştığımız tarzda harekete devam ettik. Çatışma öncesi Türk ordusunun sınıra yoğun yığınağı vardı. İran ordusunun Qalenî ilçesine yoğun yığınağı vardı. Bize bunun haberleri, bilgileri geliyordu. Özellikle 5 Mart'a doğru yoğunluk, hareketlilik arttı. Hem Türkiye tarafında, Türkiye sınırı üzerinde Türk ordusunun hareketliliği, hem de Qalenî'de İran ordusunun hareketi arttı. Bunun üzerine gelen bilgileri değerlendirerek kendi aramızda tartıştık. Bulunduğumuz kampın deşifre olma ihtimalini de –çünkü hareketliydik- değerlendirerek farklı bir yere çekilmeyi düşündük. En azından böyle kararlaştırdık. Ve Babanur vadisi denilen yere (Hacıbeg zozanlarının dibinde bir vadidir) geri çekilme, birkaç günlüğüne de olsa, en azından bu operasyon sürecini atlatma biçiminde bir düşünceyle hareket ettik. O vadinin civarlarında bir iki gün kaldık. Düşmanın operasyonu olmayınca aslında bir rahavet durumu da ortaya çıktı. Bilgilerin spekülatif ya da bilinçli yayıldığı düşüncesine kapıldık. Çünkü bulunduğumuz alana kapsamlı bir operasyondan bahsediliyordu. İran'ın böyle bir planlaması olduğu bilgisi de arkadaşlar tarafından bize verilmişti. Bütün bunları dikkate alarak öyle bir geri çe-

kilme durumumuz oldu.

Mart ayıydı fakat kar hâlâ yerdeydi. Oralar zozanlık alanlar olduğu için oldukça soğuktur. Kar çok uzun zaman yerde kalıyor. Mayıs'ın neredeyse ortalarına kadar kar kalkmaz. Hatta Haziran'a doğru ancak tüm-den arazi açılır. Öyle bir zozanlık arazidir. 6 Mart akşamı Babanur köyüne gittik. Sabah araziye çıkacaktık fakat çok geç çıktık. O gün kar yağmıyordu. Hava açıktı ama çok soğuktu. O yüzden fazla zorlamadık. Aslında biraz rehavete de kapılma durumu yaşandı ve araziye çıkmadık. Sabah saat 06.00 civarıydı, haber geldi, 'düşman geliyor' diye. Biz köyden çıkar çıkmaz düşman köye girdi. Haber çok geç gelmişti. Bundan dolayı çok fazla uzaklaşamadık.

İlk temas

Köyün hemen arkasında bir dol vardı. Uzun bir süre bu küçük dolda kaldık. Şahan arkadaş, Zerdest ve Şervan arkadaşları tepeyi tutmak üzere gönderdi. Bizim üzerimizde hâkim bir tepe vardı, o tepeyi tutmak üzere gönderdi fakat arkadaşlar farklı bir yeri tuttular. Normalde o tepeyi tutmuş olsalar düşmanın hareketini oldukça sınırlayacaklardı. Düşman geldiği zaman etkili darbe vurma imkânımız da doğacaktı. Arkadaşlar o tepe yerine başka bir yeri tutunca doğal olarak o tepeye düşman yerleşti. Saat 06.30 civarı ilk temas yaşandı. Düşman bizi fark etti. Temasa girdik. Hemen sırtın alt tarafında bir yer vardı. Düşman tarafından görünmüyordu. Orada kısa süreli bir tartışma yaşandı, nasıl yapalım, ne tarafa gidelim diye. Bulunduğumuz yer ve gitmemiz gereken yer arasında bir sırt vardı. Onu aştığımız zaman en azından düşman görüntümüzü alamayacaktı. Sırayla o sırtı aşmayı düşündük. Heval Şahan bulunduğumuz yerden biraz yukarı çıkarak düşmana vurdu. Bize de "Siz o sırtı aşın, savunmamı alın ben de geleyim" dedi. Şervan ve Zerdest arkadaşlar o an bizden daha aşağıda kalmışlardı. Onları da o biçimde çekmeyi planlıyorduk.

Biz sırtı aşmak için koşunca düşman -beklemediğimiz bir yere de konumlanmıştı, tam onların karşısına düşme durumu yaşandı- BKC, Kleş, G-3 tipi silahlarla kısa mesafeden bizi vurdu. Yani sırtı aşma imkânı çok fazla kalmamıştı. Mecburen kendimizi biraz daha aşağıda bulunan yağmur çukuruna bırakmak zorunda kaldık. Bu ilk atış sırasında iki arkadaş yaralandı. Agit arkadaş karnından mermi almıştı. Welat arkadaş ise bacaklarından yaralanmıştı. O yüzden kendimizi bırakmak zorundaydık.

Kendimizi yuvarlayarak, takla atarak aşağıya doğru bıraktık. O yağmur çukurunu en azından daha güvenli, düşmanın tam karşısına düşmüyor diye seçtik. Böylece doğrudan hâkim olamıyorlardı bize.

Oraya yöneldiğimiz sırada Heval Şahan bizim aşağı doğru düştüğümüzü, kendimizi attığımızı görünce, arkadaşların da yaralandığını da anlayınca dosdoğru BKC'nin üzerine gitti. Sanırım hepimizin vurulduğunu düşündü. Zaten dört kişi koşuyorduk. İki arkadaş yaralanmıştı. BKC'yi susturmak için hamle yaptı. Fakat yeri çok uygun değildi. Açık bir araziydi. Epey yaklaştı. El bombasıyla vurmaya düşünüyordu. Bu arada düşman Şahan arkadaşı fark etti. BKC ile durmadan vurmaya başladı ve Şahan yoldaş orada şehit düştü. Düşmana yetişmesine az kalmıştı. Gerçekten belki öyle her babayiğidin yapamayacağı bir hamleydi. Doğrudan BKC'ye o açık, çıplak arazide neredeyse göğsünü siper ederek gitme durumu oldu. O giderken biz daha çukura ulaşmamıştık. Gidişini görebiliyorduk. Düşmanın yoğunluğu onun üzerine yöneldi. Çünkü onlara tehlike oluşturacak kadar yaklaşmıştı. Bir nevi bizi de o şekilde kurtarmış oldu.

Fedaice bir hamleydi denebilir. Düşmanın bütün yoğunluğunu kendi üzerine çekti. Bizim bölge komutanımızdı. Bir komutana, bir fedaiye yaraşır bir hamle yaptı o esnada. Çok kısa, anlık bir hamleydi ama diğer arkadaşların kurtulması için adeta kendini feda etme durumu yaşandı. Kahramanca, fedaice düşmanın üzerine atılma durumunu net görebiliyorduk. Çok açık bir arazi olduğu için çabuk fark edildi ve şehit düştü.

O esnada orada toplam yedi arkadaştık. Agit arkadaş karnından ağır yaralanmıştı. Diğer arkadaş bacaklarından yaralıydı. Çatışacak pozisyonda değildi. Şahan arkadaşın cenazesi de düşmana çok yakındı. Alma imkânımız yoktu. O yüzden cenazesi düşmanın eline geçti. Ondan sonra o yağmur çukurunda ilk etapta bir şok durumu yaşadık. Komutanımızı çatışmanın başında, daha ilk temasta öyle şehit verince kalan arkadaşlar da doğal olarak bir şok durumu yaşadı. Kısa süre sonra biraz toparlanmaya çalıştık. Çünkü düşman hiç aralıksız vuruyordu. Bir şeyler yapmak gerekiyordu. Silah şişleriyle bulunduğumuz çukuru biraz derinleştirdik. Mevzi haline getirmeye çalıştık. Kısa sürede çatışmayı biraz dengeledik diyebilirim. Düşmanın yoğun atışına biz de etkili karşılık verince düşman atışları biraz kesildi. Fakat akşama kadar sürekli hamleleri oldu. Çok yoğun havan atışları vardı. Bulunduğumuz yağmur çukurunu hedefliyorlardı ama bir türlü tutturamıyorlardı. Sağımıza solumuza o saatten

itibaren akşama kadar havanlar vurdular. Çok yakın vurmalarına rağmen bizi vuramadılar. Bazen ateşi kesip hamle yapıyorlardı. Biz karşılık verince çabuk geri çekilme durumları oluyordu. Çok cesurca üzerimize gelebilecek bir pozisyonları yoktu.

Mermilerimiz sınırlıydı. Onu da akşama kadar idareli kullanmak zorundaydık. Böyle bir durum da vardı. Bu noktada artık idareli mermi atmaya başladık. Karşılıklı ateş sürerken düşman bir ara ateşi kesti. Köylüleri sırta çıkardı. Doçkayı tam sırta kurmak istiyorlardı. Önce köylüleri sırta çıkardılar. Biz köylüleri görünce ilk etapta vurmadık. Fakat ardından Pastarlar çıkmaya başlayınca –ki fark ediliyordu artık- mecburen köylülerin ayaklarının dibine birkaç mermi attık. Köylüler kaçınca Pastarlar da kaçmak zorunda kaldı. Bu arada Şervan da omzundan yaralandı. Yarası çok etkili değildi. Çatışmaya devam etti. Dört arkadaş çatışıyorduk zaten. Agit arkadaş karnından ağır yaralıydı. Saat 09.00 gibi şehit düştü. Yapabileceğimiz çok fazla bir şey, tıbbi anlamda müdahale edebilecek bir durumumuz yoktu. Ne öyle bir imkân vardı, ne de bilen bir arkadaş. O yüzden müdahale edemedik. Agit arkadaş saat 09.00-09.30 civarında şehit düştü.

Daha sonra düşman yanımıza bir köylü gönderdi. “Teslim olun” biçiminde çağrılar vardı. Çağrıyı bir köylü üzerinden yaptılar. Bizim tavrımız netti. Orada akşama kadar çatışırız biçiminde kesin yaklaşımdan geri adım atamazdık. Büyük ihtimalle şehit düşeceğimizin bilincindeydik. Öyle düşünüyorduk. Fakat bir nokta da vardı. Akşama kadar direnebilirsek bazı arkadaşlar kurtulabilirdi. Öyle bir yaklaşım söz konusuydu. Hatta hepimiz de kurtulabilirdik. O çemberden çıkabilirdik, öyle de düşündük.

Arazi çıplaktı. Düşman ön tarafı tamamen tutmuştu. Arka taraf karlıydı. Hareket ettiğimiz zaman av haline gelecektik. Zorlanmadan bizi vurabilirlerdi. Rahat biçimde bir yere gidebileceğimiz bir arazi değildi. Her taraftan görülebilen, en azından düşmanın konumlandığı mevkilerden görülebilen bir pozisyondaydık. O yüzden çok fazla hareket imkânı, kabiliyeti yoktu.

Zerdeşt arkadaş her zaman bizlere moral oldu

Arkadaşlara da, bağlı bulunduğumuz komutanlığa da bilgi verdik. O zaman telefon kullanılıyordu. Pozisyonumuzu, Heval Şahan’ın şehit düştüğü bilgisini de verdik arkadaşlara. Arkadaşlar bazı perspektifler sun-

dular. Telefonlar dinlendiği için farklı yönlendirme, düşmanın yoğunluğunu farklı yere çekme biçiminde bazı yaklaşımlar olduysa da çok etkili olmadı. O sırada düşman, köylüyü yanımıza gönderdi, teslim olun çağrısını yaptı. Tavrımızı direnmekten yana net olarak koyduk. Bir Apocu için, bir gerilla için en zor durumda direnmek, en azından direnerek şehit düşmek de onurdur. Asla teslim olmayı düşünmedik, düşünmezdik. Zerdeşt arkadaş bu kararlılığımızı köylüye en net şekilde söyledi.

Zerdeşt arkadaşın çatışmada gerçekten de etkin bir rolü vardı. Moralini, coşkusunu hiç yitirmedi. Savaşma istemi zaten yüksekti. Sürekli Kuzey'e gitme istemi ve önerisi vardı. Bu konuda çok da ısrarcıydı. Arkadaşlar onu baharda Kuzey'e göndermeyi düşündüklerini söylüyorlardı. Birçoğumuz da moral anlamında bir olumsuz etkilenme vardı. Fakat Zerdeşt arkadaş hiç moralini yitirmedi. Hepimize moral veren bir pozisyondaydı. Heval Zerdeşt sürekli moral vermeye çalışıyordu. Çatışmada da oldukça etkili.

Çatışmalar akşama kadar karşılıklı hamleler biçiminde devam etti. Daha çok onlar hamle yapıyordu. Biz savunmadaydık. Çok fazla hareket edemiyorduk. Akşamüzeri saat 02.30 civarları B-7 roketatar bir pozisyonda karşımıza çıktı. Çok etkili sağımıza solumuza vurdu ama tutturamadı. Bulduğumuz alanın karşısındaydı. O esnada arkadaşlar B-7 kullananı vurdu. O vurulunca düşmanın saldırısını biraz kırabildik. Çünkü bize oldukça uzaktı. Uzak bir noktada durup sonra yaklaşip vuruyordu. Arkadaşlar uzaktan böylesi etkili bir vuruş yapınca onlar da daha geriye çekilerek atış yapmaya başladılar.

Artık birkaç saatlik direnmeyle akşamı getirebilirdik. İran ordusu o süreçte en azından akşam çok fazla üzerimize gelmiyordu. Cesaret edemiyordu. Birde karanlıktan fırsat bulup oradan çıkmak kolaydı. Araziyi iyi tanıyorduk. Belki gündüz kısıtılmıştık ama gece rahat çıkabileceğimiz bir yerdi. Hatta gece karşı hamle de yapabiliydik, saldırabiliydik de. Mermimiz de bu arada tükeniyordu, öyle bir durum da vardı. Sanırım o süreçte akşam saat 05.30 gibi karanlık oluyordu. Karanlığa bir buçuk saat kala düşman bir suikast mermisiyle Zerdeşt arkadaşı vurdu. Omurgasına isabet etmişti. Tümünden hareket edemez bir pozisyona geldi. Belinden almıştı mermiyi. Yoğun kan kaybediyordu. Birde hiç hareket edemiyordu. Zaten ondan sonra mermimiz de çok az kalmıştı. Karanlığa bir saat kala bizim on tane mermimiz vardı. Düşman sağdan soldan yaklaşmaya çalıştı. Seslerini duyuyorduk. Bir iki atış yapınca düşman tekrar

geri çekilmek zorunda kaldı. Çok yoğun bir ateş başladı. Artık karanlığa doğruydı. Şervan bir defa daha omuzundan yaralandı burada. Yani toplam üç yaralımız oldu. Ben ve Güney mermi almamıştık.

Karanlık çökünce biz araba seslerini duyduk. Gittiklerini düşünüyorduk. Yine de belli değildi, net göremiyorduk o durumu. Çekildiler mi, çekilmediler mi bu konuda bir netlik yoktu. Üç yaralımız vardı, ikisi çok ağır değildi. Birkaç mermiydi. Welat arkadaş bacaklarından, elinden, kolundan birkaç mermi, almıştı. Şervan omzundan iki mermi almıştı.

Düşman çekilmeden önce tartıştık. Yapacak çok fazla bir şey kalmamıştı. Bombalarımızı kendimizde patlatmayı tartıştık. Bir arkadaş erken davrandı. Bombasının pimini çekti. Ama patlatmasına izin vermedik. Çünkü daha o pozisyona gelmemiştik. Elimizde on civarında mermimiz vardı. Bir hamle daha yaparlarsa kendimizi savunma imkânımız da vardı. Ve karanlık çökmek üzereydi. O yüzden patlatmasına izin vermedik arkadaşların. Bombayı gelebileceklerini düşündüğümüz farklı bir yere attık.

Akşam karanlığıyla birlikte artık hareket edelim dedik. Fakat Zerdeşt arkadaşın hareket edebilmesi imkânsızdı. Çok ağır yaralıydı. Kan kaybetmişti. Omuriliğine mermi aldığı için belden aşağısını hissetmiyordu. Diğer iki arkadaş yaraları ona nazaran biraz daha hafifti. Önce onları çıkarmayı düşündük. O civarlarda, oraya bir saat mesafede başka bir köy vardı. Oraya doğru hareket edelim, bu arkadaşları sağlam bir yere bırakıp daha sonra kendimiz ya da köylülerle birlikte dönüp Zerdeşt arkadaşını alalım, en azından ya sedye hazırlayalım ya at getirelim düşüncesiyle Zerdeşt arkadaşını orada bırakmak zorunda kaldık. Diğer iki arkadaşını oradan çıkardık. Artık karanlık da çökmüştü. Biz yaklaşık beş dakika uzaklaştıktan sonra Zerdeşt arkadaş bombasını kendinde patlattı. Sesi net duyduk. Öyle şehit düştü.

Gerçekten çatışmada bizi biraz ayakta tutan güç onun o morali, coşkusuydu. Etkili de rol oynadı. Fakat artık o yaralı psikolojisiyle nasıl düşündü, ne düşündü, yük olmamayı mı düşündü bilemem. İki yaralı daha vardı ve yolumuzun oldukça uzun olduğunu biliyorduk. O köye belki bir saat mesafedeydik ama sonrasında ne olur, ne olmaz çok belli değildi. Mermi sorunumuz da vardı. Zerdeşt arkadaşını biraz tanıdığım kadarıyla herhalde durumumuzun kritik olduğunu bildiği için kendini yük haline getirmek istemediğini düşünüyorum. Bu düşüncelerle bombasını kendinde patlatmıştı. Düşman cenazelerin üzerine gelmemişti zaten. O

gece onlar da geri çekilmişlerdi. Ertesi gün yanılmıyorsam köylüler gidip cenazeleri gömüyorlar. Babanur köylülerinin çoğu o süreçte yakalanıp içeri atıldığı için çevre köylerden gelip Agit ve Zerdeşt arkadaşların cenazelerini kaldırıyorlar.

Çatışma için belirtebileceklerim bunlar. Daha sonrasında biraz zorlanma oldu. Onu anlatmaya gerek yok. Yaralı arkadaşları oradan çıkarıncaya ve sonra onları uygun bir yere ulaştırıncaya kadar oldukça zorlanmalar oldu. Çatışmada üç arkadaş şehit düşmüştü. Şehit düşenler bölge komutanımız Şahan arkadaş, Zerdeşt ve Agit arkadaşlardı. Zerdeşt arkadaş Mardinliydi. Agit arkadaş Maraş Pazarcıklıydı. Agit arkadaşla çok fazla kalma imkânımız olmadı. Zerdeşt arkadaşla bir müddet kaldık. Daha önce katılmak isterken yakalanmış, ağır işkencelerden geçmiş, bir müddet de cezaevinde kalmıştı. Çok fazla arkadaşı tanıyamadık ama istemi, arzusu yoğun olan bir arkadaştı. Duruşu da oldukça örgütseldi, sağlam bir duruşu vardı. Savaşma, düşmandan intikam alma düşüncesi güçlüydü. Yanılmıyorsam bir abisi de şehitti.

Çatışmaya yedi arkadaşla başlamıştık. Üç arkadaş şehit düştü, iki arkadaş yaralandı, biz iki kişi sağlam kalmıştık. Düşmanın çelişkili bilgileri vardı. Kayıpları on ikiden az değildi, en az on iki diyorlardı. Bazı kaynaklar on sekiz derken, bazıları on iki- on üç olarak veriyordu. Üst düzey yetkililerinden bir tanesi ölmüştü, biri de ağır yaralıydı sanırım.

Saat 10.00'dan sonra çatışmada inisiyatifi biraz ele geçirmiştik aslında ama araziden kaynaklı akşama kadar hiç hareket edemedik. Düşmanın saldırıları olsa da biz etkili vurunca geri çekiliyorlardı. O konuda arkadaşlarda hiç tereddüt yaşanmadı. Bunun mimarı da Zerdeşt arkadaştı diyebilirim.

Emek ve güzelliğin adı: Şahan

Şahan arkadaşla 2002-2003 kışında Kelareş alanında üslendiğimiz kış kampında tanıştık. Biz kış kampındaydık, onlar yine hareketli bir birimdi. Kampa geç geldiler. Ocak ayıydı geldiklerinde. İlk göze batan yanı eksikliklere karşı keskin duruşuydu. Biz de ilk izlenim olarak gelişen bu gözlem biraz da doğrudu. Eksiklik kiminse, düzeyi ne olursa olsun karşı durmayı esas alıyordu. Pasif bir duruşu yoktu. O pratik süreç içerisinde bazı sorunlar da yaşanmıştı. Birim komutanının –daha sonra kaçtı- bazı kendine göre yaklaşımları olmuştu. Heval Şahan da kabul etmemişti o yaklaşımları. Hem köylülere yaklaşım, hem çalışma tarzı konusunda yoğun çeliş-

kileri, çatışmaları da olmuştu. Şahan arkadaş onun halka, çalışmaya kendine göre, keyfi yaklaşımlarını kabul etmemişti. Zaten bundan dolayı kışın ortasında birim çağırılmış, pratikten alınmıştı.

Kampta da çelişkiler devam etti. Bu çelişkiler yapılan toplantılarla giderilmeye çalışılıyordu. Fakat sorunları dinleyince, en azından Şahan arkadaşın büyük oranda haklı olduğunu insan görebiliyordu. Oradaki kamp yönetimi biraz liberal yaklaşıp birim yönetimini korumayı esas alsada karşısındakilerin yönetim olduğuna bakmaksızın Şahan arkadaş doğru bildiğinde diretiyordu. O kamp yönetiminin büyük bölümü de zaten daha sonra o tasfiyecilik sürecinde kaçtı. Şahan arkadaş öyle boyun eğecek, bastırılacak bir arkadaş değildi. Bunu orada net görebildik. Daha sonra biraz daha iyi tanıyınca yanılmadığımızı da anladık.

Şahan arkadaşın temel özelliği çok hızlı konuşmasıydı. O kadar hızlı konuşuyordu ki anlaşılması zordu. Hızlı konuşan başka bazı arkadaşlar da vardır ama o arkadaşın ki çok çok hızlıydı. Bu konuda ona takılırdık. Onun cevabı da sürekli, “ben hızlı konuşmuyorum, siz geç anlıyorsunuz.” biçimindeydi. Bazen bunun doğru olduğunu düşünmüyor değildik. Onun algılama gücü çok hızlıydı. Yansıması da hızlı oluyordu. Zeki bir arkadaştı. Düşünce sistematigi oturmıştı. Sürekli tartışan, okuyan, kendini geliştirmeye çalışan yönleri vardı. Pratikte de kısa bir süre birlikte kalma durumumuz oldu. Pratik yönleri de en az diğer yönleri kadar gelişkindi.

Esas olarak 2004 ve 2005’te birlikte kalma durumumuz oldu. Biraz Xinerê’de, daha sonra şehit düştüğü alanda ortak çalışmamız oldu. Esas aldığı parti çizgisiydi. Kelareş’te bazen halka yaklaşımda ciddi sorunlar çıkmasına rağmen Şahan arkadaş şahsında bu durum hiçbir zaman çıkmadı, yanlış yaklaşımları kabul etmedi. Orada birçok arkadaşın halka sert yaklaşımları sürekli eleştirilirdi. Şahan arkadaş ise öyle bir şey çıkmadı. Bizim bölgenin komutanı olduğu süre içerisinde de böyle yaklaşımları kabul etmedi. Tek tek çıkan durumlara da en sert tavırlar koyabiliyordu. Temel aldığı halkı örgütlemektir. Hiç öyle sert bir yaklaşım göstermedi. Genelde gümrük çalışması olduğu için birçok yerde sert yaklaşımlar ortaya çıkabiliyordu. Fakat o bunu daha sistematik, daha halkı ikna ederek geliştirmeye çalışıyordu. Halkla toplantılar yapıyordu. Toplantılarda halkı geliştirmeyi, aynı zamanda genel sistemi, çalışma sistemini kavratmaya, neden ihtiyaç olduğu noktasında halkı ikna etmeye çalışıyordu.

Arkadaşlık ilişkilerinde de bağlılığı, sevgisi gerçekten çok belirgindi.

Bir arkadaşı eksiklerinden dolayı reddetme ya da dışlama durumları hiçbir şekilde yoktu. Ama eksiklikler karşısında tavır sahibiydi. Heybetliydi. Hem o heybetiyle, hem oturması kalkmasıyla, hem kişiliğiyle, hem konuşmasıyla tam bir Apocuydu diyebiliriz. Halka yansıması da bu biçimdeydi.

Heval Şahan şehit düştükten sonra o bölgede onun ismini yeni doğan çocuklara verdiler, hem de çok fazla verdiler. Sadece Kürdistan'ın Doğu tarafında değil, Kuzey tarafında da böyle oldu. Çünkü sınır hattında, Kuzey köylerinde de yoğun ilişkilerimiz oluyordu ve birçok insan onu tanıyordu. Halkın sevgisini kazanmıştı diyebiliriz. Şahadetinin halk üzerinde etkisi çok fazla oldu. Bu etki hem o çatışmadaki direnişin, hem de onun şahadetinin halk üzerindeki olumlu etkisiydi. Bir korkuyu kırdı diyebiliriz. Çünkü o yörenin insanında daha önce İran'daki isyanların sürekli kırılmasından dolayı bir ürkeklik, devlete karşı bir korku var, bir kırılma durumu var aslında. En azından bulunduğumuz alan itibarıyla hem o çatışmada yaptıkları, hem daha öncesinde Heval Şahan'ın çabalarıyla en azından halk üzerinde ortaya çıkan, yaratılan etki o kırılma durumunu biraz aştırdı. Bunda Heval Şahan'ın emeğinin payı yoğundu.

Şahan arkadaş aslen Tatvanlı olsa da Tatvan'da kısa bir süre kalmış, daha çok Van'da yaşamış, orada okul okumuştı. İlk, orta ve lise öğrenimini Van'da görmüştü. Ailesi fakir bir aileydi. Babası yanılmıyorsa kaçakçılıkla geçimini sağlamak zorunda olduğundan sıklıkla yakalanıp cezaevine konuyordu. Babası cezaevinde olduğundan Şahan arkadaş çocuk yaşta çalışmaya başlamıştı. Ayakkabı boyacılığı yapmıştı. Bir çocuğun yapabileceği bütün işleri yapmıştı. Anlattığına göre bir öğün ayakkabı boyacılığı yaparken bir öğün de okula gidiyordu. Daha sonra öğrendiklerimiz de bunu doğrular nitelikteydi. Şahan arkadaşın küçük yaştan itibaren bir nevi aileye bakması söz konusuuydu. O yüzden emekçiydi. Parti içinde de bu yönü hep ön plandaydı. Sürekli hareketliydi. Çocukluktan itibaren çalışmanın vermiş olduğu bir kültür ya da gelenekti diyelim buna.

Daha sonra bildiğim kadarıyla liseyi de Van Atatürk Lisesi'nde okuyor. Ortaokul, liseden itibaren yurtseverlik duyguları yoğun bir biçimde geliyor. Partiyi tanıma, okuma, anlama, bilme istemi yoğun oluyor o süreçlerde. Serhıldan süreçlerine denk geliyor. O zaman ciddi bir etkilenme oluyor. Yurtsever duyguların gelişme durumu ortaya çıkıyor. Liseye gittiği dönem doksanlı yılların başıdır.

Daha sonra ailesi herhalde ekonomik nedenlerden dolayı İzmir'e taşıyorlar. Heval Şahan duvar boyacılığına başlıyor. Yazları sürekli çalışıyor, kışları da okul okuyor. Tam giriş tarihini bilmemekle birlikte Konya Selçuk Üniversitesi, Arkeoloji bölümünü kazanıyor. Orada okuyor. Sanırım bitiriyor da okulu. Burada aktif çalışmalar içerisinde yer alıyor. Yurtsever bir grup oluşturuyor. Partiye ilişkilenecek. Oradaki örgütlenme çalışmalarında bulunuyor. Sanırım 2000 yılında da partiye katılıyor.

Şahan arkadaş parti içinde gördüğüm en yetkin, gelişime çok fazla açık arkadaşlardandı. Sürekli kendisini geliştirmeyi, çevresini geliştirmeyi esas alan, sıradan bir yürüyüşü kabul etmeyen bir yaklaşımı vardı. Bizde çok yaşanır; partiye geldikten sonra sıradanlaşan, normal, vasat bir yürüyüşü kendine esas alan ya da öyle mücadeleye katılmayı kendisi için uygun gören arkadaşlar çok fazladır. Şahan arkadaşın şahsında bu yoktu. Sıradanlığı, vasatlığı hiçbir zaman kabul etmiyordu. Her zaman bir şeyler yaratmayı, bir şeyler örgütlemeyi, bir şeyler katmayı hedefliyordu. Bütün çabası, bütün yoğunlaşması bu yönlüydü. Elini hangi işe atarsa atsın, görevi ne olursa olsun o işi başarmayı esas alıyordu. Hedefinde sürekli başarı vardı. Başarısızlığı ya da bir işi tam yapmamayı hiçbir zaman kabul etmedi. Bu bizim çalışmalarımızda da böyleydi. Örneğin savaşı alınırdı ya da gümrük toplanırdı, düşman operasyonları, çatışmalar, pusular olurdu: Şahan arkadaş bu noktalarda hep en iyisini yapmayı esas alıyordu. Mevcut olanla hiçbir zaman memnun olma, yetinme gibi bir durumu yoktu. Daha iyisi olabilir biçiminde bir yaklaşımı esas alıyordu.

İyi satranç oynardı. Bu noktada da ustaydı diyebiliriz. Yeni öğrenmesine karşın bir iki yıl içerisinde satrançta usta oldu. Bu da onun el attığı işi ne kadar iyi yaptığının bir göstergesi olarak belirtilebilir. Bu vesileyle Şahan arkadaş da bir kez daha saygıyla anıyorum. Bireysel olarak çok değer verdiğim bir arkadaştı. Anısına bağlı olduğumu belirtiyorum. Sonuna kadar da bağlı kalacağım. Ona layık olmaya çalışıyorum. Ona ve bütün şehitlere layık olmaya çalışıyoruz.

Harun Biruki

Erzurum'da direnen ruhlar

Ne olursa olsun eğer bu kale hala ayakta kalabiliyorsa o da direnen ruhlar sayesinde. Teslimiyete boyun eğmemiş, büyük bir irade savaşını sergilemiş şehitlerimiz sayesinde bu güne kadar geldik. Onlar hiçbir zaman unutulmayacak ve düşmanın yüreğinde bir hançer olarak saplanmış kahramanlarımızdır...

Gerillaya Kuzey alanından, Erzurum'dan katıldım. Tabi her yeni katılan gerilla adayı gibi bende de belli bir heyecan söz konusuydu. Çünkü gerilla yaşamı, benim için her zaman kutsal olanı ifade etmiştir. Bu yüzden gerillaya ve gerilla yaşamına ilişkin bu duyguları taşıyarak katılmıştım. Oldukça heyecan verici olan bu yaşama katılmış olmak her an, her saniye beni coşkulandırıyordu. Gerillayı ilk gördüğümde, o güzel yüzlü yoldaşlarla ilk karşılaştığımda içimde inanılmaz duygular yükseliyordu. Sanki yıllardır bu insanların, bu sıcaklığın özlemini çekiyordum da hiç ummadığım bir anda karşılaşmışım gibi geliyordu bana.

Erzurum, Orta Saha'nın bir eyaletidir. Arazi olarak Bingöl ve Muş'u da içine alıyor. Oldukça çekici bir coğrafyaya sahip. Erzurum'a ilk ulaştığım zaman o zaman eyalet komutanı olan Mahir yoldaş ile tanıştım. As-

İinda arkadaşlar onun eyalet komutanı olduğunu söyleyene kadar da ben onun bir komutan olduğunu fark etmedim. Öylesine coşkulu ve moralliydi ki sanki yıllardır değil de o gün katılmış gibiydi. Yıllar geçmesine rağmen ilk katılımındaki coşkusunu yitirmemiş, bunu da bizimle paylaşmıştı. Bunun yanında zamanla anladım ki, Mahir arkadaş yalnızca bir savaş komutanı değil, aynı zamanda bir yaşam komutanıydı. Sadece yönlendiren, katmaya çalışan bir komutan da değil, katan ve herkesin katılımını sağlayan bir komutandı. O, savaşta ve yaşamda iyi bir örgüt militanı olmayı başarmış ve herkesin de böyle olması gerektiğine tüm varlığıyla inanmıştı. Bunun gerçek bir militanlık duruşu olduğuna inandığımız için her zaman onun tarzını esas alıyorduk. Ondan moral ve güç almamak mümkün değildi. Mahir arkadaş vaktini boşa harcamazdı. Bazen yapacak hiçbir şey yokken bile o, arkadaşlara kefiye yapardı. Her zaman bir iş, bir arayış içerisindeydi. Her zaman şunu söylerdi; “bir gerilla birkaç işi beraber yapabilmelidir.” Denetimindeki savaşçıları hem askeri hem de ideolojik-örgütsel boyutta eğitiyor, hazırlıyordu.

2011 yılında sadece Erzurum’da değil tüm alanlarımızda savaş bakımından belli bir yoğunluk vardı. O zaman hem örgütü hem de halkı zorlayan şahadetler olmuştu. O süreçte yine direniş ve teslimiyet bir arada yürüdü ama yine de kazanan direniş çizgisi oldu. Her zaman öyle olmuş muydu? PKK tarihinde de hep kazanan çizgi direnenlerin, şehitlerimiz ruhu olmamış mıydı?

Kış yine erken gelmişti. O yıl Bingöl cephesindeydik ve heval Mahir’de yanımızdaydı. Alanda yaşanan sorunlar ve sıkıntılar düşmanda bir umut yaratmıştı. Hem arkadaşları doğru çizgiye çekmek hem de sürece cevap olabilmek için çabalıyordu Mahir arkadaş. O yönden hazırlık yapıyordu. Üstlenme hazırlıkları yapıyordu o süreçlerde, kar da erken yağmıştı. Şehit Ronahî’de aynı dönemde Bingöl’de fedai eylem gerçekleştirmişti. Zaten yaşamda da fedai eylemi yapacağını hissettiren bir arkadaştı heval Ronahî. Onun yaşam duruşu fedailik gerçeğini yansıtıyordu. O eylemden sonra belli bir ağırlık oluşmuştu eyalette. Ronahî arkadaşın gerçekleştirdiği eylem düşmana dönük bir eylem olduğu kadar, eyalet olarak bizi de eleştiren bir eylemdi. Yetmez ve yanlış yaklaşımlarımıza bir cevaptı aynı zamanda.

Emekçi bir yoldaş; Mahir...

Kamlara hazırlık sürecinde heval Mahir hiç durmuyordu. Biz, zaman

zaman onu durdurmaya çalıştıysak da nafile. O, küçük yaşta katılmıştı ve birçok zorlu alanda da kalmıştı. Bayağı bir yıpranmıştı da ama bu onu ne durduruyor ne de yaptığı işi etkiliyordu. Bu yüzden de tüm arkadaşlar kendilerini Mahir arkadaşına göre şekillendiriyordu. Ona iş yapmasın diye müdahale ettiğimiz zaman, kızıp; “siz iş yapıyorsanız, ben de yaparım” diyordu. Heval Mahir’in yanında küçük bir kayıt cihazı vardı; onunla her zaman nerde olursa olsun hep Önderliğin ses kayıtlarını dinliyordu. Onun üzerinden yoğunlaşıyor, yoğunlaşmalarını bizlerle paylaşıyor ve tartışıyordu.

İhanete karşı direnmenin yarattığı güzel yüzler...

Kış kampını yaptık ama zorluklarla yaptık ve tabi sayımız da o kış çoktu. Zorlu koşulların başında etrafımızda bulunan korucu köyleri gelmekteydi. Dikkat çekmemek için erzaklarımızı gündüz değil gece çekiyorduk. Yoğun bir emekten sonra da bitirdik. Fakat o kadar emek verilmesine rağmen, ihaneti tercih edip aslında kendi gerçekliklerine ihanet edenler yüzünden tüm emeklerimiz, çabalarımız boşuna gitti.

Bingöl içerisinde birisi yakalanmıştı. Bazıları da teslim oldu ve işleminde kamp yerini bilenler de vardı. Teslimiyet ve ihanet yarışıyor gibi gözükse de her zaman olduğu gibi PKK’ de direniş hiçbir zaman teslimiyete yenik düşmemiştir. Çünkü özgürlük hareketi bir çok yiğitlerle, fedailerle bugüne kadar geldi. Onların sergilemiş olduğu irade ile büyüdü. Onun için neler yaşanırsa yaşansın canlarını ortaya koymuş nice şehitlerimizin yaratmış olduğu değerlerin izi asla yok olmayacaktır.

O zaman bu olaylarla beraber sekiz arkadaş Yayladere’de şehit düştüler. Heval Zîn de içlerindeydi. Arkadaşlar çok fazla direnmişlerdi fakat düşman, onları kimyasalla şehit düşürmüştü. Bu yüzden de hiçbir yoldaşımızın cenazesi tanınmıyordu.

Yine bu süreçte, kara cehennemde bir grup içerisinde Azad diye birisi şahsında ihanet yaşandı ve o grubun içerisinde bulunan heval Serbest direnerek şehit düştü. Yedi kişi teslim olurken tüm bu vicdansızlıklara rağmen heval Serbest tek başına düşmana karşı savaşmış ve onlara bu ruhu göstermiştir. Heval Serbest duygusal yaklaştığından zamanında müdahale ederek, önüne geçemiyor. Düşmanın teslimiyet çağrılarına ise bombasını patlatacağı zaman şöyle sesleniyor: “Biz PKK’den teslimiyeti değil direnmeyi öğrendik.” Kahramanca şehit düşerken teslim olanlar ise düşmanın istedikleri gibi hakaretlerine maruz kalmışlardır. Çünkü

onlar baş eğmeyi, köleliği kabullenerek düşmana koştular. Bir zamanlar bir yaşamı beraber paylaştıkları yoldaşlara, değerlere arkalarını dönerek gittiler. Bu da ihanetin soğuk yüzünü bir daha göstermiştir.

Bu yaşanan şahadetler bizlerde derin bir sarsıntı yarattı. Yaşananlardan sonra örgüt müdahale etti. Teslim olanlar yerimizi bildirdikleri için bizim de kampı boşaltmamız şarttı. Heval Mahir’de o dönem yaşananlara ilişkin bir toplantı yaptı ve toplantıda oldukça duygusal konuştu. Heval Mahir’in duygusal yönü çok yoğun olduğu kadar, intikam yönü de çok belirgindi. Ne olursa olsun yaşananların bedelini düşmana ödetmek istiyordu. Biz yirmi beş arkadaştık, düzenlememiz oldu ve iki gruba ayrıldık. O zaman ben de Rojhat Belatê arkadaşın grubunda yer alıyordum.

Evet, yine yoldaşlardan ayrılmanın vakti gelmişti. Kim bilir belki de bu son veda olacaktı veya veda bile edemeyecektik. Ayrılık bir kor gibi içimize düşerken yollara düştük.

Ben Mahir arkadaşın yanında olmak istediysem de o kabul etmedi ve; “baharın birbirimizi göreceğiz” dedi. İlkın bizim grup çıktı ve oldukça zor oldu çünkü her tarafta kar vardı. Bizden sonra da Mahir arkadaşın grubu çıktı. Önümüzde boşaltılmış bir köy vardı, oraya vardık. O gün köyde ara verip ertesi gün devam etmek istedik. Düşman da o zaman harekete geçmişti. Sabah kaktığımızda haberler, Varto cephesinde de ihanetin yaşandığını söylüyordu. Bizim grubumuz da teslimiyet yaşandığı için asıl giddceğimiz yere gidemedik ve yönümüzü değiştirdik. Ve bahara kadar bir yerde kalmaya karar verdik.

O süreçlerde yaşanan her şahadet bizleri oldukça çok etkiledi; bir tek bizim alanda değil her alanda arkadaşlar şehit düşüyordu. 9 Şubat tarihinde haberleri izlediğimiz zaman bize yakın bir köyde heval Mahir onların şehit düştüğünü duyduk. Kara şubatın laneti yine üzerimizden eksik olmuyordu. Çok derin acıları getirdi bize bu ay!

Yine çok karlı bir günde heval Mahir’in grubu erzak almaya giderken, halk içinde ihanet yaşanıyor ve bu şekilde düşman onların etrafını sarıyor. Orada, heval Mahir arkadaşlarla küçük bir toplantı alıp şunları belirtiyor; “teslim olmayacağız. Ne olursa olsun direnecek, çatışacağız. Hiçbir şey yapamazsak bombalarımızı kendimizde patlatacağız.” Düşman teslimiyet çağrılarını yaparken heval Mahir de buna karşılık beş dakika istiyor. Bu fırsatı değerlendirerek içeri girip tüm dökümanları yok ediyor. Ve sonra dokuz arkadaş bombalarını kendilerinde patlatarak şehit düşüyorlar. Evet, dokuz özge can beraber yürüdüler sonsuzluğa.

Hiçbir kaygı taşımadan, arkalarına bakmadan özgürlük yolunu seçtiler.

***Başkaları teslimiyete koşarak giderken, yüreği büyük insanlar
"bizler PKK'den direnmeyi öğrendik" diye haykırdılar düşmana...***

Onların şahadeti bizi oldukça yıprattı. Özellikle Mahir arkadaşın şahadeti alanı derinden etkiledi. Oranın moraliydi, o alanda herkesin yüreğinde yer edinmişti heval Mahir. O tüm arkadaşlara çok güveniyor ve yaşanan ihanetlere anlam vermekte zorlanıyordu. O dönemde tüm yoğunlaşmalarımız dağıldı. Yaptığımız planlamalar da bozuldu. Heval Mahir'in yanında şehit düşen arkadaşlar da çok değerli arkadaşlardı. Hepsi de olgun yaklaşımlara sahip, etkin ve eski arkadaşlardı. Onların direnişi düşmanda bir kırılma yarattı. Duyduğumuz kadarıyla düşman bile böyle bir direnişten etkileniyor ve; "kimse onların cenazesine dokunmasın, cenazeleri direkt gönderin" diye talimat veriyor. Bazen köylere girip erzak almaya gidiyorduk. Bizi görenler hep heval Mahir'in şahadetinden ne kadar etkilendiklerini anlatıyorlardı.

Yaşadığımız bu olaylardan sonra alanda toparlanmanın olabilmesi için epey bir çaba sarf ettik. Her arkadaş da bu konuda oldukça istekli bir şekilde katıldı. Bahara girince arkadaşların intikamı için hazırlık yapmak istedik. Düşman da her yerde propaganda yapıp; "zaten birkaç kişi kaldığımızı ve bizleri de yok edeceklerini" söyleyip duruyorlardı. Onun için çoğu yerde, sıkça operasyonlar da oldu. Yerimiz deşifre olmuştu. Şahadetler yaşanmasın diye kendimizi korumaya özen gösterdik. Çünkü zaten sayı olarak azdık ve o kadar arkadaşın şahadetinden sonra yeni şahadetler herkesi zorlayacaktı.

Bir iletişim aracımız yoktu, örgüte ulaşmak, bilgilendirme yapmak istiyor ama yapamıyorduk. Heval Zagros bize başka bir yerden cihaz getirecekti. Ancak gelirken bir hafta yolda kalmıştı. Tek başına gelmişti zaten. Bir süre bekledik onu. Düşman yolunu kesip pusu atmıştı. O da bunu fark edip geri dönmüştü. Bir süre sonra tekrar harekete geçmiş ve yanımıza ulaşmıştı. Yanımıza ulaştığında ağlayarak birbirimize sarıldık. Birbirimize bakınca, birbirimizi hissediyorduk. Belli ki o da çok etkilenmişti olanlardan. Yürekllerdeki acılar taşınmaz olunca gözyaşları artık tutamazmış kendini. Bizde de yaşanan buydu sanki.

Köylerle bağlantımızı kestik. Cihaz geldiği için örgüte bağlantı oldu ve örgüt de sürece dönük perspektif verdi. İletişim kurulması herkesi çok mutlu etmiş, yeniden güç kazanmıştık. Artık mevzilenmiş, kendimizi

toparlamaya çalışıyorduk. Çünkü örgütün de bizden istediği buydu. Yapmamız gereken çok şey vardı ve en başta da şehitlere layık bir ortamı yeniden yaratmak.

En son bir köye gittiğimizde orada bir ana vardı; şehit anasıydı. Herkes onu tanıyordu. O zaman çok duygulu konuştu. Genelde bu özelliği ile bilinen bir anaydı. Ama o kış, o bile kırılmıştı. Teslim oluşlar etkili olmuştu. O konuşurken bizim arkadaşlar bile duygusallaştı. Çünkü ana şunu ifade etti; “sizin yoldaşlarınız bile sizi en zorlu koşullarda bırakıp düşmana gidiyor.” PKK’nin içinde çıkan ihanet gerçeğinden bihaber, bu partiyi öyle bilerek yaşamıştı ana. Keşke gerçekten o buz gibi soğuk olan ihanet gerçeği olmasaydı. Şimdi herkes bu kadar yaralanmazdı yürekten.

Artık o süreçten sonra tek amaç intikam almak oldu. Eyaleti toplamak da bizim en büyük amacımız ve çabamız oldu. Eylemler de oldu, güçlü eylemlerdi fakat yetersiz kaldık. Ciddi bir cevap verildi düşmana. İntikam dolu, inanç dolu bir ruhla eyleme gidiliyordu. O ruh heval Mahir’e aitti. Onun eseriymi aslında. Heval Ronahî’nin, heval Zîn’in ruhuymdu orada sergilenen direnişler.

Biz o arkadaşlarla yaşadık önemli olan onların ruhunu yaşatmaktır. Onlarla katılmaktır bu mücadeleye. Teslimiyetçilerden uzak bir yaşamı, tıpkı o ananın inandığı gibi bir ortamı yaratmaktır onlara vereceğimiz en büyük cevap. Ne olursa olsun bu yolda hiç pes etmemek gerekir. O değerli yoldaşların izlerinde yürümek kadar kutsal bir şey göremiyorum. Onlarla yaşadığımız bu anılar hep yüreğimizin yaralanmış yerinde saklı kalacaktır. Bu anılar da aslında onların anısıdır. Ne zaman o yaranın acısını hissetsem, onların o yarım kalmış gülüşleri beliriverecek gözümde. Tıpkı Kürt çocuklarının o yüzlerindeki, dudaklarındaki yarım gülüşler gibi. Değişen gülüşler değil sadece o çocuklar çoktan büyüdüler... Büyüdüler de yol aldılar Güneşimizin izinde...

Amed Partizan

Ölümler dirilmez

Onun ardından mücadelecı bir genç yoldaşın bıraktığı izler ve onu bıraktığımızı düşünerek kızdığı için sürekli tekrarladığı o sözler kaldı. Biz de kendi aramızda ne zaman onu ansak hep gülerек bu sözleri tekrarladık.

Mevsimlerden sonbahardı. Artık yavaş yavaş kışın ağır koşullarına doğru yol alıyorduk. Sarı mevsim artık kendisini bembeyaz bir örtünün kollarına bırakmış, hatta yılın ilk karı bile yağmıştı ve biz hala üslenmemizi tamamlamamıştık. Eksik olan o kadar çok şey vardı ki, tamamlayabilmemiz için mevsimin bize zaman tanıması gerekiyordu. Ya da bizlerin mevsim ile yarışması. Hala erzak çekiyorduk. Mevsimin ikinci karı düşmeden kamp hazırlıklarımızı tamamlamamız gerekiyordu. Yoksa bu koşullarda çok zorlanabilirdik.

Kış kamp hazırlıklarımızı yaptığımız esnada operasyon olacağına dair istihbarat aldık. Gelen bilgi üzerine harekete geçmeye başladık. Gece saat 02.00'de harekete geçmeye başladık. Sabaha doğru vardıgımız yeri kendimize nokta olarak belirledik. Operasyonun olacağı bölgeden uzaklaşmamız ve kendimizi savunabileceğimiz güvenli bir yere gitmemiz gerekiyordu. O dönemde ateşkes de ilan edildiği için hiç bir biçimde temasa girmememiz gerekiyordu. O yüzden operasyona yö-

nelik herhangi bir eylem planı yapmadık. Gizliliği esas alıp savunma pozisyonunda kalacaktık. Fakat üzerimize gelirse de vuracaktık. Meşru savunma hakkımızı kullanacaktık.

Bu düşünceler tüm arkadaşların ortak düşünceleriydi. Yol boyunca da ara verdiğimiz her yerde olası durumlara karşı nasıl bir hareket tarzını esas alacağımızı tartışıyorduk. Bir yandan ilerliyor, bir yandan da doğa ananın bizi bir fırtına ile baş başa bırakmaması için dua ediyorduk. Çünkü zaten tüm arkadaşlar üstlenme çalışmalarından dolayı çok yorgundu ve bu yorgunlukla gece yarısı yola çıkmıştık. Hatta yorgunluk bizi öyle etkilemişti ki, bazen kendimizi o karanlıkta yerde buluyorduk. Ara ara yaşadığımız bu düşüş kalkışlar bizi güldürüyordu. Yol o karanlıkta bize uzun geliyordu ama uzun olduğu kadar zevkliydi.

Geceden kalan buzlarımızı ancak güzel bir gerilla ateşi çözebilirdi

Güneşin yavaş yavaş doğmasıyla biz de kalacağımız noktaya ulaşmıştık. Vardığımız noktada saat sabah 07.00'ye kadar da bir şey yoktu. Arkadaşlar keşifçi çıkartmamızı söyledikleri için keşifçi çıkartmıştık. Keşifçiler de uzun bir süre herhangi bir bilgi vermediler, hiçbir hareketlilik görmemişlerdi. Bölük komutanımıza hiçbir şey olmadığına dair bilgi verildi. Fakat keşifçiler ona rağmen hala yerlerini bırakmamışlardı. Biz de bir şey yoktur diye rahat bir biçimde ateşimizi yaktık, kara çaydanlıklarımızı çıkarıp ateşin üzerine koyduk. Havalarda da oldukça soğumuştur, ateşten iki biçimde faydalanacaktık. Hem çay yapacaktık hem de kendimizi ısıtacak. Çünkü geceden kalan buzlarımızı ancak güzel bir gerilla ateşi çözebilirdi. Daha çayımız kaynamaya başlamamıştı ki bulunduğumuz yerin etrafına kobraların desteğiyle indirme yapıldığını gördük. Böylesi bir şeye hiç hazırlıklı değildik. Çünkü biz operasyon bölgesinden uzaklaşıp temas yaşamamak için elimizden gelen çabayı sergilemiştik. İndirmeye aynı anda düşman etrafımızı çembere aldı. Düşmanın bizi görmediğini sanmıştık. Çünkü gerçekten hareket tarzımıza dikkat etmiştik. Kendimizden o kadar emindik ki yerimizden hiç kımıldamadık. Herkes olduğu yerde öylece kaldı.

Kaldığımız yer gölge olduğu için yaktığımız ateş çok rahat bir biçimde görülüyordu. Ateşimizi görmüş olabilirler korkusu vardı tabii. Ama biz bir de ateşin duman yapmaması için söylenmedik dua bırakmadık. Dualarımız yerini bulmuştu, ateş gerçekten hiç duman yapmadı. Ancak aşağından üzerimize iki koldan sızma yapmaya

çalışıyorlarmış, bizim bundan haberimiz bile yoktu. Biz sadece etrafımıza indirme yaptıklarını sanıyorduk. Kaldığımız nokta da çok deşifre olmuş bir nokta değildi, sadece birkaç kez gidip gelmiştik, çok uzun süreli kullanmamıştık. Bulunduğumuz nokta biraz da düşmanın yol hattına yakındı. Düşmanın keşifçileri de bizi fark etmiş olacak ki, hemen etrafımıza indirme yapmışlardı. Herkes biraz şok olmuş bir vaziyette, oturduğu yerde adeta taş kesilmişti. Birden üzerimize yağmur gibi mermiler yağmaya başladı. Mermilerin gelmesiyle birlikte yukarılara doğru hızla koşmaya başladık. Yukarıyı da düşman tutmuştu, ama en azından vadiden biraz uzaklaşacaktık ve mevzilenip savaşabilecektik. Gerilla, savaş ve özgürlük için her zaman yükseklikleri seçer. Biz de yukarı çıktık ve düşmanla çatışmaya başladık. Keşifçilerimiz bizden önce düşmanla temasa girmişti. Yaşanan bu temasta bir arkadaşın şehit düştüğünü sonradan öğrendik. Düşman cihazlarını da takip ediyorduk bu arada. Konuşmalarında kalabalık bir grubu gördüklerini söylüyorlardı. Onlar bir tabur kadar büyük bir güç olduğunu söylüyorlardı, hâlbuki biz bir bölüktük. Bir takım kadın arkadaş, iki takım da erkek arkadaştı.

Bir ara düşman sanki bizi kaybetti. Biz de o fırsattan yararlanıp biraz daha yukarıya çıktık. Yukarıda bir mağara vardı. O mağaraya doğru gittik, mağaranın olduğu yer çatışma için uygun bir alandı, doğal mevzi görünümünde bir araziydi. Yeri de bayağı kamufleliydi. Hepimiz gece 02.00'den beri yürüyorduk. Karda yürüdüğümüz için sırlıslıklamdık, uykusuzduk ve hiçbir şey yememiştik. Biraz dinlenmemiz, en azından kendimizi kurutabilmemiz gerekiyordu.

İzler gerillanın en büyük düşmanıdır

Düşman bizim bıraktığımız noktaya gelmiş, fakat hiçbir şey görmemiş. Çünkü biz o noktadan yarım saat ötede olan mağaranın bulunduğu yere gelmiştik. Onlar da karda çıkan izlerimizi takip ederek bulunduğumuz alana doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. İzler gerillanın en büyük düşmanıdır. Düşman cihaz üzeri iz gördüğünü ve izleri takip edeceğini söyledi. Buna göre biz de çatışma pozisyonu aldık. Üçerli, beşerli bir biçimde mevzilendik. Düşmanın noktaya ulaşmasıyla birlikte çatışma başladı. Çatışma akşama kadar sürdü. Hazırlıklı olduğumuz için düşman çok fazla yavaşamıyordu. Kardan dolayı o da korkuyordu. Çünkü en ufak bir harekette kar onu ele veriyordu. Bu

operasyon gücünden sadece bir kol üzerimize vahşice gelmeye başladı. Daha önce de operasyonun belli bir gücünün ilaç aldıklarını duymuştuk. Ama birebir o ana kadar hiç karşılaşmamıştık. Fakat üzerimize gelen o kolu gördükten sonra söylenenlerin doğruluğuna bir kez daha inandık. O kadar vahşice geliyorlardı ki, kendi ölülerine bile basa basa ilerliyorlardı. “Allah Allah” naraları atarak geliyorlardı.

Bir yandan onlarla çatışırken, bir yandan da onların insani duygularını sorguluyorduk. Gerçekten sanki sadece öldürmek için yaratılmışlardı. Onlar bize terörist, vahşi, cani diyorlar ama biz onların savaş meydanlarında ne kadar insanlık dışı olduklarını bire bir gördük. Savaşımızın haklı gerekçelerine dayanarak asla ölümlere insanlık dışı muamelede bulunmadık. Her savaşın bir kuralı ve ahlakı vardır, olmalıdır. Bizim savaşımız da hem haklı hem de ahlakı olan bir savaştı. Tarih o anımıza ve yaşananlara şahitlik etmiştir. Çok çetin bir çatışma oldu ve biz saldırıya geçen o kolun tümünü imha ettik.

Karanlığın çökmesiyle birlikte çatışma alanlarından ve operasyon bölgesinden geri çekilecektik. Her takım komutanının veya kol komutanının bir kodu vardı. Küçük cihazlar üzerinden her kol komutanına çağrıda bulunularak şifreyle yer ismi belirtildi ve bizler verilen yere doğru hareket etmeye başladık. Hepimiz bir araya geldiğimizde sayının çok fazla kalabalık olmadığını ve eksiklerin olduğunu gördük. Herkes bir araya geldikten sonra bölge sorumlumuz çatışma boyunca dört arkadaşımızı kaybettiğimizi söyledi. Bunlardan biri kadın arkadaştı. Bölge sorumlusu olan arkadaş, o sırada şehit düşen arkadaşların iyi saklanıp saklanmadığını sordu. Arkadaşlar da iyi bir yerde sakladıklarını söylediler. Elbette ki saklayacaktık. Bu bizim için önemliydi. Hareketimizin en büyük ilkelerinden biri de şehitlerine sahip çıkmaktır. Biz de koşullar el verdiği sürece şehit düşen yoldaşlarımızı asla çatışma bölgelerinde veya şehit düştükleri yerde bırakmıyoruz. Bir mezar sahibi olabilmeleri ve gerillanın adetlerine göre gömülmeleri için elimizden gelen çabayı sarf ediyoruz. Bu hep böyle olacaktı.

Onların şahadetleri hepimizi derinden etkiledi. Üzerimizde boşluklarının ağırlığı çöktü. Ancak orada duramazdık. Geri çekilme yapılacaktı ve bu yapılırken de belli hazırlıklar esas alınacaktı. Herkes birbirine yardım ediyor, zorlanan arkadaşların çantaları, silahları alınıyordu.

Aramızda çatışma sırasında ufak tefek parça alan arkadaşlar vardı.

PKK'de yoldaşlık bir başkadır

Diğerlerine göre biraz güçlü olanlar, biraz daha direnebilenler, daha çok zayıf düşen arkadaşlara yardım ediyorlardı. Zor günlerdeki yoldaşlık kadar güzel bir şey yoktur. Biz o an yoldaşlığın güzelliğini, anlamını hücrelerimize kadar hissetmiştik. Bu aslında hareketimizin de bir gerçekliğidir, asıl özüdür. PKK'de yoldaşlık bir başkadır. Bunu hep bilsek de böylesi anlarda daha derinden hissetmemek, bu duygunun etkisiyle dağlardaki yaşamımıza ve yoldaşlığımıza hayran kalmamak elde değil.

Akşam sabah 08.00'den sabah saat 05.00'e kadar hep yürüdük. Saatte bir beşer dakikalık ara veriyorduk, ondan sonra hep yürüyorduk. Kendimizi daha güvenli bir yere ulaştırdık ve güvenlik tedbirlerimizi aldık. Çünkü güvenlik bir gerilla için ekmek ve sudan bile daha öncelikli bir husustur. Operasyonun başladığı günden üç gün sonra düşman geri çekilme yaptı.

Düşman çekildikten sonra ilk yapılması gereken erzak temin etmekte. Çünkü günlerdir hiç kimse ağzına tek lokma bir şey almamıştı. Üç gönüllü arkadaş çıkıp erzak temin etmek için önden gitti. Biz geri kalanlar ise aşırı yorgunluktan, uykusuzluktan ve açlıktan zor bela yürüyorduk. Öyle çok fazla bir erzağımız da yoktu. Sekiz saatlik bir yolu arkadaşlar bir günde gidebilmişlerdi. Döndüklerinde yarım torba un, biraz yağ, biraz da tuz getirmişlerdi. Bu üç maddenin bir araya gelme-

siyle gerillanın vazgeçilmezi ve en seçkin yemeği olan mirtoxe yapılır. O yemek en lüks lokantada yiyeceğin yemekten daha güzeldir. Mirtoxe gerillada değerli bir yemektir. Herkesin severek yediği ve beğendiği bir yemek. O an o mirtoxeden aldığımız tadı başka herhangi bir yemekten almamız imkansızdı.

Sabah keşfinden sonra bölük komutanımız bölüğü toplayıp şehit düşen arkadaşları gömmek gerektiğini söyledi. Yapılan planlamayla biz iki kadın arkadaş ile iki erkek arkadaş şehitlerimizi sağlama almak ve gömmek için yola koyulduk. Kazma ve kürekleri alarak çatışmanın olduğu bölgeye ve arkadaşlarımızın da şehit düştüğü alana gittik. Nelerle karşılaşacağımızı bilmeden, birçok duyguyu bir arada yaşayarak gittik. O yol boyu bir tek saniye bile şehit düşen yoldaşlarımızın simaları gözlerimizin önünden gitmedi. Onları kaybetmiş olmayı hiç kabullenemiyorduk. Bir de onları gömmek ve sonsuz yolculuklarına uğurlamak daha bir acı veriyordu bize. Çünkü biz hep onlarlaydık. Her ne kadar “gerilla heybesinde ölümü taşır” deseler bile gerilla ölümlere hiçbir zaman alışamıyor. Çünkü yaşam, yaşamak üzerine kuruyor her şeyini. Daha güzel, daha adil, daha eşit bir dünyada yaşamak için, insanlığa sosyalist bir yaşam bahşetmek için kendisini feda ediyor.

Çatışmada şehit düşen yoldaşlarımızdan biri Axîn yoldaştı. Axîn, Batmanlı, gerillada yeni bir arkadaştı. Çok özverili ve gelişmeye açık bir Kürt kıızıydı. Erken gerillalaşmıştı. Öfke doluydu. Axîn ve Mazlum yoldaşların cenazeleri yan yanaydı. İlk önce onların saklandıkları yere gittik. Onları gömdükten sonra diğer arkadaşları gömecektik. Bulundukları yere yaklaştığımızda takım komutanımız olan Serhildan arkadaş önden gideceğini söyledi. O önden gidip etrafı kontrol ettikten sonra bizleri çağırdı. Kendimizle getirdiğimiz yağmurluk ve kefiyelerimizi istedi.

Şehit Mazlum’un kardeşi de ondan bir ay önce şehit düşmüştü. Kardeşinin şahadetinden çok etkilenmişti Mazlum yoldaş. Çatışmada en fazla rolünü oynayanlardan biri de oydu. Kardeşinin intikamını almak için düşmanın üzerine çok gözü kara gitmişti. Serhildan arkadaş cenazelere yaklaşmamamız için bizi uyardı. Çünkü düşman sakladığımız cenazeleri görmüş olabilirdi. Birçok zaman tuzaklar yapıp şehit arkadaşların cenazesinin altına koyuyordu. Biz de tedbir amaçlı şehit yoldaşlarımızın ayaklarına şutik bağlayıp biraz kendimize doğru çektik. Bir şey olmadığını görünce cenazelerin yanına rahat bir biçimde gittik.

Kendi aramızda kısa bir tören yaptıktan sonra iki arkadaşımızı da gömdük gibi bir cümle isterseniz o anki duygular biraz katılır.

Bir arkadaşımız da keşif yerinde şehit düşen arkadaşın cenazesine bakmaya gitmişti, fakat düşman arkadaşımızın cenazesini almıştı. Arkadaşımızın cenazesinin düşman tarafından alındığını duyunca hepimiz çok kötü olduk. Adeta bir kez daha vurulduk.

Celal arkadaş bizim için bir sürpriz oldu

Bir tek Celal arkadaş kalmıştı bakmadığımız. Arkadaşların onu sakladıkları yere doğru gittik. Oraya vardığımızda karşımızda dimdik bekleyen biri olduğunu gördük. Hem çok ürktük hem de dona kaldık yerimizde. Karşımızda duran şehit olduğunu düşündüğümüz ve bu yüzden de arkadaşların sakladığı Celal arkadaştı. Yüzü kan revan içindeydi. Sadece gözlerinin akını görebiliyorduk. Çok kötü bir görünümü vardı.

Meğerse çatışmada kafasından mermi aldığı için arkadaşlar şehit düştüğünü sanmışlar. Oysa mermi kafasını sıyırmış. Fakat yarım saat boyunca kendisine gelmeyince arkadaşlar şehit düştüğünü sanıp bir kayanın altına koymuş ve üzerine kar atmışlar. Düşman bulunduğu yere geldiği halde onu görmeden geçip gitmiş. Çünkü onu arkadaşlar çok iyi saklamışlar. Daha sonra kendisine gelmiş, ama bilincini kaybetmiş bir şekilde uyanmış. Celal arkadaş bizi görür görmez çiftetelli oynamaya başladı ve bir yandan da; “heval heval hevalno, heval kurê kerano” deyip duruyordu. Biz de bu durum karşısında kendi kendimize; “şehit namirin” dedik.

Yaşadığını görünce hem çok sevindik hem de bir şok geçirdik. Hepimiz büyük bir şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk, o ise takılmış kaset gibi ha bire “heval heval hevalno, heval kurê kerano” deyip duruyordu. Biz kasma ve küreklerimizle kaçmaya başladık, ama biz kaçtıkça o da bizim peşimizden geldi. Hiç durmadan aynı şeyleri tekrarlıyordu. Başka da hiçbir şey söylemiyordu zaten. Baktık baş edemiyoruz durduk. Serhildan arkadaş kendine gelip; “Celal arkadaştır bu, biz ne yapıyoruz, demek ki şehit düşmemiş” dedi. Serhildan arkadaş hepimizden daha fazla şoktaydı, çünkü onu yaşam belirtisi görmeyince şehit diye saklayan kendisiydi. Şoku atlatıp kendimize geldikten sonra gidip ona sarıldık. Celal arkadaş ise meğer arkadaşların onu bıraktığını sanıyor ve asıl meseleyi bilmiyordu. Bu nedenle bize çok kızmıştı.

O an çok karışık, iç içe duygular yaşadık. Hem sevinçten uçacak gi-

biyiz, hem şoktayız hem de büyük bir acı içindeyiz... Celal arkadaşı alıp noktaya doğru ilerlemeye başladık. Fakat geçeceğimiz yol hattında bir korucu köyü vardı. Oradan geçerken çok dikkatli bir biçimde geçmemiz gerekiyordu. Celal arkadaş hiç durmadan; “heval heval hevalno, heval kurê kerano” dediği için bu bizim için mesele olacaktı. Bir araya gelip ne yapabileceğimizi tartıştık. Arkadaşların bir kısmı “başka bir yoldan gidelim” dedi. O yoldan gitmiş olsaydık yolumuz çok uzayacaktı ve Celal arkadaş da yaralıydı, yürüyemiyordu. Yolumuzu uzatmamız hem bizi hem de onu daha fazla zorlayacaktı. Bir diğer görüş de; tehlikeli yeri geçene kadar ağzını kapatmaktı. Serhildan arkadaş bu görüşe muhalefet etti. Fakat ona izah edip başka çaremizin olmadığını belirttik. Kısa bir mesafeydi. O mesafeyi geçtikten sonra tekrar ağzını açacaktık. Serhildan arkadaş bu konuda ikna ettikten sonra yola koluyduk. Sağlam bir biçimde noktaya vardık. Bölüğün hepsi noktanın aşağısına kadar bizi karşılamak için gelmişlerdi. Arkadaşların hepsi Celal arkadaşın yaşadığını görünce sevinçten uçacak gibi oldular.

Celal arkadaş genç bir yoldaştı. On yedisindeydi daha. Gewda aşıretindendi. Noktaya gelir gelmez doktorumuz ona baktı ve “şimdiye kadar bir şey olmamışsa bundan sonra hiçbir şey olmaz” dedi. Celal arkadaş üç ay içinde tamamen sağlığına kavuştu. Eskisi gibi yaşama katıldı ve daha başka çatışmalara girdi, eylemlere de katıldı. Bu olaydan bir yıl sonra farklı bir çatışmada şehitler kervanına katıldı.

Onun ardından mücadelecı bir genç yoldaşın bıraktığı izler ve onu bıraktığımızı düşünerek kızdığı için sürekli tekrarladığı o sözler kaldı. Biz de kendi aramızda ne zaman onu ansak hep gülerek bu sözleri tekrarladık.

Şehit Ronahî Semsûr

Kerkük'te sıcak günler

Ben o günü ne kadar anlatsam da, o gün yaşananları buraya serip yansıtmada pek becerikli olamayacağım. Gerçekten halkın bize karşı olan beklentilerini ve bize büyük bir umut gözüyle bakmalarını gördüğümde kendime “bu halk için büyük savaşmak gerekir ki büyük kazanalım” dedim. Eğer böyle olursa artık Güney halkının gönlünden çıkmayız.

Şengal katliamının üzerinden daha birkaç gün geçmişti. Birçok arkadaşımız hazırlıklarını yaparak yola koyulmuşlardı. Onları yollamak zordu ama biliyorduk ki, onlar halkımızın onurunu savunmaya gidiyorlardı. Bizler de gitmeyi umut ediyorduk, her an bir haberin gelmesi umuduyla cihaz konuşmalarını takip etmeye çalışıyorduk. Hepimizin aklı Şengal’de, Şengal halkındaydı. Halkımız orada vahşi bir şekilde katledilmiş, yerlerinden yurtlarından edilmişlerdi. Tarihin birçok döneminde katliamlarla karşı karşıya kalan halkımız 21. yüzyılda aynı şeyleri yaşıyordu. Yaşanan bu vahşet bizleri öylesine etkilemişti ki bir an önce Şengal’e ulaşip orada bu vahşeti gerçekleştirenlere karşı savaşmak istiyorduk. Zaten olaylardan hemen sonra yanımıza gelen Hezil ve Cuma arkadaşlar bizlerle tartışmış bu konuya ilişkin toplantılar düzenlemişlerdi. Gerçekleşen bu toplantılarda da arkadaşlar gördüğümüz eğitimin yarıda kalabileceğinin, eğitim için hazırlanan bu taburun Şengal’e takviye olarak gönderilebileceğinin sinyalini vermişlerdi. Bu yüzden tüm arkadaşlar eğitim öncesi yoğunlaşmalarını daha da güçlendirdi. Şehit Mehmet Goyi Eğitim Kam-

pi'nda iki günümüz bu temelde gelişen tartışma ve yoğunlaşmalarla geçti.

Aradan daha birkaç gün geçmişti, bizler okulun açılışı için harıl harıl hazırlıklar yapıyor, eksiklerimizi tamamlamaya çalışıyorduk. Açılışın olduğu gün öğlene doğru bir not geldi. Kerkük'e gitmek için hazırlanmamız söylendi. Bu haberin alınması ile birlikte bir sevinç tufanı koptu. Hepimiz öylesine heyecanlanmış, öylesine mutlu olmuştuk ki, adeta dünyalar bizim olmuştu. Hiç zaman kaybetmeden hazırlandık. O kadar hızlıydık ki sanki bir dakika geç kalsak, çok zaman kaybedermiş, gidemezmiş gibi geliyordu. O yüzden de her arkadaş oyalanmadan, zaman kaybetmeden hazırlandı. Yani açılış günümüz aynı zamanda kapanış günümüz olmuştu. Bu yönüyle de -en hızlı açılan ve kapanan devre olarak- eğitim tarihine geçmişti.

Toplu bir şekilde Surede'ye gittik. Tabii Surede'ye ulaşana kadar slogan atarak, boğazımızı patlatarak ve köylülerle selamlaşarak ilerledik. Her yoldaşın yüreğinde inanılmaz bir sevinç vardı ve bu sevinç yoldaşların gülümseyen gözlerinden çok net okunabiliyordu. Akşama kadar bizden önce gidecek olan Xakurkê grubunun cephanesi, silah ve diğer hazırlıkları sürdü. Onlar bir gün sonra gidecek olan gruptu. Akşam Cuma ve Besê Hozat arkadaşlar bize ve Xakurkê grubuna toplantı yaptı. Önce gelişen süreç, daha sonra bizlerin bu süreç içerisindeki rolüne değinildi. Dört parça Kürdistan'da yapılacak konumlandırma ve tarzın nasıl olması gerektiğine ilişkin uzun uzun değerlendirmelerde bulunuldu. Toplantıya katılım sağlayan arkadaşların güç ve potansiyelinde savaşa katılım bilinci açığa çıktı. Yine heval Besê de aynı şekilde süreç üzerinde derinlikli değerlendirmeler yaptıktan sonra kadın arkadaşların bu savaşta rol ve misyonuna özenle dikkat çekip öncü rol oynamamız noktasında değerlendirmelerde bulundu. Birçok arkadaş, Cuma ve Besê arkadaşı ilk defa görmenin heyecanı içerisindeydi. Can kulağı ile arkadaşları dinliyorlardı. Aralarda bu iki büyük komutan ile sohbet edebilmek bir şanstı ve o an bizim için ölümsüzleşmekteydi. Toplantı çok uzun sürdü ve son olarak kendini savaş alanına gitmek için dayatan arkadaşlara ilişkin de sohbet edildi. Daha sonra sloganlarla toplantı son buldu. Herkes Önderlik için atılan sloganlarla tüm hücrelerine kadar sanki Önderliği hissediyor, söze layık olmanın adımlarını atıyordu.

Uzun yolculuğa hazırlık

Yaşadığımız bu duygu yoğunluğundan sonra hazırlanmanın zamanı gelmişti. Öğle sıralarında yarım kalan cephanelerimizi tamamlayıp saat 15.00 sıralarında yola koyulduk. Yola çıktığımız andan itibaren çok heyecanlı anlar yaşamaya başladık. Belki dağlardan ve yoldaşlarımızdan uzak kalacaktık ama bir savaş için yola çıkıyorduk. Bunu bildiğimiz için de mutluyduk. Yola çıktığımız andan itibaren sloganlar atmaya başladık. Bizlere el sallayabilmek için yollara koyulan arkadaşlarımızı gördüğümüz zaman çok duygulandık. Şehitliğin önünden geçtiğimiz zaman “şehid namin ve Deniz yoldaş ölümsüzdür” sloganlarını attık.

Büyük bir konvoyla yola çıktık, her bir aracın üzerinde HPG ve YJA Star bayrağı bulunuyordu. Noktadan çıkar çıkmaz “biji serok APO, bê Serok jiyan nabe, ji bo Hewlêrê şer şer şer, ji bo Şengal û Rojava şer şer şer” sloganlarını Kerkük’e kadar büyük bir heyecan, moral ve coşkuyla ata ata geldik. Şehirlerin içinden bu sloganlarla ilerlerken halk da bizi büyük bir sevinçle karşılıyordu. O esnada halktaki mutluluğu, yüreklerindeki sevinci, umudu heyecanı ve temiz duygularıyla birlikte kalp atışlarını insan derinden hissedebiliyordu. Yüreklerinde yaşanan duygularla üzerimize şeker ve çiçek atıyorlardı. Bazı analar gözyaşı döke döke bize doğru koşup araçlarımıza su atıyorlardı. Biz daha Ranya’ya varmadan önce caddenin kenarında düğün gibi bir şey vardı. Herkes sandalyelerin üzerinde oturmuştu. Oraya yetiştığımızde herkes ayağa kalkıp sanırım saygı duruşuna geçti. Halk içinde ilerlerken küçük çocuklardan tatalım yaşlılara kadar herkes ellerini uzatıp ellerimizi tutmak istiyordu. Kutsanıyorduk adeta.

Ranya’ya ulaştığımız zaman kalabalık bir halk kitlesi bizleri karşıladı. Bizlere umut dolu gözlerle bakıyorlardı. Tüm yolculuğumuz sırasında içinden geçtiğimiz her yerde insanlar bizleri büyük bir coşku ile karşılıyordu. Büyük bir halk kitlesi araçlarını alarak konvoyumuza dahil olmuştu. Analar, kadınlar, çocuklar, yaşlılar, gençler hepsi etten duvar olup yol boyunca sloganlar atarak bizlere moral veriyorlardı. Anaların gözlelerinden sevinç ve umudun yaşları akıyordu. Bu atmosferde öylesine yoğun duygular yaşıyorduk ki bunları ifade etmek, yazıya dökmek gerçekten de çok zor. Hiç durmadan aralıksız slogan atılıyor; “Bijî Serok Apo” sloganı dillerinden hiç düşmüyordu.

Ben o günü ne kadar anlatsam da, o gün yaşananları buraya serip yansıtmada pek becerikli olamayacağım. Gerçekten halkın bize karşı

olan beklentilerini ve bize büyük bir umut gözüyle bakmalarını gördüğümde kendime “bu halk için büyük savaşmak gerekir ki büyük kazanalım” dedim. Eğer böyle olursa artık Güney halkının gönlünden çıkmayız.

Yolculuğumuz esnasında bir ara verdik. Bizlere bir süreliğine eşlik eden yoldaşlarla ve bizi karşılayan halk kitlesiyle vedalaştık. Halk durmadan fotoğraf ve video çekiyordu. Dağlardan uzaklaşmak yüreğimize kor gibi düşmüştü. Akan suları, tepeleri, ovaları ama özellikle de yoldaşlarımızı daha o anda özlemiştik.

Evet, işte böyle Kerkük’e kadar geldik. İki gün sonra Kerkük’e bağlı Daquq mintikasına doğru askeri bir konvoyla yola çıktık. Biz orada yerleşecektik. Yolda, yolun üzerinde herhalde (DAİŞ tarafından) bir tuzak hazırlanmıştı. Yolda bir mayın konvoyun önünde diğeri de arkasında patladı. Küçük mayınlar olduğu için kimseye bir şey olmadı. Bilemiyorum ama herhalde o patlamalarla uyarıldık.

Araba yolculuğu fiziksel olarak hepimizi çok zorlamış, birçok yoldaşımız halden düşmüştü. Gitmemiz gereken yere yakın bir yerde yeniden durduk. Orada bulunan arkadaşlar büyük bir sevinçle bizleri karşıladı. Arkadaşların bu karşılaması tüm yorgunluğumuzu silip süpürmüştü. Besê Erzincan arkadaş bizleri karşılayanlar arasındaydı. Biraz dinlendikten sonra Agîd arkadaş bizlere toplantı yaptı. Peşmergelerle birlikte savaşacağımızı, bu yüzden de birçok noktada çok dikkatli olmamızı, PKK militanlığını en iyi şekilde sergilememizi vurguladı. Toplantıdan sonra esas yerimize gitmek için yola çıktık. Burada peşmergeler bizi karşıladı. Bizlere tim ve takım olarak kalacağımız yerler gösterildi. İşin açıkçası bu yerler kalmak için çok müsait değildi. İnsan ne içinde oturabiliyor ne de uzanabiliyordu. Daha en baştan peşmergelerin düzensizlikleri kendisini göstermişti. Hepimiz çok yorgun düşmüştük. Ortalığı düzelttikten sonra nöbetçilerimizi çıkartarak dinlenmeye koyulduk.

Eski askeri havalimanı artık PKK gerillaları ile peşmergelerin ortak kullandıkları bir üslenme alanı olmuştu. Yönetimimizdeki arkadaşlar daha sonra peşmerge yönetimi ile bir araya gelip birçok konuda tartışmalar yürüttü. Bizlere iki akrep ve bir panzer verildi. Agîd, Dayan ve Şahin arkadaşlar bu araçlar üzerinde çok çabuk hakimiyet sağladı. Her iki akrebin üzerine BKC’ler yerleştirildi. Bu akreplerden bir tanesi YJA Star’a aitti. Arkadaşlar birkaç deneme turu yaptı. Diğer araçlara da BKC’ler yerleştirildi. Bu araçlardan da ben sorumluydum.

Dağ koşullarından ve dağ savaşından sonra, şehirde gerillacılık yapıp

akrep gibi araçları kullanmak ilk etapta bizlere tuhaf geldi. Toplantı, tartışmalar, düzenlemeler tamamlandıktan sonra asıl yerimize yani karargah olarak kullanacağımız yere gitmek için yola çıktık. Akrep, panzer ve diğer askeri araçlara yerleştik. Şehrin ortasından araçlarla geçerken bizleri gören halk şaşkın olduğu kadar sevinçli ve coşkuluydu. Onları en çok şaşırtan ise kadın gerillalardı. Birçoğu ilk defa bu manzara ile karşılaşılıyordu. Onların bu meraklı ve sevinçli bakışları bizleri de etkiledi. Önderlik çizgisinde savaşmak ve bu halka layık olmak için elimizden gelen neyse onu yapmalıydık.

İlk an ilk patlama

Yolculuğumuzda belli bir yere kadar hiçbir sorun çıkmadı. Noktaya yaklaştığımızda kadın arkadaşların içinde bulunduğu araçlar öndeydi. Erkek arkadaşlar ise biraz daha arkadan geliyordu. Bir anda erkek arkadaşların araçlarının geçtiği yerde bir patlama oldu. İlk önce havan saldırisı sandık. Hemen silahlarımıza sarıldık. Bu anda peşmergelerin sersemlemiş olması bizleri çok şaşırttı. Pusu ihtimaline karşı hepimiz silahlarla pozisyon aldık. İki mayın patlamıştı. Bir mayın arkadaşların içinde bulunduğu aracı hafiften kaldırmış, biraz sarsmıştı. Patlamanın etkisiyle yerden gelen bir taş parçası erkek arkadaşlardan birinin yüzüne çarpmış, yüzünü kan içinde bırakmıştı. Araçların hepsini aynı yere çekmiştik, bu çok büyük bir hataydı. Peşmergeler bizim için endişelenseler de yanlıışın en büyüğünü onlar yapmıştı. Daha bu patlamanın üzerinden kısa bir süre geçmeden dočka sesleri gelmeye başladı. Bulunduğumuz alanın çok tehlikeli olduğuna karar verip araçlarımıza binerek oradan uzaklaştık. Gittiğimiz yer tam bir çöldü. Tek bir ağaç, yeşillik yoktu. Ve her yer çok kirliydi. Yaralanan arkadaşımız için bir ambulans geldi. Yarası ciddi değildi fakat taş yüze çok sert çarptığı için kanaması yoğundu.

Keşif için peşmergelerin mevzilendiği yere gidilecekti. DAİŞ çeteleri mevzilere çok yakındı. Neredeyse çetelerin konumlandıkları yerlerin hepsi Araplara aitti ve köylülerin çoğu onlara yardım ediyordu. Kaldıkları her yere siyah bayraklarını asmışlardı. Tabii insan Kürdistan topraklarında bu manzarayı gördüğünde çok etkileniyor. Peşmergelerin çoğu onların saldırılarından korkup kaçmıştı. Bu yüzden de onlar toprağımıza çok çabuk ve rahat gelip yerleşmişlerdi. Bu durum gerçekten de bizlerde öfke yaratıyordu.

İnsan toprağını nasıl böylesi bir düşmanın eline bırakıp kaçır? Toprak

insanın namusudur. İnsan kirli ellerin namusuna uzanmasına asla izin vermez. İşte biz de bunun için buradayız. Halkımıza, bizlere ait olan toprakların başkalarının eline geçmesine asla izin vermeyeceğiz. Büyük bir inanç ve kararlılıkla savaşaacağız. Önderliğimizin başlattığı hamleyi zafere ulaştırarak dört parça Kürdistan'ı egemenlerden ve çetelerden kurtaracağız.

Hareketli günlere hazırlanıyoruz

Gün geçtikçe dağlara olan özlemimiz de artıyordu. Şehirlerin insanı boğduğunu, halden düşürdüğünü, ruhunu alıp götürdüğünü burada daha iyi anlıyordum. Kerkük'ün çöl sıcağına ise hiç dayanamıyorduk. Bazen terden sıırıslam oluyor, kendimizi suyun altında buluyorduk. Yaşanan bu sıcaklıklardan dolayı da nöbetçi olan arkadaşları sık sık değiştiriyorduk.

Kerkük alanında yaklaşık iki ay kaldıktan sonra büyük bir eylem yapma kararı aldık. Aslında bulunduğumuz bu süre içinde de eylemlerimiz oluyordu ama bu öyle değildi. Arkadaşlar çok kapsamlı bir eylem üzerine yoğunlaşıyorlardı.

28 Eylül gecesi Amerika'ya ait savaş uçakları ve helikopterler saatlerce tepemizde uçuş yaptı. Uçakların sesiyle ayağa kalkmamız bir oldu. Hemen silahlarımızı alıp mevzilendik. Daha sonra arazide güvende olabileceğimiz noktalarda konumlandık. DAİŞ çeteleri tarafından keşif uçağına doçka ile saldırı oldu. Uzun süre doçka ile atış yapıldı. DAİŞ o gece sabaha kadar uçaklara ateş etti. Biz de uzun süre göğü aydınlatan doçka atışlarına bakarak bekledik. Bir süre sonra uçaklar uzaklaştı ve dokça sesi kendiliğinden kesildi. Biz de yavaş yavaş gruplar halinde noktamıza döndük. Nöbetçiler duyarlı olmaları konusunda uyarıldılar.

Sabah erkenden uyandık. O gün Kerkük tarihinde çok önemli bir gün yaşanacaktı. Gün içerisinde arkadaşlar yorgun düşmesin diye saat 06.00'da rojbaş çekildi. Daha sonra herkes kendisini yaşanacak olan hareketli güne hazırlamaya başladı. Saatler süren yönetim toplantıları oldu. Şehit Cesur Taburu ve diğer tabur bir araya geldik. Toplantıdan toplantıya geçip durduk. Heyecan dolu bekleyişler yüreğimizi, bedenimizi harekete geçiriyordu.

Yapılan toplantıların sonucunda eylem planlaması tamamlandı. Kerkük gücünün yanı sıra, Maxmur'dan da bir tabur eyleme dahil olacaktı. Tabii peşmerge birliği de bizimle birlikte hareket edecekti. Çetelerin bu-

lunduğu köy günler öncesinden keşfedilmiş, tüm ayrıntılar tartışılmış, bunun sonucunda eylem kararına gidilmişti.

Önderliğimizin müzakere için verdiği süre 30 Eylül tarihinde dolacak; partimiz de buna göre bir karara ulaşacaktı. Bu yüzden 30 Eylül günü eylem günü olarak belirlendi. Bu eylem hem bir intikam eylemi, hem Türkiye'nin dayattığı çözümsüzlük sürecine cevap hem de Kobanê'de direnen yoldaşlarımızın yükünü hafifleten bir eylem olacaktı.

Eylem için tüm hazırlıklarımızı tamamladık. Yapılan toplantıda gruplar belirlendi. Merwan arkadaş saldırı grubundaydı ve eylemi o başlatacaktı. Armanc arkadaş ise onun savunmasında yer alacaktı. Ben ise BKC ile onların savunmasında kalacaktım, Renas arkadaş ise benim yanımda yardımcı olarak bulunacaktı. Yine Kemal ve Rojîn arkadaşlar da B7 silahı ile saldırının savunması olarak eylemde yerlerini alacaklardı.

Diğer kolda (saldırı) ise; Tamara Warjîn arkadaş kol komutanı, Brûsk arkadaş yardımcısı, Delîla arkadaş kleş ve bombacıydı. Simko arkadaş BKC, Viyan arkadaş B7, Dilxwaz ve Amed arkadaş kleş ve bomba, Serwer arkadaş B7 kullanacaklardı. Bu gurup sonradan ikiye ayrılacaktı. Saldırının takviye gurubunda ise; Çiya Heybet arkadaş kol komutanı, Fırat arkadaş kol komutan yardımcısı olarak yer alıyordu. Aziz arkadaş BKC, Axîn arkadaş kleş ve bomba, Armanc (E) arkadaş B7 kullanacaktı.

Yedek saldırıda; Bedîrxan arkadaş kol komutanı, Brûsk (M) ark kol komutan yardımcısı, Doğan arkadaş suikastçıydı. Şervan arkadaş BKC, Yıldız arkadaş kleş ve bomba, Xebat (R) arkadaş B7 kullanacaktı.

Genel savunma gruplarında; Berfîn arkadaş kol komutanı, Sorxwin, Göksun, Ahmet, Kurdo, Andok, Hîşyar, Adil, Şoreş, Egid, Rûbar, Hebeş, Abdullah, Şaho, Delal, Zindan, Berfîn (D), Cilo, Cenfeda, Dilxwaz, Ramazan, Lokman, Murat, Sıdık, Serkeft, Pola, Bahar, Dêrsîm, Karwan, Ömer, Wehbi arkadaşlar vardı. Bunun dışında Ceng, Mustafa, Selim, Egit ve Rüstem arkadaşlar da yedek savunmadaydılar.

Bir de hemmer, akrep ve tank grupları oluşturmuştu, bu gruplarda da; Sılav, Dêrsîm Dilovan, Dilgeş, Şahin, Agit, Sason, Medya, Dayan ve Xemgin arkadaşlardı.

Medya Mardin, Cuma Bilikî, Ali Haydar ve Amara arkadaşlar ise koordine yer alan arkadaşlardı.

Rêbaz, Mazlum, Rûbar, Tekoşer, Rizgar ve Erdal arkadaşlar eylemde yer alan arkadaşlardı. Fakat son dakikada savunma gruplarında bazı değişiklikler oldu. Nedeni ise son dakikada bazı zıhlı araçların gönderilmiş

olmasıydı. Bu yüzden bazı arkadaşlar o zırhlı araçlara düzenlendi. Saldırı gurubu olduğu gibi kaldı. Düzenlemeler okunduğunda neredeyse heycandan kalbim göğsümden çıkmak üzereydi. O gün sadece eylem anının üzerine yoğunlaştım. “Arkadaşları nasıl güçlü savunabilirim, rolümü nasıl oynayabilirim? Nasıl rahat ve soğukkanlı olabilirim?” gibi konularda yoğunlaştım.

Peşmergeler gerekli olan malzemeleri zamanında getirmediği için eylem planlanan zamanda gerçekleştirilemedi. Biraz gecikmeli başladı. Saldırı yapacağımız köyde çok acayip bir sessizlik ve durgunluk hakimdi. Bu durum bizi oldukça şaşırtmıştı. Tanklar çok ses çıkartıyordu fakat köyden hiçbir ses çıkmıyordu. Yaşanan bu durum karşısında bir arkadaş; “heval acaba bunlar eylem yapacağımızı mı duydular?” diye sordu. Aslında hepimizin kafasından biraz bu soru geçiyordu ama öyle olmamasını umuyorduk. Peşmergeler eylem yapılacağını telefonda herkese duyurmuştu. Onları engelleyemiyorduk, ellerinde telefon herkes ile her şeyi konuşmuşlardı. Biz elimizden geldiği kadar deşifreye dikkat etmeye çalışıyorduk ama onlar buna hiç mi hiç dikkat etmiyordu.

Eylem başlıyor

Saat 04.00 olmuştu. Cuma Bilikî arkadaş cihazdan Merwan arkadaşına hazır olup olmadıklarını sordu. Merwan arkadaş hazır olduklarını söyledi. Alınan olumlu cevaptan sonra araçlar tozu dumana katarak köye giriş yaptılar. O an’da o kadar heyecanlıydık ki neredeyse kalbimiz duracaktı. Çünkü bu bir intikam eylemiydi. Şehit düşen yoldaşlarımızın intikamını alacaktık. Saldırı talimatı ile birlikte Merwan arkadaş devre girmiş, eylemi başlatmıştı. Birden bire her taraf bir toz bulutu içinde kaldı ve her taraftan yağmur gibi mermiler yağmaya başladı. Mermiler yağmur gibi yağarken, ben de “keşke savaşın olmadığı bir dünya mümkün olsaydı. Binlerce yıldır insanlığa dayatılan savaşlar acı ve ölümden başka hiç bir şey bırakmamakta, egemenler çıkarları için halkları ezmekte, günahsız insanların canına kıymaktadır. Ne kadar savaş o kadar çıkar. Şimdi DAİŞ ile birlikte yine aynı şey yaşanmaktadır. Egemenler Kürdistan ve Ortadoğu halklarını daha fazla sömürmek için katliamlar düzenletip kirli savaşlar yürütmektedir. Şimdi insanlık için, insanlık adına savaşan tek güç biziz, bu yüzden de ne pahasına olursa olsun bu insanlık savaşını zafere ulaştırmalıyız” diye içimden geçiriyordum.

Savunma durduktan sonra biz hemen harekete geçtik. Önümüzde

bir cadde, bir de büyük bir su kanalı vardı. Onları geçmek zorundaydık. Ben ve heval Renas, arkadaşları savunduk. Önce heval Mervan ve heval Armanc, sonra heval Rojîn ile heval Kemal gitti. Biz daha arkadaşları savunuyorduk ki birden bir ses duydum. Ses çok yakındı, bir sızlama sesi gibiydi. Bizden bir arkadaş mı yoksa çetelerden birine mi ait ayırt edemedim. Daha sonra sesin Mervan arkadaşın sesi olduğunu anlayıp sese doğru gitmeye başladım. Ben daha ona ulaşmadan, bu sefer cihazdan sesini duydum. “Bijî Serok Apo” diyordu. Saniyeler süren kısa bir şaşkınlıktan sonra kendimi toparlayıp sesin olduğu yöne doğru ilerlemeye başladım. Oraya yetiştiğimde Armanc arkadaşına neler olduğunu sordum. Armanc arkadaş yaşananların etkisini atlatamamış bir şekilde; “çeteler buraya tuzak kurmuşlar, Mervan arkadaş da bu tuzığa bastı. Yaralanınca onu almak istedik ama bize uzaklaşmamızı, kendisiyle zaman kaybetmemizi, düşmana saldırmaya devam etmemizi söyledi ve bombasını kendisinde patlattı” dedi. Çatışma içerisindeydik ve olayın ayrıntılarını sormam mümkün değildi. Bu yüzden hızlı bir şekilde olanları koordineye bildirdik. Arkadaşlar hemen oradan geri çekilin talimatı verip; “hammerler size doğru geliyor, heval Mervan’ı mutlaka getirin. Ne pahasına olursa olsun getirin” dediler.

Hemen savunma grubu oluşturduk ve birkaç arkadaş, Mervan arkadaşın cenazesini almaya gitti. Cenazeyi getirir getirmez bir arabanın içine koyduk. İlk o araba hareket etti. Araba gittikten sonra birbirimizi savunarak köyün arkasında bulunan son evin bahçesine gidip zaman kaybetmeden mevzilendik. Duvarları delip önce BKC için yer yaptık. Hemen yanıımızdaki evde bir aile vardı. O aileyi getirip denetimize aldık. Aile geldiğinde hemen hepsi korkudan titriyordu. Biz onlara sakin ve rahat davrandığımız için onlar da kısa bir süre içinde rahatladılar. Sonradan telefonla başka bir aileyi çağırdılar. Böylece köyün yarısı yanımıza toplandı.

Ertesi gün öğlene kadar oradaydık, saat 01.00 civarlarında artık düşman bize doğru ilerliyordu. Bizi kuşatıp imha etmek istiyordu. Sayımız çoktu ve yerimiz pek müsait değildi. O esnada “nasıl düşmanın üzerine gidip imha edebiliriz” diye düşünürken “peşmergeler geri çekiliyor” haberi geldi. Biz bu habere büyük öfke duymuş ve koordine “saldırıya geçin” talimatını beklerken “geri çekilin” dediler. Her ne kadar saldırmak için iddialı ve ısrarlı davransak da geri çekilme talimatına uymak zorunda kaldık. İki gurup şeklinde hammerlere binerek geri çekildik.

Gerilla anıları

Gerçekleştirdiğimiz bu eylem ile DAİş'e büyük bir darbe vurmuştuk. Otuz beşten fazla ölüleri vardı. Bizden Mervan Gezgör arkadaş kahramanca şehit düştü. Mervan arkadaş çok kısa zamanda hem oradaki arkadaşların hem de halkın kalbini kazanmıştı. Çocuklarla çocuk, büyüklerle büyük olan bu arkadaş, sıcak ve samimi duruşundan dolayı halkın saygısını da kazanmıştı. Özellikle de o bölgede bulunan Kakailer Mervan arkadaşını kendi evlatları gibi sahiplenmiş, onu bir Kakai gibi kabul etmişlerdi. Ve sonsuzluğa olan yolculuğunda onu yalnız bırakmamışlardı...

Nalın Ařug

Şimdi Gare alanında her dolaştığımda, attığım her adımda o günleri anıyor, irade ile savaştan ve kahramanca şehadete ulaşan yoldaşlarımızı yad ediyorum. Onlar Kürdistan'ın her parçasının ne kadar kutsal ve vazgeçilmez olduğunu kanıtladılar.

20 Aralık 1997'de alanda başlayan operasyon esas olarak 14 Mayıs operasyonunun devamıydı. Bu operasyon KDP ile Türk ordusunun beraber Behdinan'da başlattığı bir operasyondur. KDP'nin yıllarca bize karşı aldığı tavır ve tutum değişmemiş, işbirlikçi özelliklerinden vazgeçmemiştir. Operasyonlar öyle küçük ve dar operasyonlar değildi; çok yoğun ve kapsamlı operasyonlardı. Böyle olmasına rağmen o süreçte düşmana çok büyük darbeler vurup hesaplarını boşa çıkarttık. Fakat biz de çok değerli yoldaşlarımızı kaybettik, büyük şahadetler yaşandı.

Tüm yönelim ve saldırılara karşın yıl sonuna kadar alanın bütün stratejik yerler elimize geçti. Esas olarak 20 Aralık günü başlayan operasyon KDP'nin elimize geçen alanı Türk ordusunun desteğiyle tekrar elimizden almak istemesi sonucu ve mevsim koşullarının bizim için elverişsiz olmasını hesaba katarak başlamıştı.

Bir tabura yakın arkadaş grubuyla beraber Geliyê Museleka denilen alanda kalıyorduk. Yoğun ve çetin bir pratikten sonra üstlenme ve eğitim çalışmaları için hazırlık yapıyorduk. Mevsime göre Gare sırtları, Xerê ve

genel alanda metrelerce kar vardı. Geli ve ovalarda kısmi olarak karın olmadığı yerler vardı. O da çok azdı. Sabaha karşı Xerê'nin doğu sırtlarından mermi sesleri geldi. Arkadaşların kullandığı bazı eski noktalara sabaha doğru baskın yapılmıştı. Mermi seslerinden bir operasyonun başladığını hemen anlamıştık. Hava aydınlandığında Şilyan köyünden Geliyê Museleka'ya doğru hem konvoy hem de yaya olarak düşman geliyordu. Hava bulutlu ve sisliydi. Göz gözü görmüyordu adeta. Durduğumuz yer ise hem stratejik değildi hem de çatışmaya uygun olmadığı için o gün çatışmaya girmek istemedik. Gare'nin sırtlarına doğru Kartal Yuvası (Helîna Qele) denilen bir yer vardı, o yere çıktık. Gerçekten de kartal yuvası gibi bir yerdi. Akşama kadar orada bekleyip düşman gücünü takip ettik. Xerê'nin doğusundan ve Xerê'nin Şilyan köyünden (batı tarafından) gelen düşman gücü akşama doğru Geliyê Museleka'yı tuttu. Düşmanın diğer bir kolu da Çemenke, Siyare'den gelen öncü birlikleri Sedarê ve Meranê'ye kadar ilerlediler. Diğer bir kolu da Meyrokê boğazını tuttu ve başka bir kolu da Dupirê'yi, Gise tarafından gelenler ise Çemşerite ve Çeme Çale'ye kadar ilerlediler. Operasyon genel Gare'ye yapıldığı için Heft Tebeq, Piriz, Kafya ve Bergare'den de düşman birlikleri ilerliyordu. Yani Gare alanı dört bir taraftan çembere alınmıştı. Çok çetin bir operasyon ve çatışmanın yaşanacağı daha ilk günden belliydi.

O gün durduğumuz yerde az bir hamurumuz vardı. Toplu olarak ekmek yapma imkanımız yoktu. Zaten ne selimiz ya da ekmek yapabileceğimiz başka bir şey vardı ne de içinde bulunduğumuz koşullar buna uygundu. Bu yüzden de kendimizce bir formül bulmuştuk. Aslında bu formül gerillada sıkça yapılan bir şeydi. Her takıma biraz hamur dağıtıldı ve arkadaşlar manga manga tabaklarda yağlı ekmek yapıp yediler.

Akşam yemeğinden sonra planlama yaptık. Planlamaya göre ağır gücümüz Ergene'de kaldığından dolayı ve düşmanın alana girmemesi için düşmanın önü kesilecek ve çatışmaya girilecekti. Belki riskliydi ama öbür türlü de Ergene'de bulunan gücümüz çok büyük bir darbe alabilir, çok fazla kayıp verebilirdik. Bunun için bir takım arkadaşı Helîna Qele'de bıraktık. Geri kalan arkadaşlarla beraber kendimizi (daha önce yıkılmış bir köy olan) Sewra Jor tarafına verdik. Kat ettiğimiz mesafe çok fazlaydı ve kar bu mesafeyi daha da uzatıyordu. Birçok arkadaş karın içine bata çıka ilerliyor ama direncini kaybetmiyordu. Vardığımız noktada arkadaşlar hemen bir ateş yaktilar. Çünkü hepimiz çok fazla ıslanmıştık. Arkadaşlar kendilerini kurutup ısıttıktan sonra Sedarê'nin yukarısındaki sırtın tü-

münü ve Sewrê'nin Sedarê'ye doğru uzanan sırtın da tümünü tuttuk. 21 Aralık günü güneşin doğuşuyla düşmanın Şikeftiyan köyünden Sedarê'ye doğru ilerlediği patikada arkadaşlar pusu atmıştı. Düşman pusuya girdi ve çatışma da ilk olarak orada başladı. Arkadaşlar düşmanın üstüne gitmediği için kayıpları hakkında elimize net bir bilgi geçmedi.

O gün akşama kadar çatışmalar Sedarê, Sewrê köyü ve Kani Botke yamaçlarında yoğun bir şekilde devam etti. 21 Aralık günü öğleden sonra Sedarê tepesinin üstünde Polat arkadaş suikast sonucu şehit düştü. Polat arkadaş yanımızda hem manga komutanıydı hem de suikastçımızdı. Rojavalı bir arkadaştı. Zap, Zagros ve diğer alanlarda kalmış, emekçi ve fedakar bir arkadaştı. Şu an Gare'de tutulmuş olan bir tepeye de Şehit Polat tepesi denilmekte ve ismini bu arkadaştan almaktadır. 21 Aralık günü akşama doğru düşmanın bir kolu Bilind Basê'den Ware Mira'ya kadar ilerledi. Sedarê'den Ava Xazıl'a kadar bir zincir şeklinde düşman kolları birbirine yetiştiler. Akşam güneş battıktan sonra ilk gün tutuğumuz araziye bıraktık. Planlamaya göre en son tutacağımız yer Ergene'nin yukarısındaki sırttı. En son geri çekileceğimiz yerdi. Buradan başka geri çekilecek yer de yoktu. Arkamızda Gare'nin silsilesi vardı ama buralar da metrelerce karla kaplıydı ve ağırlıklı gücümüz de bu tepenin arkasındaydı.

21 Aralık akşamı Ergene'ye yaklaştığımızda Ware Mira'da tepeyi tutan düşman gücüne baskın yapmak istedik ve yapıdaki arkadaşlara da bunu bildirdik. Sonradan dar ve geniş yönetimde bunu tartıştık; Medyar arkadaş dışındaki arkadaşlar tepeye baskın yapmak istemedi. İki günün yorgunluğuyla iyi bir sonuç alınamayacağını belirttiler. Diğer gün baskın yapmak ve dinlenmek için Ergene'deki tepeye geçtik. Tepede manga manga yere ağaç dalları yerleştirerek ve üstüne de naylon açarak kendimize konumlanacak yer yaptık ve dinlendik. Daha sabah olmadan Ergene'den Kanî Botke'ye ve Siyanê'ye gelen silsileleri bir daire şeklinde tuttuk. 22 Aralık günü düşman kolu Ergene'den bulunduğumuz tepeye çıkmak istedi. Düşmanın çıkışı sırasında arkadaşların vurması ile çatışma başladı. Bu çatışma 22 Aralık sabahından başlayarak 25-26 Aralık'ı birbirine bağlayan akşama kadar devam etti. Tam bir mevzi savaşı yaşanıyordu; çatışmalar gece gündüz demeden çok yoğun bir şekilde devam ediyordu. Öylesine sert ve keskin bir çatışmaydı ki, adeta o bembeyaz karın içerisinde mermiler kar gibi, yağmur gibi yağıp duruyordu.

Yaşanan bu çatışma alanında lojistik gücü ve Süryani-Asuri Mezo-

potamya Özgürlük Partisi de yer alıyordu. Onlar da Siyanê ve Ergene sırtlarını tutup bizimle birlikte çatışmaya girdiler. Rûbar arkadaş ve ona bağlı olan lojistik gücü pil, cephane, erzak olmadığı için hazır çorba ve kuru üzüm dağıtarak arkadaşlara destek oluyordu. Bu çatışma süresince hem tepeyi tutan hem de küçük cihaz muhabercisi olan Dilxwaz Bingöl (Rojhilat alanında şehit düştü) arkadaş gece gündüz uyumadan hem dürbünle hem de cihazla düşman hareketliliğini takip ederek küçük cihazla bize bilgi veriyordu. Onun bu duyarlı ve fedakar yaklaşım sayesinde düşman hareketliliğini an be an takip edebiliyor, hareket tarzımızı buna göre belirleyebiliyorduk. Diğer tüm alanlarda da operasyon olduğu için tabur dışında, dışarıdan destek amaçlı gelen başka bir güç yoktu. Zaten yaşanan tüm çatışmalara da bu tabur giriyordu. Bazı uygun olan mevziler dışında gündüz bile ateş yakamıyorduk. Akşam yere ağaç dalları serilerek üstüne de naylon açılarak sıcak kalınmaya çalışılıyordu. Ne battaniyemiz ne de kendimizi ısıtabileceğimiz başka bir şeyimiz vardı. Sadece irademiz ve başarıya hedeflenen ruhumuz bizleri ısıtıyordu.

Sabaha doğru daha hava karanlık iken kalkılıp mevzilerde tekrardan çatışma pozisyonuna giriyorduk. Operasyonu KDP ile Türk ordusu beraber gerçekleştirmişti. Düşman, denetimindeki askeri gücünü günde iki defa değiştiriyordu. Kendi erzak ve cephanesini hem helikopterlerle hem de katırlarla getiriyordu. Düşmanın dağılıp toplandığı yerlerden bir tanesi de Sewra Jêr (bugün bilinen adı ile Kontra noktası) idi. Olası baskınlarımızı engellemek için her tarafta ateş yakıyorlardı ama birçok ateşi de şaşırtma amaçlı yakıyorlardı. Kaç defa baskın yapmak ve onları taciz etmek istediyseniz de yerlerini tam belirleyemedik ve baskından vazgeçtik.

25 Aralık'ı 26 Aralık'a bağlayan günün sonuna doğru Medyar arkadaş yanıma geldi. Beraber operasyonun gidişatı hakkında, arkadaşların yaşadığı zorluklar, uykusuzluk ve diğer sıkıntılar noktasında tartışma yürütüyorduk. Medyar arkadaş, düşmanın bir kolunun da Ergene yamaçlarına yerleştiğini ve akşama doğru geri çekilmediğini, yine düşmanın bir gece baskını yapma olasılığının bulunduğunu söyledi. Tam bu tartışma esnasında Medyar arkadaşın bahsettiği yerdeki arkadaşların mevzisine çok yoğun düşman yönelimi oldu. Her tarafta izli mermiler görölüyordu. Arkadaşların bu mevzisi düşmanın eline geçmişti. Bu cepheden sorumlu olan Yaşar Siirt arkadaş çatışmadan kısa bir süre sonra yanımıza gelerek arkadaşların duyarsız davrandığını, düşmanın sızması

sonucu bazı mevzilerin düştüğünü ve geri çekilmek zorunda kaldıklarını söyledi. Stratejik tepe elimizden alındığı için yerimizi bırakıp çatışmanın yaşandığı yerin yakınında sırtımızı Gare'ye verecek şekilde toplandık. Düşman tepeyi ele geçirdikten kısa bir süre sonra kendi güvenliğini daha çıkarmadan her tarafta ateşler yakarak, bağırarak zafer sarhoşluğu yaşadı. Düşmanın, bu stratejik tepeyi tutması bizim için büyük riskler ve tehlikeler getirmişti. Hem alanın üstünde denetim sağlıyordu hem de geri çekildiğimiz son mevziydi. Yani arkadaşların yaşadığı bir anlık duyarsızlık bizlere pahaliya mal olacaktı. Böylesi anlarda yaşanacak duyarsızlıklar savaşın kaderini değiştirebiliyordu.

Medyar arkadaşla bu konuyu tartışıyorduk; ya bu tepeyi düşmandan alacaktık ya da düşman bize büyük kayıplar verdirecekti. Gündüz çatışmada kayıp vermektense baskında kayıp vermeyi ve düşmanı tepeden çıkarmayı daha uygun gördük. Tepeyi düşmandan almanın da büyük bir riski vardı; baskın yapacak güç imha olabilirdi. Tepeye bir baskın yapmak için Medyar arkadaşla bir plan yaptık. Ama tepeye baskın yapmak için arkadaşların durumunun bir baskına uygun olmadığını biliyorduk. Operasyonun yorgunluğu, kar, soğuk ve cephanesizlik vardı. Bundan dolayı baskın kararını yapıya bildirdik. "Baskına gönüllü olarak katılmak isteyen arkadaşlar var mı?" diye sorduk. Bu baskına sadece yaşı küçük olan Şervin Goyi arkadaş elini kaldırarak katılmak istediğini belirtti. Şervin arkadaşın yaşı küçük olduğu için onu gerçekleştirmeyi planladığımız baskın eylemine koymadık. Çok ısrar edip dayatmasına rağmen biz bu durumun uygun olmadığını ve kalması gerektiğini ona anlayabileceği bir şekilde anlattık ve onu bu eyleme dahil etmedik.

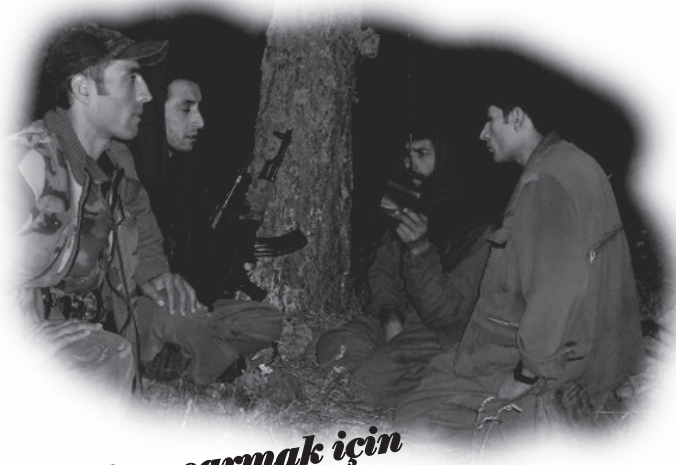
Genel yapıyı tanıdığımız için baskına girecek arkadaşları biz seçtik. Baskına girecek arkadaşların cephanesiz ve eksik olan bombalarını da baskına girmeyecek arkadaşlardan alarak tamamladık. Kısa bir sürede savunma kollarını çıkardık. İlk saldırı kolunda kol komutanlığına Mawa arkadaş görevlendirdik. Mawa arkadaş çok iyi tanı mıyordum ama inisiyatifli ve girişken bir arkadaş olduğunu düşünüyordum. Tanıdığım kadarıyla 90'larda katılmış. Köyleri Mawa dağının eteklerinde Dicle nehrine yakın olan bir yer olduğu için kendisi de bu dağın ismini almış. Bundan dolayı Mawa Mardin adıyla tanınıyordu. Katılım süresi boyunca dürüstlüğüyle, fedakarlığıyla, emekçiliğiyle ve cesaretiyle tanınan ve bilinen bir arkadaştı. Düşmana karşı olan kini ve nefreti çok belirgindi. Manga komutanıydı. Operasyon boyunca da; her zaman ön mevzilerde

yer alıyordu, operasyonun kırılmasında ve sona erdirilmesinde öncü rol oynayan arkadaşlardan bir tanesiydi. Bu yüzden de saldırı koluna ancak onun komutanlık yapabileceğine karar verdik. Savunma kolları yerini aldıktan hemen sonra saldırı gurubu da sızma şeklinde ilerledi. Düşman zafer sarhoşluğuyla kendinden geçmiş, eğleniyordu. Düşmanın tepeye giren gücü üç yüz kişiyi buluyordu. Savunma ve saldırı gruplarının başlamasıyla çatışma başladı. İki saat devam eden yoğun çatışmanın ardında düşman ölü ve silahlarını bırakarak Sevra Jerê'ye kadar geri çekilmek zorunda kaldı. Ay ışığı olmadığından ve havanın çok karanlık olmasından kaynaklı tepede güvenlik nedeniyle dolaşamıyorduk. Arkadaşların tespit ettiği dört ölü ve silahlarıyla beraber onlarca çanta ve cephane ele geçirildi. Düşmanın net ölü ve yaralıları hakkında bilgi elde edemedik.

Çatışmadan hemen sonra hava saldırısı olma ihtimaline karşı bir kademe geri çekildik, ertesi gün öğlen saatlerinden sonra savaş uçakları gelip çatışmanın yaşandığı tepeyi bombaladılar. Ancak uçak saldırısından sonra düşman tekrardan tepeye girdi. Düşman tepeye girdikten sonra ölülerini de bırakarak geri çekildi. Bu baskından sonra kırılan operasyon gücü operasyonunu bitirerek tümünden alandan çekildi. Operasyon toplam sekiz gün devam etti; tüm operasyon boyunca iki arkadaş şehit düştü. Sedarê'de şu an adı tepe Şehit Polat olan tepede Polat arkadaş ve Ergene tepesinde de Rojavalı olan Mazlum arkadaş şehit düştü. Üç arkadaş da tepe baskınında hafif yaralandı. Belki şahadetler ve yaralanmalar yaşanmıştı ama arkadaşların göstermiş olduğu direngenlik ve irade bu operasyonu kırmamızı sağlamıştı. Yoksa o koşullarda başka bir şekilde bu operasyonu kırmamız ve düşmanı alt etmemiz mümkün değildi.

Şimdi Gare alanında her dolaştığımda, attığım her adımda o günleri anıyor, irade ile savaşıyor ve kahramanca şahadete ulaşan yoldaşlarımızı yad ediyorum. Onlar Kürdistan'ın her parçasının ne kadar kutsal ve vazgeçilmez olduğunu

Ali Kicî

Yuruları sarmak için

PKK’de üstlenilen her görev kutsaldı. Hele bu görev yoldaşlarımızı yeniden yaşama döndürüyorsa daha da kutsaldır. Bunu yaptığımız o tartışmada daha iyi anlamış ve örgütün benden istediği görevi yerine getirebilmek için yola koyulmuştum.

2012 yılının Temmuz ayı. Sıcaklık artık öylesine artmıştı ki, kendimize her an sığınacak bir gölge arar durumdaydık. Güneşin kızgınlığı, sıcaklık artık dayanılamayacak bir düzeye gelmişti. Bulunduğumuz arazi ormanlık olduğu için bu konuda herhangi bir sıkıntı yaşamıyorduk. Zaten yoğun bir savaş sürecini yaşayacağımızı bildiğimiz için kendimizi her türlü koşula hazırlamaya çalışıyorduk. Arkadaşlar o dönemde Şemzînan alanında büyük bir hamle hazırlığı içerisindeydiler. Lojistikten cephaneye, okullardan bölüklere her kurum hamle hazırlığı yapıyor, kendisini büyük bir savaşa hazırlıyordu.

Hamlenin başladığı ilk günlerde arkadaşlar araziye çıkmıştı. Ben de sağlıkçı olarak hamlede yer alacaktım. Önceden koordinenin yanında yani Reşit ve Çiçek arkadaşların yanında kalıyordum. İlk gün Çiçek arkadaş bana araziye gösterdi. Bir durum yaşanır ve arkadaşlar yaralanırsa onları hangi yoldan getirebiliriz diye, enine boyuna bana araziye tanıttı.

Öğleden sonra arkadaşlar bağlantı kurdu, askerlerin araziye çıktığını

söylediler ve nasıl hareket etmeleri gerektiğini sordular. Çiçek arkadaş da beni yakınımızda bulunan Reşit arkadaşın yanına gönderdi. Gelen haberi Reşit arkadaşla ulaştırdım. O da hemen koordineyi durduğu mevziye geldi. Bizleri sığınağa gönderdi. Hızla durumu tartışmak için koordine olarak toplandılar.

Gün ışıyana kadar durmadan yürüdük

Akşam saatlerinde arkadaşların yaralandığına dair haber geldi. Bu yüzden de koordinedeki arkadaşlar zaman kaybetmeden beni yaralı arkadaşların yanına göndermek istedi. Saat gece 10.00 – 10.30 gibiydi. Ben ve Reşit arkadaşın güvenliğinde yer alan Argeş arkadaş hemen yola koyulduk. Daha önceden hazırladığım sağlık çantasını aldım. Goste alınıyorduk. İkimiz de Şemzinan arazisini çok iyi bilmediğimiz gibi, arkadaşların nerede olduğunu da tam olarak bilmiyorduk. Fakat Çiçek ve Reşit arkadaşın yaptığı tarif üzerine yol aldık. O zaman daha ay ışığı çıkmamıştı ve dünya zifiri karanlıktı. Bazı yerler ise uçurumdu, insan gündüz bile oradan geçmekten ürküyordu. Karanlıkta oradan geçmek gerçekten de büyük bir riskti. Bir de tüm bunlardan dolayı arkadaşlara zamanında ulaşamama düşüncesi benim için adeta bir sancıya dönüşmüştü. Arkadaşların durumlarının nasıl olduğunu, nasıl yaralandıklarını, yaralarının ağır olup olmadığını bilmiyorduk. Bu da beni kaygılandırıyor, bütün engelleri bir an önce aşıp arkadaşlara ulaşmak istiyordum. Bu yüzden yükümüzü çok ağırlaştırmamış, yanımıza yalnızca sağlık çantası ve bir cihaz almıştık. Bir yere kadar gittik. Ama giderken hep düşüp kalıyorduk. Çünkü arkadaşlara yetişmek zorundaydık. O yüzden de hiç durmadan yürüyor hatta koşuyorduk. Gün ışıyana kadar durmadan yürüdük ama arkadaşların tam olarak nerede olduklarını bilmediğimiz için ne yöne doğru devam edeceğimizi de bilmiyorduk. Yürürken, hep arkadaşlara yetişememe kaygısını yaşıyordum. Bu yüzden durmak nedir bilmiyorduk. Bizim yüzümüzden şehit düşmelerine asla dayanamazdım.

Argeş arkadaş hemen hemen yüz metre önümden yürüyordu. Neredeyse hiç konuşmadan, ne yapmamız gerektiğini tartışmadan durmadan yürüyorduk. Bu düşünceyle kendimi zorluyor, yürüdükçe yürüyordum. Bir ara dengemi kaybettim ve kendimi yerde buldum. Argeş arkadaş hemen yanıma gelip; “heval sanki artık yoruldu. Ara verelim.” dedi ama ben dinlemedim. Arada bir arkadaşlarla da bağlantı kurup nerede olduklarını anlamaya çalışıyorduk. Tüm çağrılarımıza rağ-

men arkadaşlar epey bir zaman cihaza cevap vermediler. Bir süre sonra cevap verdiler ancak o kadar geç olmuştuk ki, ben hep arkadaşlara bir şey olmuş olabileceğini düşünüyordum. Bu da benim zorlanmama neden oluyordu. İçimde çok fazla umut kalmamıştı. Bu yüzden nefesim daralıyor, zorlanıyordum.

Gece saat 11.00'de yola çıkmıştık, diğer gün öğleden sonra saat 15.00'te arkadaşlara ulaştık. Yol boyunca birkaç kere arkadaşlara seslenmemize rağmen bir cevap alamamıştık. Kendi kendimize belki de arkadaşlar bizim kim olduğumuzu bilmedikleri için cevap vermiyorlardır diye düşünüyorduk. Son seslenişimize cevap geldiğinde o kadar mutlu olmuşum ki anlatamam. Onların bulunduğu noktaya ulaşmıştık. Arkadaşlar kimsenin kolay kolay tahmin edemeyeceği bir vadinin içinde çok az akan bir çeşmenin yakınında durmuşlardı. Noktaya ulaştığımızda onların gülen yüzüyle karşılaşmıştık. Onlar da bizi görünce çok mutlu olmuşlardı. Halleri o kadar kötü görünmesine, yorgun ve halsiz olmalarına rağmen hiçbirini yüzünde gülümseme eksik değildi. İnsan en zor koşullarda bile böyle moralli olmayı başarabiliyorsa, elde edemeyeceği hiçbir zafer yoktur diye aklımdan geçiriyordum. O saniyeler içinde gelişen duygu yoğunluğu beni epey duygusallaştırmış, birkaç dakika öylece arkadaşlara bakakalmıştım.

Bütün arkadaşlar bir şekilde parça almışlardı. Ararat arkadaş başından parça yemişti. Uzun boylu, uzun saçlı bir arkadaştı. Oturmuş, hareketsiz yere bakıyordu. Başından aldığı darbe ona epey zarar vermişti. Hal ve hareketlerinde bir dengesizlik olduğu hemen anlaşıyordu. Etrafta yaşananları algılamakta epey zorlanıyordu. Onu görür görmez durumunun iyi olmadığını hemen anladım. Şoreş arkadaş vardı orada. Wanlı, orta boylu, esmer bir arkadaştı. Kolundan parça almıştı. İç kısımdan kemikleri kırılmıştı. Bu yüzden de kolu çok şişmişti. Yine gözüne yakın bir yerden de parça almıştı. Gözleri de aynı şekilde şişmişti. Bizi görünce gülümseyip selam verdi. Bir de Agit arkadaş vardı. O da birçok yerden parça aldığı için yere uzanmıştı. Acı çektiği her halinden belliydi. Hiç oturmuyordu. Bizi görünce o da gülümsedi. İlk olarak onun yanına gittik. Arkadaşlar neden geç kaldığımızı sorunca, biz de onlara gecikmemizin nedenini anlattık. Aslında onlara ilk seslenişimizde sesimizi duyuyorlar ama kim olduğumuzu netleştiremedikleri için cevap vermiyorlar. Ancak onlara isimleri ile seslendiğimizde anlıyorlar ki düşman değil, biziz. Ondan sonra bize cevap veriyorlar.

Her şeye rağmen moralli olmak

Ben vakit kaybetmeden arkadaşların tedavisine başladım. Goste alanından, yola çıkmadan önce Reşit arkadaş beni yanına çağırmış, üç arkadaşın yaralı olduğunu, buna göre tedbirli gitmemizi söylemişti. Ben de üç arkadaş yaralı diye yalnızca üç adet serumu almıştım yanıma fakat yolda dengemi kaybedip düşünce bir tanesi patlamıştı. Bu durum işimi çok zorlaştırdı. Oysaki her türlü olasılığı hesap etmeli daha tedbirli yaklaşmalıyım. Çünkü her üç arkadaş da serum bağlamam gerekiyordu. Bir serum patlamıştı fakat her üç serum set sağladı. Bu yüzden de ben bir serumu yarı yarıya bölerek kullandım. Yarisini bir arkadaş verdim sonra serum setini değiştirip yenisini yerleştirdim ve diğer arkadaş için kullandım. Bu şekilde müdahale etmeye mecburdum. Müdahale esnasında en çok dikkatimi çeken şey; arkadaşların canı çok yanmasına rağmen hiçbir arkadaşın bunu yansıtmamasıydı. Sürekli şakalaşıp hem bize hem diğer arkadaşlara en önemlisi de kendilerine moral veriyorlardı.

Serumlardan sonra biraz dinlendiler. Hepimiz oturmuş sohbet ediyorduk. Bazı arkadaşların orada olmaması dikkatimi çekmişti. Çünkü o grupta hangi arkadaşların olması gerektiğini biliyordum. Zozan, Sarîna, Kemal ve Murat arkadaşlar yoktu. Kimse onların tam olarak nerede olduklarını bilmiyor ama herkes onların şehit düştüğünü hissediyordu. Ama herkes hissettiği bu duyguları birbirinden gizlemeye çalışıyordu.

Yaralı arkadaşları ilk müdahaleden sonra uygun bir yere geçirmek zorundaydık. Fakat arkadaşların durumu çok kritik olduğu için onları ancak katırlarla gönderebilirdik. Bu yüzden de koordine bulunan arkadaşlarla irtibata geçip durumu anlatmamız gerekiyordu. Reşit arkadaşla bağlantı kurup durumu anlattık. Arkadaşların yürüyemeyeceğini, bu yüzden katırlara ihtiyacımız olduğunu belirttik. Arkadaşlar önce olumlu yanıt vermedi çünkü katır yoktu. Daha sonra sadece bir katır gönderdiler ama bizim yanımızda üç arkadaş vardı. Ben de önce durumu en ağır olan arkadaşı yani Agit arkadaş gönderdim. Diğer yaralı arkadaşlar yanımızda kaldı.

Yaraları sarmak önemlidir

Yaralı birinin hiç su içmemesi gerekir, hele de kanaması varsa. Tabii vücut sıvı kaybettiği için suya ihtiyaç duyuyor. Yaralı olan arkadaşları uyardım. Fakat ben ne zaman çok kısa bir süre bile bir yere ayrılısam ar-

kadaşlar anında buldukları su şaşalını ele geçiriyorlardı. Bir de yaralı olan insanlar çok hassas ve duygusal oluyorlar. İnsan en ufak bir şey söylediğinde alınıp kırılabilirler. Bu yüzden onlara çok sert de yaklaşmıyordum. Bir de benden korktukları için her biri ayrı bir yerde, ayrı zamanlarda su içiyordu. Beni gören paniğe girip su şaşalını atıyordu. Bir ara yanlarından uzaklaşmıştım, Ararat arkadaş bu durumu fırsat bilip hemen ağaçların arasına gizlenip su şaşalını başına dikmişti. Ağaçların arasından hisırtı sesini duyunca hemen sesin olduğu yöne doğru ilerledim. Bir baktım Ararat arkadaş şaşalı yarılmış. Elinden şaşalı çekip aldım. Bu durumdan o kadar etkilenmişti ki; “bırak biraz su içelim” derken sesi titriyordu. Oysaki ben onun iyiliği için suyu çekip almıştım. Tabii bunu ona anlatmak epey zaman aldı. Yaralı bir arkadaşla fiziksel müdahalede bulunmak, onun yaralarını sarmak önemlidir ama daha önemlisi onun yüreğini sarabilmek, sarmalayabilmektir. Bunu o esnada anladım. Tekrardan yarasını kontrol edip ona sarıldım. Neden su içmemesi gerektiğini uygun bir dille anlattım. Beni anladığını sanıyorum.

Beni öylesine can kulağı ile dinliyordu ki; o an aklımdan birçok şey geçti. Eylem öncesi eylemin saldırı grubunda olmak, hiç olmazsa eylemin kendisinde yer almak için can atıyordum. Sağlıkçı olarak yer almak istemiyordum. Bu durum beni zorluyordu. Ararat’ın o masum halini gördüğüm zaman ve yaralı bir arkadaşı kurtardığım anda düşüncelerim yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Sağlığın ne kadar önemli olduğunu anladım. Çünkü bir insanın hayatı artık senin elinde olabiliyor. Hele bu insan senin arkadaşın, yoldaşın olduğunda durum çok daha farklıdır. Ararat’ın yarasına her dokunuşta bu düşünceler beni daha da hayata bağlıyordu. O an öyle duygular yaşadım ki anlatamam. Çünkü biz sadece fiziksel müdahalede bulunan sağlıkçılar değildik. Biz yaşamı paylaşan, aynı savaş alanında mücadele eden yoldaşlardık. Şahadete gidebilecek bir yoldaşı yaşama döndürmek benim için çok çok önemliydi. Hatta eyleme katılıp savaşmak kadar önemliydi.

Agit arkadaşları göndermiştik fakat yaralı olan diğer iki arkadaşları gönderemiyorduk. Bu yüzden de o gün orada kaldık. Gece o alan çok soğuktu. Yanımızda ise kendimizi koruyabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Sadece bir tulum ve yağmurluk vardı. Biz ise tam yedi kişiydik. Yaralı arkadaşları korumamız şarttı. Bu yüzden tulumu Şoreş arkadaşla, yağmurluğu ise Ararat arkadaşla verdik. Gün ağarmaya başlarken birden bire yerimden kalktım. Baktım, Şoreş arkadaş eline sigarayı almış, derinlere

dalarak sigara içiyor. Ben dayanamayıp “heval neden sabah kahvaltı yapmadan sigara içiyorsun?” dedim. Baktım gözleri dolmuş bana bakıyor, o an onun içinden geçenler sanki benim içimden geçiyormuş gibi oldum ve neden gözlerinin dolduğunu anladım. Ama hiçbir şey sormadım. Eylem kaç gündür bitmişti ama hala dört arkadaşımızdan hiçbir haber alamıyorduk. Nerede ve ne durumda olduklarını bilmiyorduk ama hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. Eğer bu kadar gündür dört arkadaştan hiçbir haber yoksa demek ki şehit düşmüşler. Bu düşünce ikimizin de yüreğinden geçmiş, gözlerine yansımıştı. Bu yüzden ona daha fazla bir şey sormadan yanından ayrıldım.

Yanımızda kahvaltılık hiçbir şey yoktu. Hemen bir arkadaş kendisini aşığıda bulunan bir köye bırakıp az da olsa yiyecek bir şeyler getirdi. Yiyecekleri köyün yakınında bir milisten almış, milis de sayıyı bilmediği için az getirmişti. Bizim için sorun yoktu ama yaralı arkadaşlar için gerekliydi. Kahvaltıdan sonra Reşit arkadaş bizlerle bağlantı kurdu. İki katır göndereceklerini, buna göre hazırlıklı olmamız gerektiğini söyledi. Öğlene doğru arkadaşlar katırları getirdiler. Ararat ve Şoreş arkadaşları katırlara bindirip yola koyulduk. Katırları kontrol altında tutabilmek için sürekli tetikteydik. Yaralı arkadaşlarımızı sarsmadan götürmemiz şarttı.

Biraz ilerledikten sonra keşif sesini duyduk, hemen durup dinledik. Keşif üzerimizde çember atıyordu. Bizi gördüğünü anladık. Hareket etmemiz riskliydi ama kaybedecek zamanımız da çok yoktu. Zaten yanımızda ilaç da yoktu. Bu durum yaralı arkadaşlar için bir risk olabilirdi. Bu yüzden kendimizi uygun bir yere ulaştırmalıydık. Bundan dolayı da harekete geçme kararı aldık. Biz ilerledikçe keşif peşimizden geliyor, bizi bırakmıyordu. Biz de onun hareket tarzını ve turunu takip etmeye çalışıyorduk. Bir süre tur attıktan sonra üzerimizde bir çarpı işareti yapıp sekiz rakamını çizdi. Genelde çarpı, sekiz ve sıfır gibi rakamları çizdikleri zaman savaş uçakları gelip bu şekilde belirlenen noktaları vuruyorlardı. O yüzden de keşif uçağının şekil çizmesiyle birlikte hepimiz içimizden “şimdi burayı vuracak” diye geçirdik. Ve zaman kaybetmeden mesafeli koşma kararı alıp araziye dağıldık. Savaş uçağı gelip üzerimizde birkaç tur atarken aklım hep yaralı arkadaşlardaydı. Onların bir an önce bulunduğu yerden uzaklaşmalarını istiyordum. Çünkü hiç hareket edecek durumda değillerdi. Biz ise öyle değildik, kaçabilir, kendimizi kurtarabilirdik ama onları asla bırakmazdık. Garip olan, uçak birkaç tur dalış yaptı ama vurmadan gitti.

Hacıbeg'e doğru yol alıyorduk. Orada sağlam bir sığınağımız ve epey bir sayıda da arkadaşımız vardı. Bizim onlara doğru gittiğimizi ve ulaşmakta olduğumuzu bilen arkadaşlar daha biz onlara ulaşmadan önümüze gelip bizi karşıladılar. Hemen bizlere sarılıp kucaklaştılar. Şoreş arkadaş gözünden yaralanmış, küçük bir parça gözüne değmişti. Bu yüzden de gözleri şişmiş ve morarmıştı. Bir arkadaş ona yaklaşıp kısık bir sesle; "Şoreş arkadaş bu gözlerle çok karizmatik olmuşsun ha..." diyerek hem Şoreş'i hem bizleri güldürmüş, bizlere moral olmuştu. Daha onun yaptığı espiye gülerken bir arkadaş da başından darbe yani parça yiyen ve saçları birbirine karışan Ararat arkadaşına sarılıp; "ya heval Ararat sana bir tarak verelim sanki yıllardır saçını tarayamamışsın heval, bu ne hal böyle? Heval Ararat, yoksa başına bir şey mi düştü?" dediğinde biz de hep bir ağızdan; "görüyor musun kafasından parça yemiş, artık yeni modamız Ararat arkadaşın saç sitili, bırak dağınık kalsın" dedik. O an yaşadığımız tüm stresi geride bırakmış, gördüğümüz arkadaşlardan büyük bir moral almıştık. O manzarayı resmetmeyi ve o resmi herkesle paylaşmayı o kadar çok isterdim ki anlatamam.

Arkadaşları Qandil'e, hastaneye gönderdiler. Bana da gitmemi söylediler ama ben kabul etmedim. Çünkü ben arkadaşların yanında yani savaşın olduğu yerde kalmak istiyordum. Bu isteğimi dile getirdiğim zaman Çiçek arkadaş benimle bu konuda konuşup; "unutma Berfin arkadaş, senin yaptığın görev, tüm görevlerden daha kutsal, eğer sen o arkadaşlara müdahale etmeseydin çok büyük bir ihtimalle onlar da şehit düşecekti. Oysaki gerçekleştirdiğin müdahale onları tekrardan bizlere kazandırdı. Bunu bilince çıkartman ve anlam vermen gerek" dediği zaman tüm duygularım birbirine karıştı. Bir yandan eylemin içinde olma isteği diğer yandan ise Çiçek arkadaşın da dile getirdiği hakikat. Evet, bu bir hakikatti. Belki benim için zordu. Belki ben de diğer arkadaşlar gibi savaşın ön cephesinde yer almak, savaşmak istiyordum. Ama o gün şunu da çok iyi anlamıştım. Biz arkadaşlara yetişemeseydik ve müdahalede bulunamasaydık, büyük bir ihtimalle o arkadaşlar da şehit düşecekti. Demek ki bir eylemde saldırı kadar savunma, savunma kadar koordine, koordine kadar lojistik, lojistik kadar da sağlık birimi önemliydi. PKK'de üstlenilen her görev kutsaldı. Hele bu görev yoldaşlarımızı yeniden yaşama döndürüyorsa daha da kutsaldır. Bunu yaptığımız o tartışmada daha iyi anlamış ve örgütün benden istediği görevi yerine getirebilmek için yola koyulmuştum.

Berfin Amara

Bir şehir eylemi

Düşmana karşı o kadar öfkeliydi ki; hiç yerinde durmak istemeyip bir an önce Tolhıldan'da başarı sağlamak için acele ediyordu. Onun en büyük hayali de doğduğu ve büyüdüğü yerde düşmana, zulme bir darbe vurmaktı. Dolayısıyla o hayaline kavuştuğu gibi Elbistan'da da düşmana darbe vurmak için yaşamının son anına kadar da en ufak bir tereddüdü yaşamadı, cesaretini ortaya koydu.

15 Ağustos sürecinin yaklaşması ile beraber eyalet gücü olarak eylem yapmamız gerekiyordu. Bawer arkadaşla bir diyalogumuzda 15 Ağustos'ta nerede ve nasıl bir eylem yapılabilinir üzerine tartışmıştık. İkimizin görüşü de Elbistan merkezde bir eylemin gerekli olduğuydu. Tartışma sonucunda eylem kararını almıştık ve iki gün zamanımız vardı ve hemen hazırlıklara başlamıştık. Bulunduğumuz yer Koç dağı etekleri, grup ve yönetim ile randevu, posta kutusu vb. gibi hazırlıkları temel aldıktan sonra arkadaşlardan ayrılmıştık.

Koç dağının sert kayalarını aşıp 15 Ağustos sıcaklığının ortalığı kavurduğu Tolhıldan'da Bawer arkadaşla Delawê Çerîxin çeşmesinden bir gerilla ayranını (limontuzu- tuz) içtikten sonra Kapıdere boğazında Nurhak dağının yamaçlarına varmıştık. Gecenin ikisinde patikayı durmadan

adımılıyor ve acele ediyorduk. Kırk beş dakika veya saatte bir, küçük bir molanın ardından yola devam ediyorduk. Ter ve sıcaktan ayaklarımız pişmişti. Sabaha doğru bir zozana vardığımızda iyicene yorulmuştuk. Sırayla nöbet tutup günboyu güvenliğimizi almıştık. İlk nöbette saat 08.00'e kadar ikimiz de uyanık kalmıştık. Bu arada Bawer arkadaşla radyoyu açıp bir programı dinlemeye başlamıştık. Bu programda Koreli bir kadınla olan röportaj vardı. Kadın bisikletle dünya turunu attığını anlatıyordu. Bu arada Bawer arkadaş; "vay be! Kadına bak sanki dünya rekorunu kırmış" diye espri yapmıştı.

Zaman akışı içerisinde Bawer ile tüm diyalog ve konuşmalarımız, yoğunlaşmalarımız eylemin başarısı üzerineydi. Bawer, başarıya kilitlenmiş ve kararlıydı, bunun için çok rahat ve soğukkanlıydı. Planlamamızda ilk önce araç ayarlanıp öyle şehre girecektik, ancak hem zamanın geç oluşu hem de eylemin sabote olma riskini göz önünde bulundurarak ilk planımızı değiştirip yayan şehre girmenin daha doğru olabileceğini görmüştük.

15 Ağustos gecesinin akşamı günün kararmasıyla koca Elbistan ovasına giriş yapmıştık. Bu arada Bawer arkadaş sol yumruğunu kaldırarak; "bekle Elbistan biz geliyoruz" diye kararlılığını ortaya koymuştu. Uzaktan görünen Elbistan'ın ışıkları gözümüze çarparken o ışıkları hedef alarak sürülmüş tarlalara vurup ilerlemiştik. İkimiz de yol hattını bilmiyorduk ancak çok uzaktan kaba hatlarıyla şehri keşfetmiştik. Bawer arkadaşın kendisi ortaokulu orada okuduğu için şehri tanıyordu. Ancak uzun süredir Elbistan'dan kopuktu. Somut herhangi bir keşif ve istihbaratımız yokken sergilediğimiz tarz daha çok inisiyatifini kullanıp nerede bir hedef varsa orada eylem yapıp kendimizi güvenli bir yere atacaktık.

Birer sivil elbise dışında üzerimize herhangi bir şey almamıştık. Kleş, çift bomba ve her birimizin üzerinde iki yüz mermi ve bir küçük cihaz vardı. Yaklaşık beş saat ovada yürüdükten sonra merkezin çevresi olan küçük bir tepciğe ulaşmıştık. Bu tepcecik şehrin doğusunda olan şeker fabrikasının hemen on, on beş dakikalık doğusuna düşüp şehrin girişiydi. Bu tepcecik çırılçıplak ve her tarafa görüntü veriyordu. Geç saatler olduğu için şehirde kalacağımız bir yer yoktu, üstelik riskliydi. Kendimize silah harbiyesiyle bir çukur kazıp içinde uzanmıştık. 15 Ağustos'un ortalığı sıcaktan kavurduğu Elbistan'da akşama kadar yerimizden kımıldamadan günü geçirmiştik. Sıcaktan dudaklarımız çatlamış, yüz hatlarımız karar-mıştı. Bırakalım sığağa karşı direnmeyi bizi en fazla zorlayan susuzluktu.

İkimiz de çantamıza bir damla su almamıştık. Ancak nerede almıştık hatırlamıyorum ama her birimizde birer salatalık vardı. Günboyu bu mevsimde uzanarak geçirdiğimiz zaman akışı içerisinde planlamamızı da yapmıştık. Ne olursa olsun mutlaka 1997 yılının finalinde, 15 Ağustos ruhunu Tolhildan'daki gençliğe bir kez daha yansıtmamız gerekiyordu. O dönemde önemli bir yurtsever gençlik potansiyeli de vardı.

Planımızı yaptıktan sonra herhangi olası bir kopmaya karşı üç ayrı posta kutusunu belirlemiştik. Birincisi; eylem sonrasında herhangi bir kopmada en yakın yer olan yani bulunduğumuz yerde buluşacaktık. İkincisi; Nurhak dağında ortak bildiğimiz bir yer olurken, üçüncüsü de; gruptan ayrıldığımız yer yani Engizeklerdeki noktamız olacaktı.

Yoldaşlık sözünü yerine getirmek önemlidir

Havanın iyicene kararmasıyla beraber sivil elbiselerimizi giyip çanta ve askeri elbiselerimizi uygun bir yere gömdükten sonra bir spor çantasıyla kendimizi küçük tepecikten Ceyhan suyunun köprüsüne bırakmıştık. Köprünün etrafı mahallelerden oluşup şehrin girişiydi. Susuzluktan boğazımız kuruduğu için Bawer arkadaş, benim bakkaldan kola getirmemi istemişti. Kendisini tanıyanların olabileceğini düşündüğü için bir köşede beklemişti. Dükkândan getirdiğim su ve kolayı içtikten sonra mahallelere girip Cumhuriyet caddesine doğru ilerlemiştik. Bulacağımız ilk fırsatta düşmanı vurup sanayi içinden geri çekilip Elbistan-Nurhak asfalt yolunu kesip Nurhaklara veya Salaman-Sinek dağına çekilecektik. Akşam saat 10:30'a kadar dolaştığımızda herhangi bir hedef bulamazken artık bu saatten sonra eylemin riskini göze alamayacaktık. Çünkü geri çekilme hattımız çok uzaktı ve bunun için bize zaman gerekiyordu.

Bawer arkadaşın önerisi üzerine kendisinin tanıdığı bir aileye gidip geceyi orada geçirecektik. Önerisi üzerine gelişen kısa bir değerlendirme sonrasında karara varmıştık. Başarı çizgisinde kilitlenmiş olan Bawer arkadaşın soğukkanlı ve kararlı kişiliğinin, ikna edici gücünü de görünce insanın onun düşüncesine katılmaması elde değildi. Zaten kararımızda da öyle anlaşılmıştı; "birimiz şehit düşse bile eylem yapmadan Elbistan'dan çıkmayacaktık" diye birbirimize yoldaşlık sözünü vermiştik. Apocu yaşam felsefesinde edindiğimiz önemli şeylerden biri tanesi de yoldaşlık sözüydü.

Cumhuriyet caddesinde bir tur attıktan sonra arkadaşın tanıdığı eve doğru yürümüştük. Ev üç katlı bir binaydı, aile en üst katta oturuyordu.

Bawer arkadaş ailenin Kürt olduğunu ancak yurtsever olmadığını daha önceden bizlere söylemişti. Bawer arkadaş, şikâyet ve ihanet etmeyeceklerine emindi. Zaten, Bawer arkadaşla güvendiğim için katılmıştım. Dolayısıyla başka herhangi bir seçenek veya alternatifim de yoktu, üstelik Elbistan'ı hiç tanıımıyordum. Arkadaş merdiven basamaklarını bir bir aşır, kapıyı çalmıştı. Bizi karşılayan genç; “buyurun içeri gelin” demişti. Fakat tereddütlü tavırları vardı. Zaman kaybetmeden kendisine babasının nerde olduğunu sorduk, o da babasının komşuda olduğunu, annesinin ise köye gittiğini söyledi.

Bawer arkadaş bu cevap üzerine; “git babanı çağır” dedi. Genç zaman kaybetmeden gidip babasını çağırmıştı. Orta yaşlı adam belliydi ki bizi aklının ucundan geçirmemişti. Bunun için içeri girerken bizi görür görmez fukaranın yüzü sapsarı olmuş, korkudan büyük bir heyecan basmıştı.

Üstümüzde kısa kol beyaz gömlek ve kot pantolon olduğu için adam donmuş bir şekilde bize bakıyordu. Çünkü kim olduğumuzu anlamış değildi, yabancı olduğumuzdan da şüpheleniyordu. Üstelik adam Bawer arkadaşını iyi tanıyordu, ancak onu en son on yıl öncesinde ortaokul okurken görmüştü. Fakat arkadaşının gerilla saflarına katıldığını bilmiyormuş. Yaklaşık bir saat boyunca adam çok tereddüt etti ve gerilla olduğumuzu anlamadı. Çünkü biz kendisine öğrenci olduğumuzu, Malatya'dan gelip İstanbul'a gideceğimizi söylemiştik. Ama adam yinede ikna olmak istemiyordu. Bütün uğraşmalarımıza rağmen adamın ikna olmayacağını görünce ikimiz de spor çantamızın fermuarını açıp kleşlerimizi koltuğun üzerine, raxtı da çıkartıp yere bıraktıktan sonra adam, var olan azcık yüreğini de tam kaybederek baygınlık geçirmişti. İyice tenekeye vurmuştuk, işler berbat olmuştu. Genç de babasına bakıp gülüyordu. İlginç; biz baygınlık geçiren adamın kendisine gelmesi için tekme- tokat ve kolonyayla adamı ayıltmaya çalışırken, çocuk gülüyordu ve biz onun bize mi yoksa babasına mı güldüğünü anlayamadık. Daha sonra anladık ki bu gencin akli dengesi tam olarak yerinde değilmiş. “Gel de bu işin içinden çık” diye kendi kendime konuşuyor ve yüzlerce soruyu kafamdan geçiriyordum. Nihayetinde amcamız kendisine gelmişti. Allaha şükürler olsun ki; eşi evde değildi, o da olsaydı tam curcuna olacaktı.

Evin sahibi olan amcaya kendimizi tanıttık; “Amca biz gerillayız, bu gece ve yarın akşama kadar sende misafir kalacağız, umarım bir yanlışlık yapmazsın” dedik. Amca da; “hayır gençler böyle bir şeyi kesinlikle ak-

linızdan geçirmeyin” diye cevap vermişti. İlerleyen saatlerde adam iyicene sakinleşip rahatlamıştı. Genç bize bir çay getirmişti, çayımızı içerken Bawer arkadaş da durmadan amcaya propaganda yapıp sosyalizm üzerine görüş belirtiyordu. Amcanın elindeki çay bardağının heyecandan dolayı sallandığını gördüğümde biraz üzülmüştüm. Yanına gidip oturdum, biraz daha sakin üslupla rahatlatmaya çalıştım. Bawer arkadaşla zaten öyle planlamıştık. Nasıl konuşacağımızı hangimiz hangi yöntemi ve yaklaşımı sergileyeceğimizi önceden kararlaştırmıştık. Ben devreye girdiğimde Bawer arkadaş bizi dinleyip durmuştu. Yaklaşık bir saate kadar amcayla ev-iş ve yaşam üzerine sohbet ettim. Bu sohbet Bawer arkadaşın sosyalizm tartışmasını tamamlamıştı. Gece saat 12.00’da amca mutfaktan bir şeyler getirdi ve biz gece yarısı yemek yedik. Gerçekten de çok acıkmıştık, en son ovaya giriş yaptığımız zaman bir şeyler atıştırmıştık. Buna rağmen de birkaç lokma yemek yemiştik. Giderek amcanın yaklaşımımızdan etkilendiğini fark etmiştik. Gece saat 02.00’yi bulmuştu, kaç gündür hem yorgunluk hem de eylem üzerine yoğunlaşmanın verdiği durumdan dolayı doğrusu kafamız ağrıyordu. Bu arada evin anahtarını amcadan alıp, bir yere gitmesine izin vermemiş ve sırayla nöbet tutarak koltukların üzerine uzanarak dinlenmeye geçmiştik, ancak hiç uykumuz gelmiyordu. Güvenlik kaygıları, eylem, hedef ve geri çekilmenin hesabı ile eylem başarısını elde etme gibi konuları ister istemez sorumluluk gereği düşünüp ona göre yol yöntemleri arıyorduk.

Gerekirse sizinle eyleme bile geliriz

18 Ağustos günü Bawer yine yaratıcılığını kullanarak bir öneride bulunmuştu. Önerisi, Elbistan gençliğinde yani üniversiteden tanıdığı iki-üç üniversiteli genci çağırmaktı. Eylem ve istihbarat konusunda güvenilir olduğunu belirtmişti. Zaten o zamanda gençlik Elbistan’da güçlüydü. Bunun için her seferki gibi Bawer arkadaşla katılmıştım. Arkadaş telefon etmiş ve kısa bir zaman dilimi içinde üç genç yanımıza gelmişti. Biri kadın ikisi erkek, ellerinde bir sürü yiyecek, giyecek eşyayla gelmişlerdi. Gençler bizi görünce sevinip bizi kucaklamışlardı. Onların bu sıcak coşkusu bizi etkiledi, sonra buraya geliş amacımızı çok açık bir şekilde onlara söyledik. Kendilerinden bize keşif ve istihbaratta destek olmalarını istedik. Yurtsever gençler hemen bunu kabul edip “gerekirse sizinle eyleme bile geliriz” diyerek kararlıklarını yansıtmışlardı.

Öğleden sonra bir gençle bulduğumuz yerin beş dakika yakınla-

rında çevik kuvvet polis karakolunu keşfetmek için gitmiştik. Cumhuriyet karakolu, Elbistan-Nurhak asfalt yolunun üzerindeydi, etrafında da Kürt mahalleleri vardı.

Yurtsever genç ile karakolun etrafında bir tur atıktan sonra dönüp eve gelmiştik ve diğer gençlerle son tartışmamızı yapıp kendilerine “siz bu gece kendinizi sağlama alın” dedik. Gençler de zor bir durumda onlara rahat ulaşalım diye telefon numarası verip gittiler.

Hâlbuki o gençlerin aracılığıyla araç da ayarlayabilirdik, ancak o dönemde neden öyle bir gereksinim duymadık hala da anlamış değilim. Yani o zaman herhalde çok gözü karalık vardı. Ayrıntıları fazla hesaplayamıyorduk. Oysaki savaş ve başarının yüzde doksan dokuzu ön hazırlıktır. Kurşun sıkmak ise sadece sonuçtur. Biz bunu o zaman pek hesaplayamıyorduk, doğrusu ikimiz de çok gençtik, sıcakkanlıydık.

Akşam karanlıkla birlikte son plan ve hazırlıklarımızı yapmıştık. Akşamdan saat 09.30’a kadar karakol ve çevresinden gelebilecek veya karakoldan çıkabilecek herhangi bir askeri aracı vurmak için pusu ve hareketle denetim kurmuştuk. Karakol iki katlı bir ev, üst katta aileler (muhtemelen polis veya polis aileleriydi) vardı. Saat 10.00 civarıydı herhangi bir hareketlilik olmayınca karakolun önünde kapıda, cam kulübede ara sıra volta atan bir polis bekliyordu. Karakolun etrafında inşaat ha-

lindeki evler vardı. Küçük çam ağaçları sıralı ve küçük bir tel örgü vardı. İnşaatın temelleri yeni atılmıştı. Karakol bahçe duvarına on metre yakındı, biz de karanlıkta sızarak oraya varmıştık. Gözümüz nöbetçideydi, onu etkisizleştirip içeri girecektik. Bu esnada başka bir yerden gelen polis arabası bahçeye girdi. Polisler, masa kurup içki içmeye başladılar. Polislerle aramızda otuz-kırk metre kadar mesafe vardı ve biz polisleri izliyorduk. Masanın etrafında yaklaşık on polis falan vardı. Bu durum bizim için de tam bir fırsattı, yavaşça tel örgülere yaklaşıp toplanan polisleri taramıştık. Tarama ile birlikte gözle görünen beş polis hiç yerden kalkmamıştı ve birkaç polis de düşe kalka bahçeden kapıya doğru ilerlerken, nöbetçi polis de M-5/ Akrep silahıyla bize karşılık verince kısa bir süre karşılıklı atış olduktan sonra hızla oradan ayrılmıştık. Geri çekeceğimiz yer sanayinin içinden yayan koşarak - Bawer arkadaşın belirttiğine göre- yirmi dakikada şehrin dışına çıkacaktık. Her tarafta silah sesleri, şehirde aydınlatmalar başlamıştı. Karakoldan iki yüz metre kadar geri çekildiğimizde hemen şarjörlerimizi değiştirip olası bir temasta hazır olacaktık. Yaklaşık beş dakika sonra asfalttan bir askeri konvoy hemen şehrin girişini tıkadı. Asker ve polisler avcı kolu tarzıyla bize doğru ilerlemişlerdi. Saat 01.30 civarıydı ve karşımızda düğün vardı. Düğün ile aramızda, asfalt yolu ile gelen asker ve polisler vardı. Planımıza göre diğer tarafa geçmek için asfaltı kesmeyecektik. Ben, Bawer arkadaş; “karşıdaki düğüne doğru gidip oradan da izimizi kaybettirebiliriz” demiştim. Polis ve askerler büyük bir ihtimalle bizden şüphelenmişlerdi, ancak tam olarak bizim gerilla olduğumuzu veya eylemi yapanlar olduğumuzu bilmiyorlardı. Çünkü gelişleri bize doğru rutindi ve büyük ihtimalle ilk etapta karakolun çevresini kontrol edeceklerdi. Bu arada Bawer arkadaş, aniden koşarak asfalt yolu kesip yolun diğer tarafına geçmesiyle ben de mecbur onu takip etmiştim. Artık kesinlikle deşifre olmuştuk ve polis ile askerler teslim olun çağrısıyla yoğun bir şekilde bizi taramışlardı. Kısa bir çatışma ardından biz mahallelere girmiştik ve önümüz tıkalı olup burada da polislerle çatışmıştık. Gecekondu mahallesi genelde Kürtlerin bulunduğu bir yer olup yurtseverler olduğu için düşman gücünü oraya yığdırmıştı. Çatışma şiddetlenmişti. İki kişi olduğumuzdan çatışmaya girip zaman kaybetmek dezavantaj olacaktı. Amacımız düşman çemberini kırıp hızla şehirden çıkmaktı. Hangi mahalle ve sokağa giriş yaptıysak polislerle karşılaşp çatışıyorduk. Belli oluyordu ki önceden hazırlıklıydılar ve olası bir durumda nereleri tutacaklarını planlamışlardı.

Gece saat 01.00 olmuştu. Elbistan'ın her tarafından mermi sesleri geliyordu. Bizim için de zaman giderek daralıyordu. Durmadan çatışmaya daydık ve telsizden takip ettiğimiz kadarıyla şehrin giriş ve çıkışları tutulmuştu. Bulunduğumuz yer ablukadaydı. Çember giderek daralıyordu ve halk büyük bir panik içerisindeydi. Düşmanın bütün yönelimleri karşısında biz de hareketlenip çatışıyorduk ancak polis ve özel hareket timleri de devredeydi. Onlar bize doğru ilerledikçe biz de onları vuruyorduk. Ortalık neredeyse sokak çatışmasına dönüşmüştü. Benim en büyük şansızlığım şehri tanımamaktı, bütün rol Bawer arkadaşına düşüyordu. Bir ara bulunduğumuz yeri taktik amaçlı değiştirmeye çalışırken yoğun taramalardan dolayı birbirimizden kopmuştuk, ben ilerlerken çıkmaz sokağa girmiştım. Bu arada balkonda beni izleyen bir kadın; "heval heval orası yol vermez" dedi. Yurtsever olan bu kadın eliyle bana işaret ederek başka bir yolu göstermişti. Başka bir sokağa girip ilerdim, önüme çıkan bir polis grubuyla çatıştıktan sonra ben başka bir yere doğru yöneldim. Bu yolda tesadüfen Bawer arkadaşla karşılaşmıştım. Arkadaş ise, ben-den kopar kopmaz beni aramaya başlamıştı. Ne olursa olsun birbirimizden kopmamamız gerekiyordu.

Bulunduğumuz yer Ceyhan suyu yakınlarında bir gecekondu mahallesi idi. Bütün girişim ve çabalarımıza rağmen şehrin dışına çıkamamıştık. Bir evin bahçesinde duvarı kerpiçlerle örülü bir metrelik yüksek kerpiçli duvar düşman yoğunluğunu çevremize vermişti. Gece saat 03.00'ı bulmuştu. Güvenlik riski giderek artıyordu. Sabaha sadece iki saat kalmıştı. Düşman bulunduğumuz evin karşısına panzerleri yerleştirmişti. Batımızda ışısız büyük bir bahçe vardı. Bawer arkadaş; orası bahçe ve orada geniş bir yer var. Oraya gidemez miyiz? Orası nedir? Ne-residir? diye soru sorduğumda, Bawer arkadaş; "evet, orası ortaokul gidebiliriz" diye cevap vermişti. Susuzluktan, yorgunluktan boğazımız kurumuştı son bir hamleyi göze alıp çıkacaktık. Şehir biraz olsun sakinleşmişti. Düşman pusudaydı. Çok seri ve hızlı bir şekilde ortaokulun bahçesine girip oradan da şehrin dışına çıkacaktık. Bawer arkadaşın bana yaptığı tarif üzerine ben öne girecek ve hızla koşup oraya varacaktım. Ortaokul bahçesiyle aramızda üç yüz metre mesafe vardı. Harekete geçtiğimizde düşman yine görüntümüzü alıp yoğun taramıştı ve biz de durmadan ilerlerken, Bawer arkadaş tekrardan geriye dönüp o bulunduğumuz evin bahçesine doğru gitmişti ve düşman da hemen aramıza girip irtibat ve buluşmamızı engellemişti. Ben ortaokulun bahçe

duvarının gölgesinde beklediğimde, iki polis duvara çıkıp bahçeyi göz taramasından geçirip tekrar geri gitmişlerdi. Sırtımı duvara yaslayıp elimde el bombası hazır bekliyordum. Eğer polisler duvarı aşıp okulun bahçesine girip beni arasalar bomba ve kleşle onları vurup daha sonra duvarı aşip caddenin karşısına geçecektim.

Okulun duvarı iki metreyi aşkın bir yükseklikteydi. Duvarın dış tarafından cadde geçiyordu. Ortalık biraz sakin gözüktüyordu ve yirmi dakikayı aşkın etrafı dinlemiştim, herhangi bir ses veya gidiş geliş olmamıştı. Bawer arkadaşı beklemiştim ancak o da gelmemişti. Gece, saat 03.30'u bulmuştu. Susuzluktan boğazım kurumuştu, artık kurtuluşu hiç tahmin etmiyordum. Ne şehri tanıyordum ne de herhangi bir aileyi, o zaman en doğrusu son mermiye kadar çatışmak olacaktı ve imkânım olursa vurup rastgele şehrin dışına çıkmak olacaktı. Bir yandan Bawer arkadaşın durumu, diğer yandan da artık zamanın giderek daralması düşüncede binbir yol ve yöntemleri düşündürüyordu. Çok fazla zaman kaybetmeden sessizce duvarı aşip caddeye indiğimde, okulun köşe duvarından yine akrep silahı ile polisler beni taramışlardı ve ben de kendimi yere atarak onlara karşılık verdiğimde üzerime gelmemişlerdi. Onların atışı kesildiğinde kalkıp hızla bir evin arkasından görüntüyü kaybettirmiştim. Bawer arkadaşla aramda çok uzak bir mesafe yoktu çünkü arkadaşın bulunduğu yerde yoğun çatışma vardı ve panzerin A-4 silahı sesinden anlaşıyordu. Mermi sesine göre çatışma alanına biraz yaklaşip panzerlerin görüntüsünü almıştım. Arka tarafım boştu yani muhtemelen polis yoktu, çünkü herhangi bir ses veya mermi sesi gelmiyordu. Panzerlerin dikkatini üzerime çekmek için onlara ateş etmiştim, düşman bana doğru ilerleyip etrafımı sarmaya çalıştıklarını gördüğümde kendimi bir kademe geri vermiştim. Bu arada, Bawer arkadaş büyük ihtimalle çemberden çıkmış ve tanıdığı gençlerin evlerine gidip, kendisini sağlama almıştır diye düşünüyordum. Daha sonra geri çekileceğimiz Nurhak dağındaki posta kutusunda buluşabileceğimizi düşündüm.

Duymak istemediğim haberi duymuştum

Saatler sabahın dördüne doğru ilerlerken şehrin neresinde olduğumu bilemiyordum. Üzerimde otuz-kırk mermi ve bir adet el bombası kalmıştı. Bu cephaneye hâlâ beni koruyacak kadar vardı. Artık şehir sakindi ve ben de şehirden çıkmanın yol-yöntemlerini arıyordum. Güneye doğru ilerlerken boş, geniş bir meydana tek bir ev ve önüne çıkan bir bahçe

vardı. Bahçe evin ihtiyaçları için ekilmiş bir bostandı. Aile hortumla sulama yapmıştı. Elimi hortuma verdiğimde suyun aktığını hissetmiştim, üzerimdeki bıçağı çıkartarak hortumu kesip doyasıya su içmiştim ve bu arada evden çıkan bir adam büyük el feneriyle beni görüp, “işte terörist” diye bağırıp bana doğru ilerlediğinde adamın Türkçesinden çıkardım ki, Elbistan’daki faşistlerin olduğu Ceyhan’ın kenarına gelmiştim. Adama zorunlu olarak birkaç mermi sıkmışım, mermi sıkmamla birlikte ailede panik içinde dışarı koşup, “baba vuruldu” diye bağırıp çağırdıklarında, ben hızla koşarak güneye doğru ilerlemiştim. Çünkü büyük ihtimalle aile polisleri haber vermişti, polis konvoyunun eve doğru geldiğini gördüğümde bu anlaşılmış oluyordu. Daha polisler önümü kesmeden atik bir şekilde yönümü doğruya doğru verip sokakların içinde koştuğumda bir caddeye girmiştim. Yaklaşık beş dakika koştuğumda önümde yüz metrelik bir mesafede koca bir köprüyü gördüğümde anladım ki, Ceyhan suyuna yaklaşmışım. Birazda olsa rahatlamışım, çünkü suyun kenarında mutlaka sazlık veya saklanabileceğim bir yer vardır. Hızla köprüyü geçtiğimde büyük bir kayısı bahçesinin içine girmiştim ve karanlıkta oturup biraz düşünüp çevreyi izlediğimde hemen tanıdım, biz ilk gece bu köprüden şehre giriş yapmıştık. Zaten kayısı bahçesinin doğu kısmı bomboş arazi ve bizim ilk gün mevzide kaldığımız yerdi. Zaman kaybetmeden küçük tepelik ve boğaza doğru çıktığımda şafak sökmüş, gün hafifçe aydınlanmıştı. Kaldığımız mevziye ulaştığımda artık çok rahatlamış ve bir sigara içmişim. Bawer arkadaşla birinci posta kutumuz burasıydı. Biraz bekledikten sonra arkadaş gelmeyince iki ihtimali düşünmüştüm. Birincisi; ya şehit düşmüştür, ikincisi; eğer şehit düşmemişse de ikinci posta kutusunda buluşacaktık. Fakat umudum ve verdiğim ihtimal ikinci ihtimaldi.

Güneş yüzünü gösterdiğinde oturup Elbistan’ı izliyordum. Şeker fabrikasında yükselen siyah dumanlar yükseklerle doğru kara bulutları oluşturuyordu. İlerleyen zamanda bir askeri konvoyun kayısı bahçesine doğru gelip köprüyü tuttuklarını gördüm, onlar köprüyü tutup mevzilediğinden demek ki, benim hala şehirden çıkmadığımı tahmin ediyorlardı ve bazı askerler de suyun etrafında ve bahçede arama taramaya başlamışlardı. Onların izimi takip edeceklerinin hesabıyla tedbir amaçlı Salaman dağının eteklerini hedeflemiştim. Sakladığım çantayı alıp güneye doğru ilerlemiştim. Orada daha önce tanıdığım birkaç yurtsever köy vardı. Bulunduğum yerin coğrafyası çatışma ve gizlenmeye müsait

değildi onun için en doğrusu hiç durmadan ovadan çıkmaktı.

18 Ağustosun ortalığı kavurduğu günde Salaman dağının eteklerine durmadan, hızlı adımlarla ilerlemiştim. En az bir buçuk saat yürüdükten sonra bir köyün yakınına varmış, tarlada bağlı olan bir at görmüştüm. Bu atı gördüğümde hemen belimdeki on iki metrelik şutiki atın başına geçirerek askeri elbiselerimi de atın sırtına bağlayıp, yönümü Nurhak dağına vermiştim. Dört saatlik Elbistan ovasını iki saatte kesmiştim. Ovanın bittiği yer artık düşük çıplak araziden oluşuyordu. Atın yönünü ovaya verip bırakmıştim. Daha sonra bir üzüm bağının içinde uzanarak günü geçirmiştim.

Akşama doğru Bawer arkadaşın durumunu öğrenmek için ailesine gitmek için ilerlemiştim. Evin yakınına vardığımda pencereden başını çıkartmış kız kardeşi beni görünce hemen koşarak dışarı fırladı. Ağlayarak beni kucaklamıştı, “Hüseyin’e ne oldu? Nasıl oldu?” diye soru üzerine soru sorarken kardeşini arkadaşı sakinleştirmek için bayağı uğraşmıştim. Artık arkadaşın şehit düştüğünü anlamıştim. İçeri vardığımda; babası, bitkin bir şekilde duruyordu, beni gördüğünde ayağa kalkıp beni öperek başını sallamıştı. Bu yaşlı amcanın elini öperek oturmıştım. Amca hiç konuşmuyordu sadece başını büküp derin derin düşünerek, başını sallıyordu. Bawer arkadaşın güzel anası ise; diz çöküp ağıt yakıyordu. Yanına varıp onu kucaklamıştim ve ana bana sarılarak “evladım benim” diyerek gözyaşlarını akıtıyordu bedenimin üzerine. Hiçbir sözüm kutsal anayı ve saygın babayı teselli edemeyecekti. Kız kardeşi biraz daha soğukkanlı ve anlam vermeye çalışıyordu. Üzerimdeki elbiseler yırtılmıştı. Kısa kol beyaz gömleğimde MP-5/akrep mermilerin izini yaşlı ana saymaya başlamıştı. Kısa bir sohbetin ardından aile biraz olsun toparlanmıştı. Olayın detayını öğrenmek ve Bawer arkadaşın şahadet durumunu bilmek ve emin olmak için kız kardeşini devreye koymuştum. Hala da şehit düştüğünden emin değildim. Belki de inanmak istemiyordum; kız kardeşine sordum; kardeşi kendinden emin bir şekilde; “evet, heval hem Elbistan yerel televizyonu haber olarak veriyor hem de çevremizde ve düşmanın bize verdiği bilgi üzerine öğrendik ki Hüseyin şehittir ve cenazesini yarın gidip alacağız” dedi. Bunun üzerine olayların detayını sordum ve Bawer arkadaşın kardeşi olayları anlatmaya devam etti:

“Evet, Cumhuriyet karakolunu basmışsınız, 5 polis ölü ve 5-6 polis de yaralı, yaralı polisleri aynı gece Kayseri devlet hastanesine kaldırmışlar. Ayrıca akrabalarımızın bize telefon üzerinden verdiği bilgide çok sa-

yıda ölü ve yaralının olduğunu söylüyorlar.”

Artık benim açımdan şahadet netleşmişti. Aileyle şahadet üzerine biraz konuştuğumda yüreği kırılğan anne ve baba; “tamam, evladım sen de Hüseyin gibi benim evladımsın” diye bana sarıldılar. Kutsal ananın ellerini öpüp kucakladığımda kız kardeşi kalıp yemek yememi istemişti. Doğrusu o atmosferde bir lokma yemek bile boğazımdan geçmeyecekti. Bir yandan ailenin durumu, diğer yandan da Bawer arkadaşın şahadetti. Kadın arkadaşın bütün uğraşlarına rağmen yemek yememiştim. Bunun üzerine Bawer arkadaşın kız kardeşi; “o zaman sana bu yemeği çantaya koyup kendinle dağa götür, orada yersin” diye yine ısrar etmişti. Ben bunu da kabul etmemiştim. Ancak çantamı sırtlayacağım anda çantamın biraz ağır olduğunu gördüm. Hemen açıp baktığım ve bir poşet dolusu kömbe, kuru yemiş vb. yiyecekleri gördüm. Çantadan çıkartmaya çalıştığım anda, ana elini boynuma atarak; “oğlum Rıza, benim hatırım için al” diye seslendi. Artık söyleyecek tek sözüm kalmamıştı. Dolayısıyla anaya saygısızlıkta yapamayacaktım. Akşam saat 09.00 sularıydı, evden çıktığımda Bawer arkadaşın kız kardeşi ilkin çevreyi kontrol etti. Aile ile son defa kucaklaşıp vedalaşırken oldukça duygulu anlar yaşandı.

Artık tek başınayım

Bundan üç gün önce Bawer arkadaşla beraber indiğim koca Nurhak dağından bu sefer yalnız çıkıyordum. Geçtiğim patikaları, içtiğimiz ve mola verdiğimiz çeşmeleri yalnız uğrayıp geçecektim. Uzun bir yürüyüşün ardından Nurhak- Elbistan karayolunu kesip Engizeklere giriş yapacaktım. Kapıdere boğazına yaklaştığımda düşman panzerleri devrede olup, ayrıca birçok yerde pusular atmıştı. Düşmanın o boğazda geçiş yapacağını tahmin etmiş veya bizim durumumuzu anlayabilmek için geçiş yapacak herhangi bir grubumuza karşı boğazı kapsamlı tutmuştu. Geri dönüş yaparak Nurhak dağının eteklerinde boğazı gözetleyebilmek için konaklamıştım. Günboyu boğazı gözetlediğimde düşman hala alanı bırakmamıştı. Diğer gün gözetlediğimde düşman pusudan çekilmiş, Nurhak merkeziden gelen araçlar düşmanı almıştı. Her şeye karşı tedbir alıp öyle geçecektim, gerçi tek kişi olduğumdan her yerden geçebilirdim ancak yol güzergâhları ve bilinir bazı yerlerde muhtemelen pusu olur hesabını yaparak da kalmayı tercih etmiştim. Akşama doğru yakında olan bir köye doğru yol aldım, orada daha önce tanıdığım birkaç genç vardı. Onları görüp istihbarat alıp öyle geçmeyi sağlıklı görmüştüm. Evin

kapısını çaldım, iki genç dışarı çıktı. Kısa bir sohbetin ardından olay ve çevre hakkında gençlerden bilgi edinmiştim. Gençlerin tercihi ve önerisi temelinde asfaltı birlikte geçecektik daha sonra onlar eve döneceklerdi. Gençlerle birlikte yola çıkmıştık bir saat sonra asfalta yaklaşıp çevreyi dinledikten sonra yolu kesmiştik. Daha sonra gençlerle vedalaşıp yola devam etmiştim. Hızlı olmam gerekiyordu ve bu gece hedefimde olan Nergete köyüne kendimi atmam lazımdı.

Hiç durmadan gecenin karanlığında ilerliyordum. Bir aileye uğrayıp ayaküstü çevre ve operasyonlarla ilgi bilgi almıştım. Ailenin verdiği bilgi üç gün boyunca köyün çevresi düşman tarafından tutulmuş olduğuydu. Ailenin uyarılarını dikkate alarak, Çiftlik, Koçdağı üçgenine ulaşmak için hemen harekete geçmiştim. En az bir buçuk, iki saatlik yol yürüyecektim. Köyün yukarı kısmı gür meşe ormanı ve düşmanın sürekli tuttuğu boğazı kontrollü bir şekilde geçecektim. Sabahın şafak vakti yaklaşıyordu, boğazı kırk beş dakikada çıkmıştım. Ortalığın sakin olduğunu görünce hemen boğazı aşıp üçgene doğru hızlanmıştım. Gün doğmadan önce güvenli bir alana ulaştığımda oldukça yorgundum. Taşlık ve sık bir marx ağacı içerisine yerleşip, akşama yürüyebileceğim son posta kutusuna doğru ilerlemek için hattı kontrol altına alıp gözetlemek için kalmıştım.

Günboyu çevreyi denetim altına alarak Koç dağına tırmanmıştım. Gece 11.00 civarında posta kutusuna varıp notu alıp okumuştum. Çok yorgun ve halsizdim. Nota göre grup üç saatlik uzakta bir yerde olduklarını ve her gece gelip posta kutusunu kontrol edeceklerini belirtmişlerdi. Düşman anti-propaganda ve psikolojik savaş olarak güya eyleme gidenlerden birisinin yaralı olarak ele geçtiğini yaymıştı. Gücümüz ve yönetimimiz de bu bilgiyi dikkate alarak kendi güvenlik tedbirlerini almışlardı. Fakat hangimizin şehit ve hangimizin ele geçtiğini bilmiyorlardı. Ancak daha çok ele geçenin veya büyük olasılıkla kurtulanın Bawer arkadaş olduğunu, şehit düşenin de ben olduğumu tahmin ederek, tek milimizi Önderliğe (Önderlik Sahasına, Roj Deryasına) vermişlerdi.

Kaç gündü yorgun ve uykusuzdum. Koç dağının yamaçlarındaki kayalıkların altında uzanıp bir cigara içmiştim, acaba grup hangi noktadadır diye düşünürken, noktanın hemen alt tarafından ayak sesleri işitmiştim. Çıkıp hemen çevreyi dinlemeye başlamıştım. İki karartı gözüme çarpmış gibiydi. Noktaya sızıyor ve kontrollü bir şekilde noktanın etrafını kontrol ederek geliyorlardı. Biraz daha yakınlığında yürüme tarzından anla-

dım ki; bizim Çekdar'dı. Çünkü Çekdar'ın hal hareketi kendine özgüydü. Hemen bağırdım, Çeko gel buraya dediğimde, Çekdar; "hayır, sen geleceksin buraya" diye mevzilenmişti. Tabii Çekdar haklıydı ve güvenlik tedbirini almak zorundaydı, üstelik o bir gerillaydı ve her halükarda prensipli davranmak zorundaydı. Anladım ki, Çekdar her ihtimale karşı duyarlı davranıyordu, ama ben de bu durumu anlamayacak kadar toy ve duyarsız değildim ve hemen Çekdar'a doğru gittim, yanına yaklaştığımda, Çekdar beni tanıyınca hemen koşarak bana sarılıp ağlamıştı. "Ben, senin şehit düştüğünü biliyordum" dedi. Kısa bir sohbet an'ı ve duygusal anlardan sonra noktaya gitmiştik. Arkadaşların nerde olduğunu sordugumda gülererek; "arkadaşlar bir saat ilerde" diye cevap verdi.

Ay ışığının Yılan ovasının düzlüklerine vurduğu anda Çekdar ile yol yürümenin zevkini yaşamak başkaydı. Uzunçayır'a doğru yol almıştık, Koç dağının güneyinde Uzunçayır yaylasının üst kısmında noktalanmış diğer arkadaşlara yakınlaştığımda birkaç yerde koca ateş yakıp beni bekliyorlardı. Arkadaşlarla merhabalaştıktan sonra herkes etrafımda toplandı ve ateşin etrafında oturup hep birlikte çay içtik.

Belli bir saatten sonra dinlenmeye geçmiştik. Rojbaş ile beraber komutanlar keşfe gittiler. Biz diğer yoldaşlar ise, günlük rutin faaliyetlere başlamıştık. Belli bir zaman geçtikten sonra Şehit Kamil arkadaş, beni çağırıp olay hakkında bilgi (eylem için detaylı bilgi) istemişti. Çünkü saat 11.00'da Roj'a tekmil verecekti. Kamil arkadaşın belirttiğine göre benim şahadet haberimi Önderliğe vermişlerdi. Saat 11.00'da Roj muhaberesinde bu tekmili yeniden düzeltip eylemin tekmilini yeniden vereceklerdi.

Birkaç gün arkadaşlarla bu noktada kaldıktan sonra genel bir toplantı gerçekleştirerek yeni bir planlama yapmıştık. Bu sefer Bawer arkadaş yoktu ve arkadaşın şahadeti bizim için büyük bir kayıptı. Çünkü onun alana belli bir hâkimiyeti vardı, gelişip ileriki süreçte rol oynayacaktı.

Bawer arkadaş, çocukluğunu köyde geçirmişti, ama ortaokul ve liseyi Elbistan'da okuduktan sonra, üniversiteyi Malatya İnönü Üniversitesinde okur. Öğrencilik hayatında birçok çalışmaya aktif katılır ve 1994 yılında Amed eyaletinde partiye katılır. Oradan da Erzurum eyaletine geçer, bir yıl Erzurum eyaletinde kalır, birçok eyleme katıldıktan sonra Dersim üzeri bir grup arkadaşla Tolhildan (Güneybatı) eyaletine düzenlenir. Eyalete gelen Bawer arkadaş kısa sürede eyaletin birçok coğrafyasını konumunu erkenden öğrenip kavradıktan sonra yerel kadro olmanın

avantajını kullanarak aktif katılımını çalışmalarındaki başarılı ve yaratıcı kişiliğiyle birleştirir. O da bütün yoldaşları gibi en fazla Engizeklere bağlıydı. Eyaletin stratejik konumunu önceden kavradığı için her zaman, projelerle dolu bir duruş ve kararlılığı sergiledi. Nerede ve nasıl bir çalışma tarzı, taktik ve mevzilenme ile var olan potansiyeli nasıl değerlendireceğini çok rahat birbirinden ayırt edebilirdi. Özellikle eylemsellik konularında sürekli bir yoğunlaşması olup proje sunardı. Sadece askeri anlamda değil, ideolojik-teorik bir birikimi olan Bawer arkadaş eyalette bu birikimini yoldaşlarına ve parti ortamına sunardı.

Özellikle 1996'da geçirdiğimiz zorlu Engizek kışında Bawer arkadaş eğitsel ve iradi duruşunu bir dakika bile olsa aksatmayıp hep geleceğe hazırlanıp, çevresini de hazırlayan ve rol oynayan olmuştu. Sadece resmi yetki değil, yaşamda çevresiyle tartışıp, paylaşmak onun karakteriydi. Zaten bunun için biz kendisine 'siyasi abi' derdik. Öğretmek ve bilmek istediğimiz bir konu olduysa mutlaka Bawer arkadaşla danışır, tartışırdık. Hem askeri hem de siyasi olarak belli bir düzeyi olan Bawer arkadaş, tam bir Tolhildan tutkunuydu. Düşmana karşı o kadar öfkeliydi ki; hiç yerinde durmak istemeyip bir an önce Tolhildan'da başarı sağlamak için acele ediyordu. Onun en büyük hayali de doğduğu ve büyüdüğü yerde düşmana, zulme bir darbe vurmaktı. Dolayısıyla o hayaline kavuştuğu gibi Elbistan'da da düşmana darbe vurmak için yaşamının son anına kadar da en ufak bir tereddüdü yaşamadı, cesaretini ortaya koydu.

Nurhak Tolhildan

Her şeyi bir arada yaşamak

Bir süre sonra Önderlik bir görüşme notunda gerçekleştirdiğimiz o eylem üzerinden; “Çelê’de arkadaşlar eylem yapıp araziye tutmuş ve bırakmamışlar. Demek ki gerilla sürece hazır” demişti. Tabii Önderliğin bu değerlendirmesi de bizlere ayrı bir moral vermiş, güç olmuştur.

2011 baharında iki hareketli takım olarak örgütlenip Cîlo alanına gittik. Cîlo yeni eyalet olmuştu. İlk pratik yılıydı. Hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra bir grup Çarçela’ya bir grup da Cîlo’ya doğru yola çıktık. Bir iki arkadaş dışında tüm arkadaşlar pratik alanda yeniydiler. Yeni olan bu arkadaşların heyecanları hal ve hareketlerinden çok rahat anlaşılıyordu. Adeta heyecandan kalpleri duracakmış gibi bir oraya bir buraya gidip geliyorlardı. Herkes yoğun bir tartışma içindeydi. Arazi ve koşulları, tarz, taktik ve birçok konu tartışılıyor, bilgi alış veriş yapılıyordu. Eskiden orada kalan arkadaşlar tüm ayrıntılarıyla araziye, koşulları ve yaşadıkları pratikleri anlatıyor, bizlere kısa bilgiler aktarıyorlardı. Cîlo’nun güneyi, kuzeye göre daha rahat ve avantajlıydı. Yeni olan ve araziye çok iyi tanımayan arkadaşlar anlatılanları can kulağı ile dinliyor, tüm ayrıntıları bilmek istiyorlardı.

Cîlo eyaleti daha çok zozanlık ve asi bir araziydi. İnsan uzaktan bile bu araziye baktığı zaman büyüleniyor, onu yakından görmek istiyordu.

Tabii bir de işin içinde Cîlo'nun kuzeyine geçerek düşmana daha yakın olma durumu vardı. Zaten arkadaşları en çok heyecanlandırان şey de buydu. Bu yüzden de arkadaşlar sürekli ne yapılması gerektiğı noktasında tartışıyor, birbirlerine sorular soruyorlardı. Büyük bir istek ve heyecan söz konusuydu.

Ateşkesin bir anlamı kalmamıştı

Bu heyecan ile çantalarımızı, askeri ve lojistik malzemelerimizi hazırlayarak yola koyulduk ve eyalete ulaştık. Ateşkes süreciydi ama düşmanın yaklaşım ve yönelimleri bizleri zaman zaman inisiyatif kullanmaya yönlendiriyordu. Biz de bu çerçevede inisiyatifimizi kullanıyorduk. Zaten örgüt de bu konuda karar almış, gerekli yerde inisiyatif kullanabileceğimizi belirtmişti. Cîlo eyaleti yeni oluştuğı için hem yapı hem yönetim yeniydi. Cephe komutanlarımız Rûken ve Brûsk arkadaşlardı. Alana ulaşır ulaşmaz arkadaşlar kendilerini keşif için önerdiler. Keşfimizi yaptık. Hepimizin en çok istediğı şey bir an önce eylem yapmaktır. Zaten kış eğitimlerinde ve bahar sürecinde bu konuda epey yoğunlaşmıştık. Örgütün kış eğitimi için hazırladığı eğitim materyallerinden oldukça yararlanmış, yoğunlaşmıştık. Eylem yapmak için tüm arkadaşlar moral ve motivasyon açısından hazırdu. Geriye sadece planlama, hazırlık ve uygulama kalıyordu. Eylemimizi haziran ayında yani Zîlan arkadaşın şahadet yıldönümünde yapmak istiyorduk. Bir de ateşkesin bir anlamı kalmamıştı. Bu yüzden etkili eylemler için kendimizi hazırlıyorduk. Rojîn Gewda arkadaş da bizim yanıımızdaydı. Onun gibi eski, tecrübeli, sıcak, yoldaşlığında dürüst bir arkadaşın bizimle geçirdiğı her an'ı, her dakikayı çok önemsiyorduk. Çünkü her hareketi bizim için örnekti. Diyalogları da aynı şekildeydi. İnsana güven veren yapısı insanı güçlendiriyordu. Bu yüzden onunla, Brûsk ve Rûken arkadaşlarla olmak bizim için bir şanstı. Eylem zamanına kadar hep diyalog içindeydik.

Araziyi tanıımıyorduk. Suara Benê alanı, Gelî ve Çelê arasında bir alan. Koordine ve savunma bu alanda mevzilenenecekti. Şiker ve Latê Kewa'da keşif yaptık. Düşman, gece Kıyas tepesini -düşman tepesi- tutuyor, ertesi gün akşama doğru bırakıyordu. Bunu gizli yapıyorlardı. Arkadaşlar bu durumu fark edince eylemi burada yapma kararı aldılar. Eylem için de uygun bir yerdi. Hem arazisi hem koşulları uygundu. Keşfe giden arkadaşlar çok dikkatli keşif yapıyorlardı. Çünkü onlar da çok gizli hareket ediyordu.

Eylem düzenlemesi için tüm arkadaşlar bir araya geldi ve düzenlemeler oldu. Eyleme Geliyê Zap taburu ve biz hareketli takım olarak katıldık. Yaklaşık otuz altı arkadaştık. Brûsk arkadaş bana dönerek; “sen Rojîn arkadaşın yanında kal” dedi. Ben itiraz ettim, koordine kalmak istemiyordum. Ben de diğer arkadaşlar gibi ön cephede olmak istiyordum. Arkadaşlar bana sürekli savaşı böyle ele almamam gerektiğini, savaşın bir bütün olduğunu, duygusal yaklaşılamayacağını söylüyorlardı. Tabii hiç eylemlere katılmamış birisi olarak bu konuda ikna olmam zordu.

İtirazlar, tartışmalar derken toplantı sonlandırıldı. Böylece herkes hazırlıklara koyuldu ve mevzilerimize doğru yol aldık. Ben pusu grubuna dahil oldum. Bizim grubumuz beş kişiydi. Sorxwin, Sîpan (Geliyê Teyare’de şehit), Ronahi (Rojîn Gewda arkadaşın yanında), Dijwar arkadaş ve ben.

Geliyê Zap arazi çok sarp, asi bir araziydi. Gerilla taktiği için de oldukça uygun bir araziydi. Sabotajdan, suikaste, yol kesmeden, operasyona birçok eylem türü bu alanda çok rahat uygulanabilirdi. Biz, araziyi çok fazla tanıımıyorduk ama tanıyan bir arkadaş bizimle gelmişti. Tabii o da yolu karıştırınca olanlar oldu. Bir yandan yerimize ulaşmak için acele ediyor, diğer yandan da yolu bulmaya çalışıyorduk. Yanımızda füze ve roket vardı. Bu da işin diğer bir yönüydü. Çünkü çok fazla hareket etmemiz gerekiyordu. Bir de yanımızda B7 roketleri vardı. Bu roketleri çok fazla sarsmamız gerekirdi. Yanımızda daha sonra Rindikê’de şehit düşen Sorxwin Wan arkadaş da vardı. Yol o kadar kötüydü ki Sorxwin arkadaş yolda ayağını burktu. Bu yüzden beklemek zorunda kaldık, onu orada bırakamazdık ama hareket ederse de hem zorlanır hem de zorlardı. Onun biraz kendisine gelmesini bekledik ve sabaha doğru yola çıktık. Onu beklediğimiz için kendisine çok kızıyor; “benim yüzümden geç kalacağız” diyordu. Biz ise morali bozulmasın diye onu ikna etmeye, böyle şeylerin olabileceğini anlatmaya çalışıyorduk. Gerçekten de bu Sorxwin arkadaş için çok talihsiz bir durumdu. Normal şartlarda hepimizden daha atik, çalışkan ve gerilla deyimiyle becerikli bir arkadaştı. Ama olan olmuştu ve yapılacak bir şey de yoktu.

Hesabımız tutmadı

Sorxwin arkadaş biraz kendisine geldiğinde yola koyulduk. Artık düşman ile ortak kullandığımız bir araziye ulaşmıştık. Bu yüzden çok dikkatli

ve duyarlı hareket etmeye çalışıyorduk. Kendimizi tek bir şeye odaklamış, çok taraflı düşünmemiştik. Bize göre arkadaşlar belirlenen yerde düşmanı vuracak, düşman geri çekilirken de biz pusu atıp onları bir kere daha vuracaktık. Oysa düşman arazideydi. Yani onlar da, biz de uzun bir süre fark etmeden aynı arazide hareket etmiştik. Çeşmenin başına gelip yemek yiyip dinlendik. Tam yola koyulacaktık ki, gözcü olan arkadaş arazideki askerleri fark etti. Dürbüne bile gerek duyulmayacak bir mesafedeydiler. Hemen pusu pozisyonunu alıp beklemeye başladık. Geldikleri an vuracaktık. Birkaç dakika sonra bir grup asker daha geldi. Artık temas kaçınılmaz olmuştu. Bu yüzden hemen önümüze gelen bir grup askere ateş açtık. Biraz sonra diğer grup bize karşılık verdi. Artık kaçınılmaz bir çatışmanın içindeydik. Gelen geçen mermileri hesaplayamıyorduk.

Biz bu beklenmedik çatışmanın içindeyken, diğer arkadaşlar ise daha mevzilerine ulaşmamışlardı. Bu yüzden o araziye bırakamazdık. Yapacağımız tek şey düşmanı orada oyalamaktı. Belli aralıklarla aşama aşama geri çekiliyorduk. Uygun bir yere ulaşır ulaşmaz diğer arkadaşlarla bağlantı kurduk ve durumu anlattık. Bu durumda planlanan eylemi gerçekleştirmek riskli olabilirdi. Zaten düşman da operasyonu genişletmişti. Bir sonraki güne kadar arazide kaldık. Düşmanın alanda başlattığı operasyona rağmen arkadaşlar planlanan eylemi gerçekleştirmişlerdi. Epeyce asker de vurmuşlardı. Biz de arazideydik. Grup komutanımız gündüz temasa girmemizin iyi olmayacağını, bu yüzden mümkün mer-tebe gündüz temasından kaçınmamızı söylemişti. Eğer gündüz temasa geçseydik, gece olana kadar kendimizi savunma durumunda olurduk. Akşama doğru ya da gece temasa geçsek biz avantajlı olurduk ama gündüz bu durum bizim için dezavantaja dönüşebilirdi. Düşman araziye bırakmamış, bizlere epey yakınlaşmışlardı ama arazi ormanlık olduğu için bizleri fark etmemişlerdi. Onlar da akşama doğru yavaş yavaş geri çekilmeye başladı. Son bir grup kalmıştı. Onlar da yorulmuş bir yerde ara vermişlerdi. Sesleri bize doğru geliyordu. Hepsi ağza alınmayacak sözler sarf ederken, içlerinden bir tanesi kızgın bir şekilde; “ben bu operasyondan bir şey anlamadım. Nedir bu? Niye bizleri buralara gönderiyorlar? Hepsi rahat koltuklarında otururken bizim burada ne işimiz var?” diyordu. O zaman anladık ki o grubun yanında rütbeli birisi yok. Bu konuşmadan sonra harekete geçtiler, biz tetikteydik ve tüm hareketlerini takip ediyorduk. Bizi fark ettikleri an vuracaktık.

Kendimizi hazırlamıştık ki bizi fark ettiler. Bunun üzerine biz de hızlı

davranıp ateş açtık ve onları vurduk. Üzerlerinden silah aldık. Zaten önemli olan da buydu. Onların silahlarını almalıydık. Bu onlar için hem bir itibar kaybıydı hem de bir korku nedeniydi. Çatışma yerinden kademe kademe uzaklaştık. Geldiğimiz yer çok yokuş ve sert bir araziydi. İlerlemeye çalışırken sürekli düşüyorduk. En son ben çok kötü düştüm. Yaklaşık yüz metre aşağı doğru kaymıştım. Bu yüzden de arkadaşlarla aramda epey bir mesafe açılmıştı. Onlara yetişmeliydim. Kendimizi bir an önce ormanlık bir alana ulaştırmalıydık yoksa bu çıplak arazide hemen fark edilirdik. Bu yüzden ben tüm gücümü toplayıp koşmaya, arkadaşlara yetişmeye çalıştım. Bizi fark ettiler ve üzerimize yağmur gibi mermi yağdırmaya başladılar. Şansımıza hiçbirimize değmedi ama ben arkadaşlardan koptum. Araziyi hiç tanıımıyordum. Yalnızca bir kere keşif için gelmiştim. Bu yüzden arazide çok fazla hakim değildim. Kaba, yüzeysel bir tanıma söz konusuydu ve buna göre hareket edip kendimi arkadaşlara ulaştırmalıydim. Bir gerilla olarak inisiyatifli olmam gerekirdi. İlk defa askerle karşılaşmış olmama rağmen oldukça soğukkanlıyım. Yalnız kaldığımda telaşlanmadım. Bu şekilde iki gün arazide kaldım. Arazide kaldığım sürece hep arkadaşların durumunu düşünüyordum. “Acaba ne yapmışlardı, kimse bir şey olmuş muydu?” diye sürekli kendi kendime sorular soruyor sonra bu sorulara elimden geldiğince olumlu cevaplar vermeye, aklımın ucundan geçen olumsuz soru ve cevapları ise aklımdan hemencecik silmeye çalışıyordum. İnsan yoldaşlarından kopunca başına geleceğinden çok yoldaşlarına ne olmuştur diye düşünmekte. Çünkü onlardan bihaberdir. Hele böylesi kopma durumları gerçekten de insanda farklı duygulara yol açmaktadır. Belki ben çok uzun bir süre kopmadım ama o iki günlük süre içinde hep yoldaşlarımı düşündüm ve onların durumunu merak ettim. Çünkü biliyorum ki onların da aklında hep ben varım.

Bulduğum yerin hemen aşağısında cadde vardı. Orayı kontrol etmek için aşağı indiğimde asker ve panzerlerle karşılaştım, hemen oradan uzaklaştım. Gece hareket ediyor, gündüz ise görüntü vermemek için bekliyordum. Sadece uygun yerlerde hareket ediyordum. Bir süre sonra hem sıcaklığın etkisinden hem de susuzluktan yoruldum. Çünkü yanımda hiç su yoktu ve hava da oldukça sıcaktı. Alanda çok fazla su kaynağı da yoktu. Susuz hareket etmek bünyemi çok çok zorlamaya başladı. Uygun bir yere ulaştıktan sonra arkadaşlarla bağlantıya geçtim. Onlar da beni almak için hemen yola koyuldular. Fiziksel anlamda gerçekten çok zor-

lanmıştım. Hem arazi çok sertti hem de susuzluk beni oldukça etkilemişti.

Sürünerek bile olsa gitmek şart olmuştu

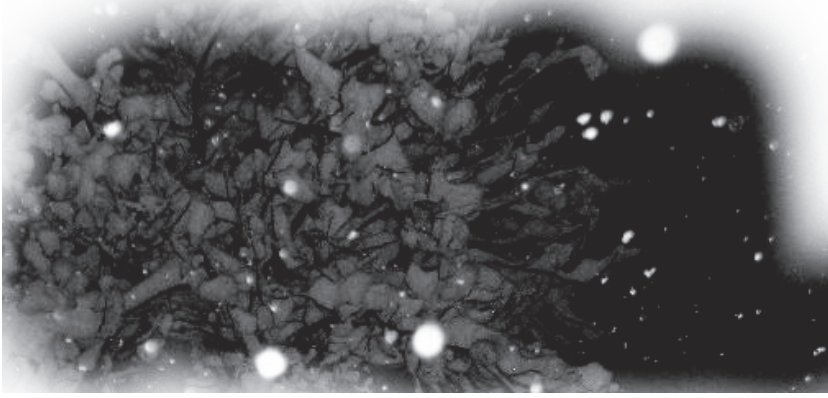
Rojîn arkadaş da bulunduğu yerden başka bir yere geçmiş ve benim gelmemi beklemişti. Yürümem epey zaman aldı çünkü ayağımdan da yaralanmıştım. Bunu duyan arkadaşlar biraz kızarak; “neden bize daha erkenden haber vermedin. Ona göre sana ulaşır, müdahale ederdik” dediler. Oysa ben arkadaşların benimle uğraşıp zaman kaybetmesini istemiyordum. Bir süre sonra Rojîn arkadaşın olduğu yere ulaştık. Rojîn arkadaş beni ilk gördüğünde; “üç gündür susuz mahvolduk. Sizde su yok mu?” diyerek takıldı. Ben de onun bu şakasına gülerек çok yorulduğumu, bu yüzden kalıp dinlenmem gerektiğini ancak bir sonraki gün gelebileceğimi söyledim. O, bunu kabul etmeyerek; “olmaz yoldaş, insan hemen kendisini bırakmamalı, son an’a kadar da direnmeli. Zaten zor olan yolu bitirmişiz. Burada çok kalmasak, yerimize ulaşırsak daha iyidir” dedi. Diğer arkadaşlar hemen çantamı ve silahımı benden aldılar. Yürümeye başladık. Biraz daha ilerleyince ben yine Rojîn arkadaşın yanına gidip durumumun iyi olmadığını beni bir arkadaş ile arazide bırakmalarını söyledim. O yine gülümseyerek bana baktı; “olmaz heval, burada köylüler çok, iyi değil. Sen en iyisi biraz daha dayan. Biliyoruz yorgunsun ama bu yolu bitirebilirsin” diyordu. Onun bu sözleri bana moral oldu ve yürümeye devam ettim. Bünyem ise çok zorlanıyor, dayanamıyordum. Şansımı bir kere daha denemek için yanına gittim. “Heval sen beni buraya kadar kandırarak getirdin fakat artık ben gelmiyorum, haberin olsun” dediğim zaman bana baktı ve güldü. “Haki yoldaş, neredeyse noktaya vardık. Bu saatten sonra gelmiyorum dersin ayıp olur. Arkadaşlar daha sonra senin için; ‘kendini yere attı’ derler, haberin olsun. Ben olsam bunu gurur meselesi yapar, yürürüm. Zaten gerilla dediğin pes etmez, hemen vazgeçmez” deyince kim tutar beni, yeniden yürümeye başladım. Bir kere için içine bir gurur meselesi girmişti, o yüzden sürünerek bile olsa gitmek şart olmuştu. Heval Rojîn öyle bir arkadaştı ki, ne yapar yapar insanı ikna eder, doğru bildiğini, daha doğrusu örgütün doğrusunu bir şekilde uygulatırdı. Kimse ona uzun süre itiraz edemezdi. Bir şekilde mutlaka ikna ederdi. Bunu da öyle insanı kırarak, inciterek değil, ikna ederek ve inandırarak yapardı. Bu yüzden de kimsenin morali bozulmaz; “neden benim istediğim olmuyor?” demezdi. İşte ben de o yol

boyunca Rojîn arkadaşın ikna çabalarına karşı direnmiş ama başarılı olmamıştım. Çünkü o haklıydı. Hiçbir gerilla son an'a kadar pes etmemeli, elinden geldiğince iradesini kullanmalıydı.

Noktaya ulaştığımız zaman halden düşmüştüm ama moralim yerindeydi. Rojîn arkadaş dediğini yapmış, beni yukarı kadar getirmişti. Başka bir arkadaş olsaydı, beni asla ikna edemez, yürütemezdi. Oysa o sadece sözleri ve yöntemi ile beni yürütmüştü. Herkes bana takılıyor, bazı arkadaşlar; “gördün mü Rojîn arkadaş seni nasıl yürüttü?” diyorlardı.

Birkaç gün içinde eylem toplantısı oldu. Arkadaşların eylemleri başarılıydı. Ben hariç hiçbir arkadaşla bir şey olmamıştı. Benim de yaram hafifti. Toplantının bitiminde Brûsk arkadaş yanıma gelip; “Haki arkadaş tecrübe kazandın mı?” diye sordu. Bana takıldığını anlayınca ben de; “doğrudur heval ama benimki biraz fazla oldu. Her şeyi bir arada yaşadım. Hem eyleme gittim hem yaralandım hem de arkadaşlardan koptum” dedim. Gerçekten de her şey bir arada olmuştu. Bu yüzden arkadaşlar sürekli bana takılıyordu. Evet hepsini ilk defa yaşıyordum. Belki üst üste yaşamam beni biraz zorladı ama tecrübe kazandırıp güç verdi. Eylem de başarılıydı. Zaten bir süre sonra Önderlik bir görüşme notunda gerçekleştirdiğimiz o eylem üzerinden; “Çelê'de arkadaşlar eylem yapıp araziye tutmuş ve bırakmamışlar. Demek ki gerilla sürece hazır” demişti. Tabii Önderliğin bu değerlendirmesi de bizlere ayrı bir moral vermiş, güç olmuştu.

Haki Herekol

Yıldızların Ezgisi

***Siz hiç sevginin ezgilerini yıldızlardan dinlediniz mi? Ben dinle-
dim. Daha önce hiç duymamıştım bu senfoniyi. İhtişamlı bir ge-
cede tüm yüreğimle onları dinledim. Durmadan en anlamlı
sözcükler seçip nakşediyorlardı kalplerimize. Geride kalanlara
yani bizlere armağan ediyorlardı. En güzel nakışlarla...***

Cudî tüm hazırlıklarını yapmış bahara veda edercesine kışa kavu-
şuyordu. Doğa tüm çıplaklığıyla bembeyaz örtüyü giyinmeyi bekle-
mekteydi. Ağaçlar sararmış yapraklarını çoktan dökmüştü. Ama yine
de Cudî her zamanki gibi güzelliğini koruyordu. O yüzdendir onu kıs-
kanmaları ve bizden almak istemeleri...

Cudî bir sevdadır şimdi binlerce kadının yüreğinde. O sevdaya her-
kes ulaşmak ister ve yaşamak... Orada olmanın bizim için ne kadar
büyük bir şans olduğunu, her gün yaşayarak daha iyi anlıyordum. Ka-
yalıkları, zozanlıkları, her bir taşı orada kalanlar için farklı bir anlamı
var. Bunu ancak Cudî'de kalarak anlayabilir insan. Bazı şeyler var ki
okuyarak anlaşılmaz. Dedim ya hiçbir şey yaşamak gibi değildir. Yine
öyle bir alanda yaşamın akışına irademizle yön veriyorduk.

Zaman kendisiyle beraber çoğu şeyi alıp götürürken geride kalan-
lar da izlerin bıraktıklarıyla yetiniyordu. Tıpkı bizim de kalan anılarla
gidenleri anımsamamız gibi. Gidenler, kalanlara bıraktıkları güzellik-
lerin yanında nasıl bir acı bıraktıklarından bihaber gittiler. Yoksa böyle
bir şey bilerek yapılmaz, irade dışı olduğunu düşünüyorum. Öyle derin

ve inciten bir özlem acısı... Kaldığımız alanda, yaşamın bütününde onların gülüşlerini anımsıyorum şimdi. O zaman, o zaman...

Bahsettiğim “o zaman” Navser alanındaydık. Navser zozanlık bir alan olduğu için karlar düşünce çabuk erimez. Ve oldukça da soğuktur. Özgün kamp yapmak için iki grup şeklinde çalışıyorduk. Bir gün sabahın erken saatlerinde Navser’in başında düşman kapsamlı bir operasyon başlatmıştı. Erkek arkadaşların kampı da o zaman deşifre olmuştu. Düşman tam onların kamplarının üzerine gitmiş, burada üç arkadaş düşmanın eline düşmüş ve bir arkadaş da şehit düşmüştü. İki arkadaş da ellerinden kurtulmuştu. İçlerinde heval Herekol da vardı; yeni bir arkadaştı. Düşman, arkadaşların teslim olmaları için çağrı yapmış ama heval Herekol bunu kabul etmeyip kendini uçurumdan atmıştı. Kendisi Silopiliydi ve iki aylık bir savaşıydı. Öyle bir duruşu vardı ki sanki yılların gerillasıydı.

Yoldaşlarına olan bağlılığı farklıydı. O genç yaşına rağmen bunların farkında olması insanı bir başka etkiliyordu. Arkadaşlar onun şahade-tinden çok etkilenmişlerdi. Çünkü arkadaşlar gidene kadar da yaşı-yormuş, uzun süre dayanıp arkadaşları beklemiş, onları gördükten sonra onlara gülümsemiş ve sonra da şehit düşmüştü. Öyle güçlü, bağlı bir iradeye sahipti. Maneviyatına olan bağlılığı hepimizi etkile-mişti. Evet, onun gülümseyişi hepimizde bir iz bıraktı.

“Gülüşler vardır; gülüşler hep ardında güzel hatıralar bırakan, hiç kimsenin çabuk rastlamadığı bir gülüş! Herekol küçük bir şahin, nice zirveleri içinde barındıran. Herekol; bir inci tanesi gülüşünde saklı tüm umutlar. Ne de erken gitti... Ne de erken geldi ayrılık gencecik yoldaş için. Ne de erken...”

Düşman, yine böyle güzel yoldaşlarımızı yaşamdan koparmak için durmadan operasyonlar düzenliyordu. Sonsuzluğa gidenlerin yanında ihaneti tercih edenler de vardı. Kopup boşluğa düşenler de... Yaşamı ne kadar da basite almışlardı. Devrime, yoldaşlığa kendi gerçekliklerine yüz dönmek nasıl bir yüzsüzlüktü?

O dönemde ele geçenler ve teslim olanların hepsi kampımızın yerini biliyordu. O yüzden biz kampta kalamadık. Yönetimdeki arkadaşlar yanımıza gelip düzenleme yaptılar. Biz de iki grup şeklinde kampı bırakıp çıktık. Zaten çıktığımızda kasım ayıydı ve yerde kar vardı. Navser’de normalde kar çok düşer. Girê Hirmo’ya gidene kadar da kar

vardı. Gire Hirmo'da kar çok düşmez ve düştüğü zaman da çabuk erir. Bu da bizim için bir avantajdı.

O gün yola çıktık. Bir gecede oraya ulaştık. Yürüyüş bazen sancılı geçse de sanki ruhun tüm kirini atar gibi gelir. Ve yorgunluk çöktüğü vakit gelir. Ayakların yavaşlar ve mola zamanı gelmiştir. Bir şikefte ara verdik. Orada bir ateş yaktık ve biraz dinlendik. Yaşanılanların yanında, insan ruhen de etkilendiği için bazen hiç durmak istemez ama yorgunluk olunca dinlenme ihtiyacını duyar. Verdiğimiz kısa ara bize iyi geldi. Az da olsa enerji topladık. Ateşin ve sıcak bir çayın verdiği huzurla yürümeye hazırlanıyorduk. Sonra arkadaşların noktasına doğru yola çıktık. Hava açık olduğu için izlerimiz de çıkmıştı. Bu da bizim için iyi bir durum değildi. Duyarlılık bir gerilla için en önemli şeydir. Bunu hesap ederek yola devam etmek tedbirli olmak anlamına gelir. Gittik, başka bir yerde durduk, arkadaşlar yine huzur verici ateşi yaktılar. O yorgunluk içerisinde ateşin bizim için ne kadar da anlamlı bir yeri vardı. Zaten kutsallığını her zaman korudu ama bir gerilla için anlamı daha da farklıdır. Isındıktan sonra tekrardan gideceğimizi zannettim ama arkadaşlar; "güvenlik için burada kalacağız" dediler. Biz de sesimizi çıkarmadık. Bir gece orada kaldık. Gece karanlık, gece suskun ve geceler pusluymdu. Bizleri bekleyen şeyler olduğunu tahmin ediyorduk aslında. Çünkü her gece kendisiyle beraber gizem dolu hisleri de getiriyordu.

Ertesi gün bir grup arkadaş heval Rubar'la beraber geldi. O gün sabaha kadar keşif uçakları gezdi. Biz de sabah erkenden arkadaşların yanına gideriz diye düşündük. Sabah kahvaltı yaptık ve tam çıkacakken heval Binevş ve heval Yıldız yanımıza geldiler. Onların gelişi bizim yine biraz beklememizi getirdi. Bir süre sonra yine çıkmak için harekete geçtik. O sırada keşif uçağı geldi ve iki saat boyunca gezdi. Üst üste obüsler vurmaya başladı. Arkadaşlar yerlerini değiştirmek istediler. Sonra tepeye doğru çıkmak istedik. Gruplara ayrıldık çünkü bu şekilde daha güvenli olacaktı. Uçaklar oldukça yoğun gezdi. Biz, Şehit Suvar Noktası'na yani Öz Savunma birimindeki arkadaşların yanına gittik. O zaman şehit Haşim de oradaydı. Biz dört kadın arkadaş onların yanına gittik; ben, heval Yıldız, heval Zîlan ve heval Amara'ydık. Heval Rubar ve heval Binevş onlar da farklı bir yere konumlamalarını yaptılar. Gittikleri yer tepeydi. Arkadaşlar daha hakim olmak için tepeyi seçmişlerdi. Yüksekler her zaman gerilla için tercih edilen olmuş-

tur. Yüksekler güven verici yerlerdir.

Heval Binevş; bir fedai duruştu...

Tepede sığınaklar vardı. Heval Binevş, heval Şîlan'ı sığınağa göndermiş ve kendisi de yukarıda kalmıştı. O sırada savaş uçakları bir füze ile heval Binevş'i şehit düşürmüştü. Heval Binevş yoldaşını güvenli bir yere koyup kendisi de dışarıda kalmıştı. PKK yoldaşlığının asıl ruhu bu olsa gerek. Ölümüne yoldaşlarını korumak, onlar için kaygısızca gitmek ölüme... Yine düşman tekniğiyle işe koyulmuş, arkadaşlarımızı şehit düşürüyordu. Gün boyunca keşif hiç durmadı. Geceye doğru heval Rubar ve diğer arkadaşlar yanımıza geldiler. Heval Binevş'in şehit düştüğünü sadece heval Zîlan'a söylediler. Bizim haberimiz yoktu. Heval Zîlan ile birlikte aşağıdaki takımın yanına gitmek istediğimizi söyledik. Onlar önden inip aşağıda bekleyeceklerdi. Arkadaşlar aşağıdayken savaş uçakları tam onların kaldıkları yere vurdu ve oradaki arkadaşlar da şehit düştü. Heval Şîlan, heval Derweş, heval Nurhak beraber şehit düştü. O an heval Bahoz bağırarak; "arkadaşlar şehit düştü!" dedi. Heval Yıldız gidip heval Bahoz'u elinden tuttu, getirdi. Heval Bahoz yaralanmıştı. Biz de tam o sırada dışarı çıkmak istedik ama heval Yıldız bırakmadı. Bizler konuşurken bir kazan daha vurdu. Heval Yıldız, heval Bahoz ve diğer arkadaşlar şehit düştü. Düşmanın bize yaşattıkları hiçbir zaman kabul edilemezdi. Dışarıdaki tüm arkadaşlar şehit düşmüştü. Bizim bundan haberimiz yoktu. Sadece ben, heval Zîlan ve heval Amara kaldık. Heval Zîlan; "çıkalım!" dedi ama ben çıkmamanın daha iyi olacağını söyledim. Sonra heval Zîlan kızınca dışarı çıktık. Ve dışarıda arkadaşları çağırmaya başladık. Onlardan bihaber isyan edercesine çağırıyor, seslerini duyma umudu ile yaşıyorduk. Seslerimiz yankılanıyor ve karşılık bulamayınca, umutsuzca bize tekrar geri dönüyordu. Umutsuzluk; bir daha onları görememenin verdiği ölümlü bir duygu. Ne kadar da insanı incitir! Meğerse umut tükendiği an yaşamın son bulduğu bir zaman dilimidir.

Giden arkadaşların şehit düştüğünü bilmiyorduk. Sonradan bu gerçek bir taş gibi beynimize ve yüreğimize oturacaktı. Bulunduğumuz yerden çıkmak istedik ama araziye sadece ben biliyordum. Basıncın etkisiyle gözlerim zarar gördüğü için iyi göremiyordum. Heval Amara elimden tutmuştu. Evet, sana ne olursa olsun, bu yaşamda yine elinden bir yoldaşın tutup yürütebiliyor. O sıcak eli tuttuğunda içindeki

tüm acı ve soğukluk bir umuda dönüşür. Ve insan o yoldaş sıcaklığını taşıyan elleri hiç bırakmak istemez.

Habersizdik onlardan; birçok arkadaşın orada şehit düştüğünden habersizce yürüdük. Onlar öylece orada, yağmurun altında sonsuz uykularına dalarken bizler uçurumlara denk geliyor, ölümün kıyısından dönmeye çalışıyorduk ama aklımızda ve yüreğimizde sadece onlar vardı. Bizler sadece yoldaşlarımız merak ediyorduk.

İçimizdeki öfke ile öyle saatlerce yürüdük fakat çok karanlık olduğu için de nereye gittiğimizi bilmiyorduk. Meğerse uçurumla aramızda iki üç metre mesafe kalmış. Ölüm ve yaşam arasında bir iki metre mesafe yani... Gerilla olmak zaten her zaman böylesi durumlarla karşılaşmak demektir. Uçuruma yaklaştığımız anda bir kazan tam önümüze düştü. Basınçla birlikte biz de yere serildik ve üstümüze toprak, taş geldi. Tüm bunların içerisinde şehit düştüğümüzü zannettim. Yüzümüz, vücudumuz resmen yanmıştı. Gözlerimi açtığımda sanki bambaşka bir mekandaymışım gibi gelmişti bana. Kendime geldiğimde sabah olmuştu. Çok az görebiliyordum. Kalkar kalkmaz silahımı aramaya başladım. Silahım; yoldaşım yanımdaydı. Zilan ve Amara arkadaşların şehit düştüğünü zannettim. Yüreğim öyle yanarken yoldaşları düşündüm. Sonra ne yapacağımı kararlaştırmaya çalışırken birden biri “Yıldız...” diye bağırmaya başladı. Baktım ki heval Amara bizleri çağırıyor. Ben de cevap verdim, o şekilde yanıma geldi, ona sarıldım. Bir daha bırakmak istememenin verdiği his ile sarılmak ne kadar da farklı bir duyguymuş, o an daha iyi anladım. Sarılmak yoldaşına, her şeyi unutmak istencesine sımsıkı... Amara arkadaş çok üşüdüğünü söyledi, şelememi çıkardım ve onun üzerini örttüm. Beraber uzandık, uykuya daldık. O kadar tatlı bir uykuydu ki hiç uyanmak istemedik. Ya da yaşanan gerçeklerin bir rüya olmasını istediğimiz için belki de uyumak istedik. Yoldaşların gitmiş olması bizim için zor bir durumdu. Biraz sonra Zilan’ın sesini almaya başladım. Evet, bu Zilan arkadaşın sesiydi. Demek ki yaşıyordu. Sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladık. Onun yanına gittik. Kulağı patlamıştı, ağır yaralanmıştı. Bir kayanın altında biraz bekledikten sonra aşağıya doğru yani arkadaşların şehit düştüğü yere doğru gittik.

Orada gördüklerim beni etkilemişti. Tüm arkadaşlar şehit düşmüş ve ortada cenazeleri bile kalmamıştı. Evet, rüya değildi. Yoldaşlarım

şahadete ulaşmıştı. Düşmana olan tüm kinimi o an kusmak istedimse de, bu olmadı. O an sadece yoldaşlarla olan anılar gözümün önünden geçti. Ve damla damla özlemler birikti yüreğimde! Uzun uzadıya dalmışken birden gözüm bir şeye takıldı. Evet, bu gördüğüm Heval Yıldız'ın karnasıydı. Ve öylesine yalnız, bir taşın üstünde duruyordu. O da yoldaşından ayrılmış ve şimdi yapayalnız kalmıştı. Yaşama küser gibi... Almak istedim ama heval Zîlan; “buradan çıkalım” dedi. Onu başka zaman almam gerekiyordu. Bazen gerekenler vardır bazen de yapmak istediklerin. O yüzden an’a göredir; eğer doğru bir karar olduğundan netse insan, o zaman hiç tereddüt yaşamadan yapmak gerekir. Karnası almak istedim ama olmadı, yapamadım.

Heval Zîlan bir uçurumdan inmeye çalışırken dengesini kaybedip düştü. Bize; “gidin başka bir yol bulun, buradan gelemesiniz” dedi. Biz de yaralı ve yorgun halimizle aradık ancak ineceğimiz uygun bir yer bulamadık. Sonra şütikle aşağıya inmeye karar verdik. Heval Amara'nın aşağıya inmesine yardım ettim. Ama benim gideceğim bir yol yoktu. Şütik bağlayacağım bir yer de yoktu.

Biz aşağıya doğru inmeye çalışırken meğerse heval Serbest de bizi dürbünle görmüş ve yaşadığımızı anlayınca büyük bir sevinç yaşamış. O yoldan gelmemiz için bize epey bir bağırması fakat bizden çok uzak bir mesafede olduğu için sesini bizlere duyuramamıştı. Hemen yanında bulunan iki arkadaşı bizim bulunduğumuz yöne doğru göndermişti. Ben ise hala inememiştım, inmek için uygun bir yer arıyordum. Heval Amara'nın orada beklemesini söyledim. Çok aramama rağmen bir yer bulamadım ve geri dönmek zorunda kaldım. Tek çareyi aynı yerden inmekte buldum. Artık inmeye karar verdim ama tutunacak bir taş bile yoktu, ikinci adımda düştüm. Dola kadar yuvarlandım. Belim oldukça incinmişti. O sırada bizi dürbünle izlemeye devam eden Serbest arkadaş, benim şehit düştüğümü sanmış. Heval Amara'da sürekli beni çağırıyordu, benim şehit düştüğümü zannetmişti. Bu yüzden beni çağırırken sesi o kadar kötü geliyordu ki anlatamam. Yüreğinde yaşadığı acı adeta sesine yansımıştı. Hiçbir şey yoldaşını kaybetmek gibi bir acıyla kıyaslanamaz. O an yaşadığımız savaş gerçekliğinde, fark edilen en yaman gerçeklik bu olmuştu.

Bir süre sonra Zîlan arkadaş yanıma ulaştı ve; “yürüyeceksen gidelim” dedi. Heval Zîlan'la heval Amara beni omuzlayarak kaldırdılar. Beş dakika yürüdükten sonra bir yerde bekledik. Zîlan arkadaş bizim

orada beklememizi ve gidip arkadaşları göndereceğini belirtti. İçimi öyle bir his kapladı ki heval Zilan giderse sanki bir daha onu göremeyecektim. Öylece bir duyguya kapıldı yüreğim. O gittikten sonra biz birkaç dakika uyuduk. Aradan biraz zaman geçtikten sonra arkadaşların sesini duyduk. Heval Çavreş ve heval Xebat gelmişlerdi. Bizi gördüklerinde korktular çünkü biz de basınçtan çok etkilenmiş, adeta tanınmaz hale gelmiştik.

Heval Mazlum gelip beni sırtlayarak götürdü. Heval Amara daha iyi yürüyordu. Heval Mazlum'a her ne kadar beni bırakmasını söyle-diysen de o; "yoldaşlık böyle günler içindir" diyordu. Arada bize moral vermek için şakalar yapıyordu. Birkaç gün bir yerde kaldık. Sonrasında kapsamlı bir operasyon çıktı. Arkadaşların hepsi mevzilen-mişti. Bizi bir yere bıraktılar, orada sağlıklı arkadaşlar da vardı.

Zilan'ın çığlıkları vadiyi inletiyordu

Bu arada Heval Zilan arkadaşları göremeyince ayrıldığımız yere geri gelmişti. Bizi orada göremeyince vadiden ilerleyerek noktaya git-mişti. O sırada keşif de geziyormuş fakat Zilan arkadaş duymadığı için keşif onun görüntülerini almıştı. Savaş uçakları bulunduğu yere vur-muş ve basınçtan çok zarar görmüştü. Heval Zilan'ın çığlıklarını duyan iki arkadaş gidip bakınca Zilan arkadaşı da orada görmüşlerdi. Onu heval Serbest'in yanına götürmüşler. Heval Zilan'ın o çığlıkları aslında düşmana olan isyanı içeriyordu. İçinde o kadar çok duyguyu barındı-riyordu ki bunu anlamamak için görmemek gerekirdi.

Çıkan operasyonda düşman arazi koşulları bakımından daha avan-tajlıydı. Çünkü on ikinci aydaydık ve her yer görüntü veriyordu. Düş-man her yeri tutmuştu ve başta arkadaşların kamplarının etrafını sarmıştı.

Heval Serbest ve yanındaki diğer arkadaşlar düşmanı fark etmiyor. Keşif uçakları çok gezince heval Zana dışarıya bakıyor ve askerleri gö-rüyor. Arkadaşlar durmadan içerde çatışıyorlar ve savunmalı bir şe-kilde kamptan çıkmayı planlıyorlar. Heval Mazlum düşmanla çatışacak arkadaşlar da o fırsatı değerlendirip kendilerini aşağıya bırakacaklardı. Böylelikle planlamayı uygulamaya koyuyorlar. Heval Nidal'da savun-malı bir şekilde aşağıya doğru iniyor. İçerde heval Sadun, heval Zilan kalıyor, onlar da fırsat bulamıyorlar, bombalarını kendilerinde patla-tıyorlar. Büyük bir irade ile çatışıp sonra da şehitler kervanında bu-

luşmaya karar veriyorlar. Böyle bir irade savaşımı nerede görülmüştür ki? Cesaret dolu bir yaşamda böyle kahramanlıklara tanıklık etmek insanda nice duygular yaratıyor. Bunun yanında yine başka bir yerde yoldaşlarıyla aynı zorlukları paylaşan diğer arkadaşlar da kampta düşmanın baskınına uğramışlardı.

Heval Rubar onların kampında ise düşman içeriye bomba ve gaz atıyor, arkadaşlar içerde nefessiz kalıyorlar. Heval Rubar nefes almak için kapıya çıkmak istiyor ancak arkadaşlar bırakmıyor. Çok ısrar edince onu kısa bir süreliğine kapıya çıkartıyorlar. Tam o sırada düşman tarıyor ve heval Rubar yaralanıyor. Bir süre sonra da şehit düşüyor. Yanımızda Aso isimli biri vardı, heval Rubar şehit düştüğünde o da düşmana teslim olup onlara bilgi veriyor. Kendi gerçekliğine ihanet etmiş bu kişinin eline bomba vererek geri göndermişti düşman. O da kapının yakınına gelip yıllardır beraber kaldığı insanlara bomba atıyor. Geri dönünce de düşman onu ağaca bağlıyor. Dengtav da o şekilde koşup teslim oluyor. O hainler teslimiyete bel bağlamıştı. Onlar koşu koşu düşmana gittiler ve yoldaşlarına bomba atmak için geri döndüler. Eline bomba alıp gelenler ruhlarını satmış insanlardı. Demek ki fiziki olarak yanımızda kalmalarının bir anlamı yoktu. Zaten onlar içlerinde sistemi yaşıyorlarmış ki fırsatı bulur bulmaz koşup gittiler. İhanetin çirkin yönünü o yaşananlardan daha iyi anlamış oldum. Teslimiyet soğuk, buz gibi...

İçerde yalnızca Heval Zîlan, heva Sema, heval Zana ve heval Berxwedan kalıyor. Sonra biçare çıkmaya karar veriyorlar. Heval Zana tarayacak, diğer arkadaşlar da çıkıp arkadaşların yerlerine ulaşacaklardı. Arkadaşlar tarif edilenin tersine gidiyor ve karşılarında uçurum olduğunu fark ediyorlar. Heval Berxwedan uçurumun derinliğini öğrenip arkadaşlara haber vermek için ilk önce iniyor. O indikten sonra çatışmaya devam eden heval Sema, heval Zîlan (Bagok) düşmanın eline düşmemek için kendilerini uçurumdan atıyorlar. Tabi heval Berxwedan'ın bundan haberi olmuyor. Sonra onların cenazeleriyle karşılaşılıyor. Ve o anda Dêrsîm'in kadınları gözlerinde canlanıyor. Ele geçmemek için kendilerin uçurumdan atan Kürt kadınlarını düşünüyor. Bunları düşündükçe yoldaşlarının iradesine olan bağlılığı daha da artıyor. O yerden sadece Heval Berxwedan ve heval Zana kurtuluyor. Gidenler gidiyor ama arkalarında kalanlar da, durmadan acıyla kucaklaşmaya mahkum kalıyorlar. Onların durmadan beliriveren yüzleri yü-

reklerine taş gibi oturuyor da, derin izler bırakıyor. Zîlan ve Sema arkadaşlar uçurumlarda derin izler bırakan birer sembol oldular. Onların Berxwedan arkadaşta bıraktıkları duyguların bir tarifini yapmak zordur. Yaşananların çoğu öyle değil midir? Kelimelerle adlandırmak, anlatmaya çalışmak, anlamından bir şeylerin eksileceğinin verdiği korkuyu anlatmakla aynı şeydir.

Heval Herekol diğer arkadaşlar gelmeden gözlerini kapatmadı, göz yummadı ölüme. Arkadaşlar gördükten sonra onlara son defa gülümseyip sonsuz uykuya bırakıyor kendisini. Herekol bir sevdalı, dağlara tutukulu bir yiğit...

Çıgıllıkların yankıları kulağımı tırmalarken, her yerde onların beliri veren yüzü beni alıp götürürdü. Uzaklarda ve bilinmeyen kayıp bir zamanda mıydım? Nerdeydi yoldaşlarım? Direnenler, sonuna kadar bu duygunun yaşamak olduğuna inanarak yürüdüler. Bu uzun soluklu yolda... Alizarin rengini anımsatan bir yaşam misali içinde akıp gidiyordu zaman. Bizden, yaşadıklarımızdan habersiz.

Bir yandan şehit Herekol gibi direnen ruhlar vardı, bir yandan da Aso ve Dengtav gibi ihanetçiler baş gösteriyordu. Tarihten bu yana bu gerçeklik hep yaşandı. Ama bunun yanında hep etkileyen bir kahramanlık süreci de yaşandı. Rotayı belirleyen her zaman için direniş gerçekliği oldu. Yüreğini, beynini ve ruhunu güzelliğe savuran yoldaşlarımız da bu çizgiyi takip etmeye devam ediyorlardı.

Tıpkı bu operasyonda şehit düşen yoldaşlarımız gibi... Toplam altı kadın arkadaş şehit düştü. Hepsi de damla damla gözyaşı oldu yüreklerimize. Her damladığında biraz daha duygularımızı şaha kaldıran... Hiç unutulmayan duygular adına izler taşıyan! O kadınlar ki hiçbir zaman özgürlük sevdasından vazgeçmemiş militanlardı. Birer yıldız oldular; kadınlara, ülkelere ve çocuklara...

Heval Binevş Önderlik sahasında kalmıştı. Arkadaşlar onu çok seviyorlardı. Arkadaşların eğitimine çok önem veriyordu. Bu onun temel özelliği idi. Önderlikten çokça bahsederdi. Yine Heval Şîlan vardı içlerinde. O da oldukça bağlı bir yoldaştı. Ve diğer arkadaşlar... Hangisini anlatmaya kalkışsam boğazıma bir şeyler düğümlenir, yüreğim dolar.

Heval Herekol ve heval Erdal, o alandan katılmışlardı. Onlar da yaşları genç olmasına rağmen çok değerli yoldaşlardı. Ve genç yaşlarında kendilerine direnmeyi esas aldılar. PKK'nin direngen ruhu onlarda gö-

rülebiliyordu. Bu da insana moral veriyordu. Agitlerin, Kemallerin, Zîlanların ruhu yaşatılıyordu. Zamanın hiçbir anlamı yoktu bu sembolleşen yiğitlerin karşısında. Ve zaman kendinden utanırcasına boynunu büktü.

Ard arda çoğalacaktır PKK'nin yarattığı destanlar. Birer türkû gibi insanların dilinden yayılacak tarihe. Tarihin sayfaları yıllar sonra bu yaşananların karşısında hiç olmadık zamanları dileyecektir.

Düşmanın, o kış başlattığı kanlı operasyonda kadın arkadaşlarla birlikte, on iki erkek arkadaş da şehit düştü. Toplam altı arkadaş kurtulduk. Fakat sadece fiziki olarak oradaydık. Sadun arkadaş herkes tarafından çok sevilirdi. O kadar arkadaş şehit düşmüştü, o yine de etrafındakilere moral vermek istiyordu. Bu kadar şahadetten sonra toparlanmak kolay olmayacaktı ama arkadaşlar da toparlanmak için büyük çaba veriyorlardı.

Benim de gerillada yaklaşık bir yılım olmuştu. İlk zamanlar savaş bana bir macera gibi geliyordu fakat yaşadıkça bazı gerçekleri öğrendim. Şehit arkadaşlar beni duygusal anlamda çok etkiledi. Düşman gerçekliğini savaşın yalnızca bir macera olmadığını zamanla özellikle de o kış yaşadıklarımızla daha iyi anladım. Ve arkadaşların intikamını almak için and içtim. Bu olaylar beni güçlendirdi. Zamanla o gücü fark ettim. Ve ben gücümü o değerli yoldaşlardan aldım. İntikam, mücadele gücü...

Yaşananlardan önce her yerde arkadaşları görmek beni oldukça etkiliyordu ve moral veriyordu. Ama şahadetlerinden sonra onları orada görememek bende farklı duygular uyandırıyor. Artık sadece anıları kalmıştı o yerlerde. Anılar ve özlemler... Ama hiçbir zaman eksik olmayacaklardı yüreğimizden. Bizler de her gece yıldızlarını izleyip onlardan yolumuzu öğrenecektik. Öyle de oldu! Gecede birer yıldız oldular. Birer umut gibi parladılar gökyüzünde. Her onları izlediğimde güç aldım. Gözlerime yansıdı hep gecede duran yıldızlar. Ne de güzel, parlak ve çekici duruyorlardı. Bazen beni yanlarına çağıyorlardı. Seslerini duyabiliyordum. Kulaklarımda birikmiş çığlıklar olsa da duyabiliyordum.

Yıldız Cudî

Söğüt ağacının orada...

“Söğüt ağacının tam yanında otururken bir şeylerin beni alıp götürdüğünü hissettim. Sanki yüreğimin derinliklerinde saklı olan bir şeyler koparılıp benden alınıyormuş gibi... Neydi o? Beklediklerim miydi yoksa bir daha göremeyeceğim can özüm, yoldaşlarım mıydı? Askerler durmadan birilerini taşıyordu. Son gelen mermi sesinden sonra ortalık sessizliğe, karanlığa gömüldü. Susukunluk sardı her tarafı. Bizler suskun, Botan suskun...

Susuşlar sarınca her yeri, o zaman daha çılgınlaşmış isyanlar. Tıpkı bir gerillanın susuşu gibi... Kopan milyonlarca çığlık vardır beyinde ve yürekte. Gidenlerin bıraktığı intikam duygusu, özlemin yakıcılığı ve öfkeli bakışları barındırırsın o an! Bir bir beliriveren yüzleri ve her anımsadığımızda gözlerimizde saklı duran yarım gülüşleri... Ne de çok yarımliklarımız varmış. Tüm bu düşünceler, duygu olup yüreğime akıyordu söğüt ağacının altında.”

2008 yılıydı. Sürece daha iyi cevap olabileceğimiz Botan alanına geçmiştik. Hareketli takımda olduğumuz için her alanı görme fırsatımız oluyordu. Besta, Gabar, Herekol yani Botan'ın her alanının kendine özgü, has özellikleri vardı. Biz de o özelliklere bir bir tanıklık ettik, gördük ve yaşadık. Herekol alanı zozanlık olduğu için hep öyle bilinir. Oldukça yük-

sek bir yer olan Herekol geniş arazisi ile gözleri kamaştırır. Herekol diğer alanlara göre daha yüksektir. Bir tepsiye benzer; uzun ve geniş... Besta ondan biraz daha farklı olarak ormanlık bir yerdir. Geniş bir alanı vardır. Bazen yemek ocağı yapmak için bir taş bulmak bile zordur. Kumluk bir toprağı vardır. Küçük dollara sahiptir. Yağmur yağdığı zamanlar her taraftan sular akardı.

Herekol'dan Besta'yı izlediğimde Besta bir deniz gibi gözüktü. Ben de hep onun izleyeni olurdum. Arkamı çevirip o denizin derinliklerine dalmayı tercih ederdim. Boğulurcasına... Bir deniz gibi gözüktü, o debi derya arazi. Düşman bile buraya operasyon yaptığında, deniz gibi bir araziye nasıl gireceğini düşünürdü hep. Genişliği düşmana rahat vermez, huzursuz kılardı.

Kato; labirentler diyarı...

Bir masal diyarı olan Kato, kayalığı çok ve sarp olan bir arazidir. Labirentleri anımsatan bir özelliğe sahiptir. Her taraftan başka bir kapıya koridorlar açılır. Sanki diğer bir kapının ardında başka dünyalar gizliymiş gibi gizemli gelir insana. Hep o kapının açılmasını bekledim. Belki de başka diyarlara ve özlenen yoldaşlara uzanır o kapı diye. Kim bilir? Her bir kayası gerilla için birer mevziydi. Kato Jırka uzun bir silsileye sahiptir. Uzun fakat geniş olmayan bir arazisi vardır. Herekol buralara göre daha avantajlıdır. Kato Jırka'ya göre farkı içinde çeşmelerin olmasıdır. Kato'nun içinde değil zozanlıklarında sular vardır. Evet, zozanlıklarında insanın yüreğine dokunan buz gibi suyu akarken arkadaşlar tepede karla ihtiyaçlarını görüyordu. Tek tek çıkarılan kar kalıpları eritildikten sonra suyundan faydalanırdık. Ayrıca Kato'da yer altı şikeftleri çoktur. Sanki yerin altında şehirler vardı. Bazen şikeftlerin içinde saatlerce yürüyüp sonuna ulaşamıyorduk. Şikeftlerin içinde dere büyüklüğünde sular akardı. Her bir ayrıntısı insanı kendine çeken ve gizemli kılan güzelliklerdi bunlar.

Düşmanın oraya gelmesi için zozanlık tarafına geçmesi gerekirdi. Kato'da operasyon yapması oldukça zordu. Bir kale özeliğini taşıyan Kato'da, gerilla doğru bir şekilde mevzilenirse düşman oradan çıkamazdı. Günlerce çatışılacak bir yerdi. Kayalıklar doğal mevziler ortaya çıkartmıştı.

Cudi; bir aşkın dile gelişidir...

Cudî, Kato'ya göre biraz daha bağımsız bir şekilde duruyor. Her şeyden uzakmışçasına... Küskün bir güzeli anımsatır. Kürdistan'ın üç parçasını birleştiren bir dağ, yalnız dağ! Rojava, Başur ve Bakur.. Ayrıca Önderliğin belirttiği gibi tarihsel bir hikayesi vardır. Her kayanın ya da tepenin bir hikayesi, olayı vardır. Cudi'ye ilk gidildiğinde insanı etkileyen şey, manevi anlamda yaşanan olaylardır. Yıllardır arkadaşların orada savaşıp o zorlu koşullarda emek vermesi ve yine şehit düşmeleri bizde derin bir etki yarattı. Bir zamanlar onların da yürümüş oldukları patikalardan yürümek onurdu, her adım attığımız an'da onları düşünürdük.

Emeğin simgesidir Gabar...

Emeğin sembolü olan Gabar, mücadelemiz içerisinde daha farklı bir yere sahiptir. İlk silahlı mücadelenin başladığı alandır. Heval Agit'in o alanda kalması bu diyarları daha da çekici kılıyor. Her yerde şehitlerimizin anıları olduğu için buralar insanın yüreğinde derin izler bırındırır. Gabar'ın zorlu koşulları daha ön plandadır. Arazisi de diğer yerlere benzemez. Kayalıkların ve ormanın iç içe olduğu bir arazidir. Gabar gerillaya cesaret ve güven veren bir dosttur. Sanki gerilla için yapılmış bir yerdir. İnsanın emek harcıyıp yaşaması, toprağa sınıksıkı sarılmasının verdiği duyguyu Gabar'da daha iyi hissedebilir insan. Bağlılık olgusunun geliştiği bir yerdir. Her tarafta göze çarpan meyveleri vardır.

Düşman Gabar alanına daha farklı yöneliyor. Zaten düşman, gerillayı operasyonlarla yenemediğini, ancak açlıkla bitirmek istediğini söylemişti. Yıllardır bütün köylere ambargo uygulayıp, arkadaşların zor durumda kalması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Halkımızı koruculuğa zorlayıp onları kendi gerçekliklerinden, değerlerinden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Gabar'da erzak getirmek için birkaç gün yürümek gerekir. Noktaya ulaşmak için de bir o kadar zaman gerekir. Orada erzak çıkarmak bir eylem yapmak kadar zordur. Hatta eylem yapmak daha kolaydır. Birçok arkadaş erzak getirmeye gittikleri zamana pusuya düşmüş ve o şekilde şehit düşmüşlerdir. Gabar'da sivil yoktur, yani insanların olduğu köyler oldukça uzaktır. Düşman her zaman hazırlıktadır çünkü erzak alacağımızı bilir. O yüzden erzak almaya gidildiğin zaman hep bir eyleme gidiliyor-muş gibi yaklaşılr, buna göre tedbirler alınır. Savunma grubu bile çıkarılır ve eğer duyarlı bir şekilde gidilirse kayıp verilmeden de geri dönölür.

Botan'a ilk giderken anladığım şey; insan eğer gerilla yaşamını ilk olarak burada geçirirse gerçekten de çok büyük tecrübe kazanır. Buradaki koşullar diğer hiçbir alandaki koşullara benzememekteydi. Özellikle de Gabar'ın kendisine özgü koşulları bulunmaktaydı. Yoldaşlığa olan bağlılık, sevgi, manevi değerler insanı ayakta tutan duygulardır. Zorlu koşullar yoldaşlık bağına da güçlendirir. Yaşanılanlar içerisinde insan hem kendini hem de beraber yaşadığı yoldaşları daha iyi tanır. Kendi gücünü daha iyi görebilir. Bir sınav gibi, eğer Botan'da yapabilirsem, o zaman her yerde yaparım diye düşünürsün.

Dağ insanlarla güzelleşir. Elbette ki gerilla yaşamının her anlamda bir güzelliği vardır fakat oralara bağlılığı, sevgiyi daha çok yoldaşlık duygusu yaratır. Dağa anlam ve güzellik katan orada yaşayan yoldaşlarımızdır. Onlarla beraber yürümek, emek vermek, yaratmaya çalışmak ve savaşmak yani bir bütünüyle onlarla her şeyi yaşamak. Farklı, bilinmez gizli bir güçtür bu. Onları her düşündüğümüzde, bu güç ortaya çıkar ve bizleri hislerin olduğu bir diyara götürür. Beraber olduğumuz yoldaşlarla birçok şeye tanıklık ettik. Tıpkı Aqir eylemi gibi...

Botan alanında kaldığım dönemde ben hareketli takımdaydım. Bu takım, hangi alanda ihtiyaç varsa oraya gidip eylem yapıyordu. Ayrıca sahaya bağlı bir güçtük. O süreçte Aqir eylemi için arkadaşlar planlama yapıyordu. Besta'ya yakın olan bu karakol için hazırlıklar yapılıyordu. Aqir bir köydür aslında. Tepesinde askeri güç bulunmaktadır. Orada hem gücümüz fazlaydı hem de geri çekilme durumunda çok fazla zorluk çekmeyecektik, bu yüzden de arkadaşlar bu alanı ve karakolu eylem için uygun görmüşlerdi. Önemli olan iyi bir keşfin yapılmasıydı. Bu görevi de bize yani hareketli takıma verdiler. Biz de bu temelde hazırlıklarımızı tamamlayıp keşif için yola koyulduk.

Grubumuzda 1993 yılında gerillaya katılmış, Hezilli bir arkadaş vardı; adı Kahraman. Hazırlık sürecinde en çok o arkadaş rol oynadı. Dört beş defa heval Kahramanla beraber gece ve gündüz keşiflerine gittik. Yaklaşık bir ay boyunca devam etti bu. Askeri yönü çok güçlü olan bu arkadaş bazen yüz metreden düşmana yaklaşıp keşif yapıyordu. Ayrıntılara önem veren ve eylem olacağı zaman tüm ayrıntıları düşünen biriydi. '93 süreçlerinde pratik alanda özellikle de Gabar'da çok kalmıştı. Cesaretli olduğu kadar insanı oldukça etkileyen farklı birçok yönü vardı. Öyle çok savaş ve eyleme tanık olmuş, öyle çok candan sevdiği yoldaşlarını kaybetmişti ki. Bundan dolayı düşmana olan öfkesi olağanüstüydü. Yaşa-

mının her an'ında yoldaşlarını yad eder, yaşar ve düşmana olan intikam duygusunu yansıtır. Öylesine cesur, atik, atılgandı ki, insan onun yanındayken kendisini bir ordunun yanındaymış gibi hissediyordu. Bazen korkan kişiler bile onun yanında cesaret alabiliyordu. Ayrıca mütevazılığı de gözden hiç kaçmıyordu. Küçük birimlerin yaptıkları eylemlere bile katılmak istiyor, ne yaşamda ne de eylemde küçük-büyük ayrımına gitmiyordu. Ona ne kadar engel olmaya çalışsak da o bizleri dinlemez, inandığı şeyi uygulardı. Hiç bir fiziki engeli önünde engel yapmazdı. Aslında heval Kahraman isminin özelliklerini taşıyan, sevilen, çok değer verilen bir arkadaştı.

İşte böylesi kahraman bir yoldaşın da içinde bulunduğu bir eylemin planlamasını yaptıktan sonra 30 Haziran'da eylemi gerçekleştirecektik. Zilan yoldaşın anısına yapılan bir eylem olduğu için onun ruhunu yansıtan bir eylem olması çok önemliydi. Düşman böyle önemli günlerde her zaman tedbirli yaklaşırdı. Biz de bunu bildiğimiz için daha duyarlı ve planlı yaklaşmaya çalışıyor, eylemimizi en başarılı şekilde gerçekleştirmek istiyorduk. Dört beş koldan saldırı grubu oluşturmuştuk. İki yerde de savunma gücümüz vardı. Savunma grubunun komutanı Kahraman yoldaştı.

Eylem günü hareket tarzından ve planlamadaki eksikliklerden kaynaklı eylem deşifre oldu. Bu yüzden on bir arkadaş şehit düştü. Üç kadın arkadaş vardı içlerinde. Şehit Hebun, Sılav ve Havin arkadaşlardı. Erkek arkadaşlardan da; şehit Kahraman, Şahin, Azad, Ali, Kemal arkadaşlardı.

Eylem için yola çıkmadan önce yaptığımız sohbette, eylem bittikten sonra düşman tepesinde oturup çay içeceğimizi söylemiştik. Onların son sözleri bunlardı. Kendimizi başarıya o kadar ikna etmiştik ki, arkadaşların şehit düşeceğini hiç düşünmemiştik. Bir daha onları göremeyeceğim akılımin ucundan bile geçmemişti. Savaşın gerçekliği buymuş, bazen en kararlı olduğun anda bile hiç beklemediğin şeylerdi.

Bizim yaşanan şahadetlerden haberimiz yoktu. Geri çekilmede, bütün güç randevu verilen yere gelecekti. Biz aynı yere geldik, kobralar yoğun bir şekilde vuruyordu. Alanda bulunan diğer arkadaşlar durmadan cihazdan arkadaşların durumunu soruyordu. O gece sabaha kadar bekledik. Yüreğimiz hep kalan yoldaşlardayken onların gelmeyeceğini hiç düşünmemiştim. Sabah oldu fakat hala bazı gruplar gelmemişti. Heval Sılav ve heval Kahraman eylem esnasında şehit düşmüşlerdi. Geri çekilmede düşman diğer arkadaşlara kilitlendiği için arkadaşlar doldan

çıkamıyorlar. Zozanlık bir yer olduğu için düşman onları çembere alıyor. Sadece üç arkadaş kendini oradan kurtarabilmişlerdi. Sabah onlar yanı-
mıza gelince sormaya başladı; “arkadaşlar neredeler, niye gelmediler?”
diye. Onlar şaşkın bir şekilde; “Biz kurtulduk, yoğun bir saldırı vardı,
diğer arkadaşlar gelemedi” dedikleri an içimi farklı bir his doldurmaya
başladı. Hemen yanımda bulunan radyoyu açıp dinlemeye başladık.
Onlar da on bir şehidimizin olduğunu söyleyince, ben öylece yerimde
donakaldım. Radyoda belirttikleri eylem bizim eylemdi. Zaman kaybet-
meden dürbünü alıp araziye bakmaya başladım. Yukarda geri çekilme-
nin olduğu yerde çok sayıda asker toplanmıştı. Ufak bir çatışmadan
sonra askerler bir şeyler taşıyıp götürmeye başladılar. O an bütün dün-
yanın üzerime yıkıldığını sandım. İnanmak istemediğim bir an’ı yaşadım.
Hemen aşağıya gelip kurtulan arkadaşlara; “siz arkadaşlardan nerden
ayrıldınız?” diye sordum. Aslında cevabını almak istemediğim ya da belki
farklı bir yer belirtiler umuduyla bu soruyu sormuştum. Ama kurtulan
arkadaşlardan bir tanesi gözlerimin içine bakarak; “onlarla söğüt ağa-
cının orada ayrıldık” dedi. Evet, tarif ettikleri yer ile düşmanın cenazeleri
aldığı yer aynıydı. Sanki o an yüreğimden bir şeyler kopup bedenimden
ayrılmıştı.

Bir şeyleri geride bırakmak insanı en çok acıtan durum oluyor.

Tıpkı “orada” yoldaşları bırakmak gibi...onlar gelecek miydi?

Daha sonra Kato’ya doğru yola çıktık. Bütün arkadaşlar bu durumdan
oldukça etkilenmişti; bu yüzden de hiçbirimiz doğru düzgün yürüyemi-
yorduk. Onları orada bırakıp gitmek bize çok büyük bir acı veriyordu.
Geriye dönüp her baktığımda sanki o güzel yoldaşlarım arkamdan çıkıp
gelecekti. Yol boyunca bu hissi hep yaşadım. Her adımdan sonra bir bek-
leyiş, bir umut... Yürüyemiyorduk; ayaklarımız bizi geriye götürüyordu.
Sanki orada unuttuğumuz bir şeyler vardı. Aslında unuttuğumuz değil,
hiç unutamadığımız yoldaşlarımız vardı geride.

Yol boyunca hep şunu düşündüm; aslında oradan çıkabilecek konum-
daydılar. Peki, niye çıkamamışlardı? Hepsi de bir arkadaş bile kalsa onu
bırakmayacak yoldaşlar olduğu için orada şehit düştüler. Çünkü yüz met-
reden sonra oradan çıkabilirlerdi. Bu gerçeklik de bunu ispatlıyordu. Yol-
daşlığa olan bağlılıkları farklıydı. Yaralı yoldaşlar olmuştur kesin, o
yüzden birbirlerini bırakmamışlardır. Hep bunu hissettim. Bu kadar güçlü
arkadaşlar sırf yoldaşları yanlarında yaralanmış diye gelmemiş olabilir-

lerdi. Onları tanıyordum ve bu yüzden de böyle olduğunu düşünüyordum.

30 Haziran'ın ruhuna uygun bir eylem yapmak istedik. Giderken tüm arkadaşlarda o heyecanı, ruhu gördüm. Onlar Zilan'ın savaşılarıydı. Onun izinden gitmek, ona layık bir eylem yapmak için yola çıktılar. Başarıya o kadar kilitlenmişlerdi ki, bu onların gözlerinden okunuyordu. Ama küçük bir ayrıntıyı hesap etmemek böylesi büyük bir kayba neden oldu. Bu sonuç bizler için oldukça ağırdı.

Birçoğu ile uzun süre birlikte kalmış, eyleme gitmeden önce de heval Hebun ve heval Azad'la kalmıştım. Heval Ali ve Kemal yoldaşların ise yeni savaşçılarda komutanlarıydım. Eyleme gitmeden önce, bana böylesi bir eyleme gitmenin nasıl bir duygu olduğunu sordular. Ben de insana heyecan veren bir duygu olduğunu söyledim.

Heval Havin ve heval Sılav insana güç veren iki güzel yoldaştı. Yine heval Hebun da kadın kimliğinde mücadele eden, yanlışlıklara karşı her zaman radikal tavrın sahibi olan bir arkadaştı. Bunun yanı sıra özgürlük arayışları güçlüydü. Heval Şahin emek yönü ile bilinirdi. Herkese moral dağıtan ve sevilen bir arkadaştı. Heval Azad cesaret yönü ile bilinir, kararlılığı örnek alınırdı. Her arkadaşın birbirinden farklı, öğretici ve güzel özellikleri vardı.

Şimdi ne zaman yolum bir söğüt ağacının önünden geçse aklıma hep o güzel on bir yoldaş gelir. Böylesi arkadaşları kaybetmek bizim için oldukça zordu. Her biri ayrı bir değerdi. Sevilen, örnek alınan arkadaşlardı.

Evet ne zaman yolum düşse oraya yoldaşların bizlere bıraktığı ve her seferinde bıraktığı anılar yakamdan tutar. Her birinin gülüşü, sohbeti yarım kalan her şey şimdi daha bir yara bırakıyor. Ne de çabuk geçti diyorum zaman diyorum. Meğerse bu yaşamdan giden herkes aslında çok erken gider...

Şivan Deniz

Bu dağlar kardeş dağlar

***“Bu dağlar kardeş dağlar
Kadrini bilir
Evel Allah
Utandırmaz adamı...”***

2008 yılının henüz başında, karların erimesiyle beraber bölüğümüzün üslenme alanı olan Kotrellê ve Mêrkûjan zozanlarında üslenecektik. Ben de henüz yeni olmama rağmen büyük bir istekle, bir an önce gitmeyi bekliyordum. İlk gruplar gittiğinde beni göndermediler ancak yoğun dayatmalarım ve istemim karşısında arkadaşlar gitmeme izin verdiler. Zozanlara B7’ci olarak gittim.

Tam da o süreçte İran devletinin Kürt halkına ve cezaevlerinde bulunan arkadaşlara yönelik yoğun saldırıları geliyordu. Sınır hattında kaçakçılıkla geçimlerini sağlayan Kürtler sorgusuz sualsiz katledilmekte, içte halka dönük yasaklar ve baskılar çoğalmaktaydı. Hemen hemen her gün gerilla alanları havan ve katuşa saldırılarına maruz kalıyor, Kürdistan coğrafyası viran ediliyordu. Özellikle cezaevindeki arkadaşlara verdiği idam kararları karşısında İran devletine karşı bir şeyler yapılması gerektiği duygusunu hepimiz yaşıyorduk.

İçerde yer yer eylemler geliyordu. Buna karşılık İran devleti de havan ve katuşa saldırılarıyla Medya Savunma Alanları'nı daha çok bombalıyordu. Her arkadaş artık bir havanın veya katuşanın gelişini, sesini, nereye deşebileceğini tahmin ediyordu. Bu saldırılar karşısında içimizdeki öfke daha da büyüyordu. Çünkü bin yıllardır bu topraklar sürekli olarak savaşa şahitlik etmişti. Ama hiçbir zaman bu son yüzyıla sığdırılan kadar kirli bir savaşı görmemişti.

Ulus-devletin çıkışıyla beraber dört parçaya ayrılan Kürdistan toprakları her zaman egemenlerin çıkar savaşlarının meskeni olmuş, bu çıkar ve pay savaşında hep ezilen olmuştur. "Filler tepinirken ezilen yine çimler oluyor." Bu topraklardaki halklar egemenlerin sömürü politikalarını iliklerine kadar yaşıyor, toplumsal değer yargıları ayaklar altına alınıyordu. Öyle ki barut kokusunun sinmediği bir karışı bile kalmamış bu toprakların. İnsanlığın beşiği olan bu topraklarda yaşam yerine ölüm, zulüm, katliam yeşermiştir.

İşte bundan; biz özgürlük gerillaları, yaratılan bu yaşamı tersyüz etmek ve kendi özüyle buluşturmak için zulme, ölüme, ihanete karşı stargeh olmuş bu dağlarda kararlılıkla mücadele yürütüyoruz. Egemenlerin yarattığı korku imparatorluğuna karşı halkların özgür birlikteliği ve çocukların özgürce gülebileceği bir dünya kurma amacındayız. Umutlarımız büyük, özlemlerimiz olabildiğine net rüzgârları da alıp arkamıza, durmaksızın yürütüyoruz celladın üzerine...

Bu duygularla Qendîl'de bulunan tüm arkadaşlar bir an önce düşmanla karşılaşp bin yılların intikamını alma heyecanı ve istemi içindeydi. Ben de bir gün gelip Kuzey'e, Dêrsîm dağlarına gitmenin heyecanı ve coşkusuyla her bir fırsatı değerlendiriyordum. Gitmem için kendimi geliştirmem, askeri ve örgütsel anlamda bir düzey kazanmam gerektiğini biliyordum. Bundan dolayı arkadaşların yaptığı propagandaların etkisiyle Şaho dağlarına gitme istemimi sürekli arkadaşlara dillendiriyordum. Hatta kendimce bir mantık yürüterek; "Dêrsîm'in yolu Şaho'dan, Şaho'nun yolu Kotrellê-Mêrkujan'dan geçer" diyordum.

Baharın sonlarına doğru başarılı bir eylem gerçekleştirilmişti, bulduğumuz cephenin de bir eylem yapacağını biliyorduk. Bunun için istisnasız her arkadaş yapılacak eylemde bulunma istemi üzerine bölük komutanıyla tartışmalara giriyordu. Bölük komutanı da; "olsa ilk ben giderim, niye sizi göndereyim?" diyor, bizim duygularımıza ortak oluyordu.

Bulunduğumuz alanda Kuna Hirçê olarak isimlendirdiğimiz yerde doğkamızı kurmuş, ben ve beş arkadaş orada kalıyorduk. Bulunduğumuz yer alanın en yüksek yerlerinden biriydi. Qandîl'in zirvesine yakın bir yerde duruyorduk. Etrafta tüm karlar erimişken, hala kar olduğu gibi duruyordu. Geceleri o kadar soğuk olurdu ki üzerimize attığımız battaniyelerin içinde kaybolurduk. Bu yetmediğinde, arkadaşlarla daha da yakınlaşıp, koyun koyuna yatardık ki biraz ısınalım diye. Ama burada gökyüzünü izlemek, yıldızları saymak, ayın bakışlarında kaybolmak hiçbir yerde olmayan bir şeydi. Wanlı zamanlarımı en çok burada anımsardım. Küçük bir arkadaş grubunun mütevazı yaşamında yer edinmiş Wanlı zamanlar. Yorgun argın bir şekilde döndüğümüz çalışmalarından sonra, elimize aldığımız bir bardak kaçak çayla gökyüzünü seyreder, yıldızları tartışır, dolunayın bakışlarında büyülenirdik.

Şimdi yine küçük bir grup arkadaşla ama yıldızlara ve aya daha yakın bir diyarda gökyüzünü seyreliyorduk. Esen soğuk rüzgârın eşliğinde, 'aha bir yıldız kaydı' ile başlayan sohbetler, bu sohbetlerle gelen uyku ve rüyalar... Aşağıımızda bir dünya vardı. Belki bizden habersizdi ama biz görüyorduk. Tanımasak da, görmesek de insanların, biliyorduk. Çocukların gülüşlerini duymasak da, yürekte yaşıyorduk ve gökyüzülü, yıldızlı, aylı sohbetlerimizde en baş köşeyi onlara veriyorduk. Belki de yaşayamadığımız çocukluğumuzun hafifçe dışı vurumuydu. Belki de 'artık çocuklar çocukluklarını özgürce yaşasın'ın derin özlem ve arzusuydu...

Öğlene doğruydı. Güneş yükseldikçe, ışınları tenimi daha da yakıyordu. Terden sıırıslıklam olmuş, "bir su olsa da kafamdan aşağı boşaltsam" diye içimden geçiriyordum. Yer yer hafıften bir rüzgâr esse de kar etmiyor, kaynayan bedenimi serinletemiyordu. Gölgesine sığınabileceğim bir ağaç, bir kaya parçası da yoktu. Gerçi olsa da girmezdim. Çünkü o zaman da üşüyordu insan. Zozanlarda böylesi bir ikilem vardı: Gölge soğuk, güneş yakıcıydı...

Yemek yapmak için topladığım gunileri noktaya doğru götürürken önüme gelen Xebat arkadaş elinde iki silah tutuyordu. Büyük bir coşku içinde olduğu her halinden belli oluyordu. Gözlerindeki ısıltı çok uzakta olmasına karşın, gelip yüreğimin derinliklerine işliyordu. Yakınlaştıkça; "bırak o gunileri. Aşağıya iniyoruz, arkadaşlar çağırmış." dedi.

Beklenen o an

Onun heyecanını görünce; "hayırdır, sanki ne olduğunu biliyorsun.

Bu sevincin sebebi nedir?” diye sordum. Sanki etrafımızda onlarca kişi varmış gibi kulağıma eğilip, kısık bir sesle; “sanki zamanı geldi. Öyle görünüyor ki biz de gideceğiz” dedi. Sözünü tamamlar tamamlamaz bir çığlık attı. Ben hala neler olduğunu anlamamış, bu çığlığından irkilmiştim. Ancak büyük bir merak gelip yüreğime işlemişti. Bunun üzerine; “ya heval, hele bırak bu gizemli havaları. Ne oldu? Daha açık konuş. Anlaşılmayan bir dille konuşuyorsun, insanı meraklandırıyorsun” dediğimde Xebat arkadaş yine etrafına bakarak ama biraz daha yüksek bir sesle; “sanki bir süredir tartışması olan eylemin zamanı geldi. Bizi de eylem grubuna katabilirler” dediği anda bu sefer benim çığlığım ve gımlerin havaya savrulmasıyla Xebat arkadaş irkilmişti. Tüm içtenliğimle heval Xebat’ı kucakladım. Benim bu hareketimi gören heval Xebat; “wi, walah bu delidir” dedi ve kendini aşağıya doğru bıraktı. Hafiften üzerimi silkeledikten sonra, içim içime sığmaz bir halde ben de kendimi yokuştan aşağıya bıraktım.

Aşağıya, arkadaşların olduğu yere yettiğimizde bazı arkadaşları büyük coşku ve sevinç içinde, bazılarını da kötü bir haberin etkisinden olsa gerek suratı asık gördük. Eylemin olabileceği ihtimali daha da güçleniyordu. Kısa bir sohbetten ve gerillanın vazgeçilmezi olan çaydan sonra bölük komutanı bizi çağırdı. Bana dönerek; “B7’in nerde?” diye sordu. Arkadaşların beni araziden aldıklarını, bu yüzden de yanıma almadığımı söyleyince o da bu durumun sorun olmayacağını belirtti.

Heval Xebat’ın tahmin ettiği gibi yapılacak eylem için çağırılmıştık. Xebat arkadaşın eyleme gidişi kesindi. Ben de bölüğün B7’cisi olduğumdan çağırılmışım. Bölük komutanı:

Daha önce hiç B7 kullandın mı?

Evet heval, yeni şervan eğitiminde kullandım.

İnanmamış olmalıydı ki:

Gerçekten, kaç tane attın, hedefi vurdu mu?

Ben yine beklemeksizin:

Üç tane attım, her üçü de tam isabetle hedefe değdi, dedim.

Kalbim küt küt atıyordu. Daha önce B7 de kullanmamıştım. Ne yeni şervan kampında ne de başka yerde. Tek düşündüğüm bu eyleme gitmekti. Bunun için o an ne sorsa gitmek için yalan söyledim. Gözlerim gözlerine kilitlenmiş, kulaklarım dudakları arasından çıkacak olan iki sözcüğü bekliyordu. ‘Evet’ ya da ‘hayır’dı bu sözcükler. Bunun ötesinde başka bir şey değil...

Kısa bir sessizlikten sonra hafiften bir tebessümle;

Tamam, hazırlan sen de gideceksin ama sağlam döneceğine söz vereceksin.

Büyük bir sevinç içerisinde olan ben sağlam dönme sözünü verdim.

Tüm hazırlıklarımızı yaptıktan ve arkadaşlarla zorlu bir vedalaşmadan sonra, akşamüzeri yola koyulduk. Uzun ve yorucu bir yolculuk bizi bekliyordu. Yol güzergahımızda henüz kar erimemiş değildi ve güzergah boyunca İran karakolları dizilmişti. Görüntü vermememiz gerekiyordu. Bundan dolayı hem gizlilik içinde hem de güvenle gitmemiz gerekiyordu.

Akşamları ayazdan dolayı sertleşen kar bir yönüyle bize yardımcı olurken, bir yandan da yamaçlardan gitmek zorunda olduğumuzdan kayma riski de çok fazlaydı. Çünkü geçtiğimiz vadiler çok dik ve derindi. Herhangi bir kayma durumunda vadinin dibine kadar durmak imkansızdı. Hele hele bu düşme esnasında denge sağlanamazsa kötü sonuçlar doğurabilirdi. Bundan dolayı ben öncü arkadaşın arkasında, B7 ile ayak yerleri yapa yapa arkadaşlara yol açıyordum.

İlerlerken bir arkadaşın ‘hevaal’ sesiyle irkildik. Korkulan olmuştu. Kampımızın genci Çalek arkadaş bir anlık dalgınlığından dolayı soluğu yokuşun dibinde almıştı. Tüm arkadaşlar bir ağızdan “Çalek! Çalek! İyi misin?” diye bağırdı. Kısa bir sessizlikten sonra bildik kahkahasıyla; “Ben ne dikkatsizim. İnsan buraya da düşer mi?” diye söyleniyordu.

Ay ışığının birkaç günlük olması işimizi kolaylaştırıyordu. Ay ışıklarının karın yüzeyine vurmasından dolayı etraf gün gibi aydınlanıyordu. Çalek’in durumunun iyi olduğunu öğrendikten sonra grup komutanımız hemen iki arkadaşı da peşinden gitmeleri için görevlendirdi. Bir buluşma noktası belirledikten sonra arkadaşlar çantalarını bize bırakıp, kontrollü bir şekilde aşağıya indiler. Bizler de kaldığımız yerden yolumuza devam ettik.

İki saatlik yürüyüşten sonra buluşma noktasına varmıştık. Henüz arkadaşlar gelmemişti. Fırsattan istifade her arkadaş çıktığı yerde halkın değişimiyle ‘xewa mirişka’ moduna girdi. Kısa bir süre sonra Çalek’in kahkaha sesleri yamaçtan vadiye doğru yankılandı. Hepimiz büyük bir sevinçle fırladık. O an tüm yorgunluğumuz gitmiş, Çalek’in gülüşüyle içimize büyük bir enerji doğmuştu. Düşerken dengesiz inmesinden ve dudağını yere çarpmasından dolayı dudağında hafif bir şişkinlik olmuştu. Bu rahat bir şekilde kahkaha atmasını ve konuşmasını engelliyordu. Ama

bu haliyle bize daha sempatik ve sevimli geliyordu. Onun dışında olumsuz bir durumu yoktu. Tek tek her birimize sıkı sıkı sarıldıktan sonra tekrar yola koyulduk.

Sabaha doğru ulaşmamız gereken yere varmıştık. Alanı tanımamamdan dolayı merakla her şeyi soruyordum. Yamacından geçtiğimiz bir tepenin isminin peynir olduğunu öğrenince, büyük bir merakla hemen arkamdan gelen ve daha önce burada kalmış Tekoşer arkadaşına; “buraya neden peynir tepesi diyorlar?” diye sordum. Henüz heval Tekoşer ağzını açmamıştı ki Çalek onun arkasından, hınzırca bir gülüş eşliğinde söze girerek; “herhalde buradaki arkadaşlar peynir yemek için çok seviyor. Sabah, öğlen, akşam menülerinde peynir var...” dedi. Hepimizi bir gülme tuttu ve sorduğum soru arada kayboldu.

Sonradan öğrenecektim ki; buraya yaylaya gelen köylüler, peynirlerini sağlıklı tutmak için tepede bulunan oyuklara bırakıyorlarmış. Gerçekten de buzdolabı gibi bir yerdi. Burada hiçbir şey bozulmazdı.

Bu benim ilk eylemim olacaktı

Güneş doğmak üzereydi. Karşık tepelerde hala İran karakollarının ışıkları yanıyordu. “Acaba hangi karakola saldıracağız?” diye içimden geçirdim. Sonra “ne fark eder?” diye söylenip sonuç itibarıyla eylemde aktif olarak yer alacaktım. Yavaş yavaş araziye kızıl bir renk kaplıyordu. Güneş yüzünü göstermiş, arkamızdan bizi takip ediyordu. Çok geçmeden ilk toplanma noktamıza vardık. Vardığımızda başka alanlardan gelen arkadaşlar da vardı. Arkadaşları gördüğümüzde, bakışlarında sadece sabırsızlık okunuyordu. Yeni şervan kampından tanıdığım ve beraber katiletiğimiz arkadaşlar da vardı burada. Bu arkadaşlarla yaptığımız kısa süreli sohbetlerle hem eylemi konuşuyor hem de heyecan ve coşku-muzu dillendiriyorduk. Arkadaşların çoğu genç ve yeni arkadaşlardı. Arada tecrübeli, özellikle Kuzey sahasında gerillacılık yapmış arkadaşlar da vardı. Ama genel anlamda çoğu arkadaş için ilk eylemdi. Tabii benim açımdan da.

Birkaç gün burada kalacaktık, sonra ikinci noktamıza gidecektik. Bu süreç dahilinde keşifler ve gerekli hazırlıklar yapılacaktı. Üç gün sonra keşif grupları dönmüş, bu temelde planlamalara gidilip, gruplar çıkarılmıştı. Karakola baskın yapılacaktı. Bunun yanı sıra yola pusu atılacak, bir karakola da mayın döşenecekti. Gruplar çıkarıldı. Ben karakol baskınında savunma grubunda yer alacaktım. Bulunduğum grup karakola

daha yakındı. Bu beni daha da heyecanlandırıyordu.

Ertesi gün ikinci noktamıza gittik. Akşama doğru yol aldığımız için, ayın doğuşuna şahitlik ediyorduk. Kürdistan dağlarının doruklarında yıldızların karşılama dansının eşliğinde doğan ayı seyretme şansımız oluyordu. Gerilla savaşı, mücadeleciler olduğu kadar romantikti de. Doğanın bu güzelliklerinde kendini görüyordu. Yüreğinde saklı tuttuğu özlemlerini tekrar tekrar ayın bakışlarında tazeliyordu. Gerilla ve doğa, gerilla ve gökyüzü, gerilla ve ay... Hepsinin anlamına erişiyor, gülüşler büyütüyorduk.

O gece ikinci noktamızda kaldık. Sabah yönetim eylem üzerine bir toplantı yapıp, planlamaya ilişkin aktarımlarda bulundu. Hangi grubun nerede duracağı, arkadaşların nasıl yaklaşması gerektiği konusunda bilgilendirmeler yapıldı. Yine silahlar son bir kontrolden geçirilerek, erzak ve gerekli olabilecek ihtiyaçların hazırlığı yapıldı.

Buranın arazisi beni büyülemişti. Bir sürü meyve ağacı olan bir vadiydi. İncir, elma, böğürtlen, ceviz ve daha birçok ağaç... Ceviz ağaçlarının çok olmasından dolayı çok fazla sincap vardı. Çıkardıkları seslerle doğanın varolan ahengine bir başka güzellik katıyorlardı. Yer yer dibinde oturduğumuz ceviz ağacının üstünden sincapların koparttığı cevizler dengesiz bir şekilde, pat diyerek ortamıza düşüyordu. Yere çakılmasıyla paramparça olan ceviz yenmeye hazır. Elinden cevizi kayan sincap da bir çocuk misali çılgınlıkla ata ata bir başka cevize doğru gidiyordu. Vadinin içinden hırçın olduğu anlaşılan bir derenin sesi geliyordu. Esen rüzgarın, akan derenin ve dallardaki sincapların sesleri birbirine kavuşuyor, rüzgarla temasa geçen yapraklardan çıkan hışırtı farklı bir ritim açığa çıkarıyordu.

Her arkadaş bir an önce eylem alanına ulaşma sabırsızlığı içindeydi. Yüzler gülüyor, görüşme umutları dile geliyordu. Ben de B7, roket ve haşvelerini son bir kontrolden geçirdim. Roketlerin tuzaklı olabileceği ihtimaline karşı, arkadaşlar özellikle haşveleri kontrol etti. Çünkü bir ay öncesinde bir roketin tuzaklı olmasından dolayı bir arkadaş şehit düşmüştü. Kürt halkının ve özgürlük hareketinin düşmanlarını göz önüne getirdiğimizde bunu yapacak ne çok kesim olduğunu rahatça görebiliriz. Özellikle Güneyli güçlerin ilk çıkışından beridir özgürlük hareketine dönük tasfiye etme ve kendi denetimine alma çabaları göz önündeydi.

Deneyimli bir arkadaş tek tek haşveleri açıp kontrolden geçirdi. İhtimalleri de göz önünde bulundurarak, tuzaklı olabilecek roketleri ayık-

ladı. Grup komutanımız Harun arkadaş yanıma gelerek; “Atacağın zaman yanında ağzına koyabileceğin bir parça odun ve yer yer namluyu temizlemek için ıslak bir bez olsun” dedi. Şaşkın bir şekilde ona baktığımı görünce; “Anladın mı?” diye sordu. Ben de başımı sallayarak anladığımı söyledim.

Gerillanın vazgeçilmezi: Eylem halayı

Her şey tamamdı. Yola koyulmaya hazırдық. Ama her zamanki gibi akşamı beklememiz gerekirdi. Ve gerillanın olmazsa olması “eylem halayı”...

Genç Çalek koşa koşa yanımıza geldi, soluk soluğa kalmış halde; “Heval arkadaşlar aşağıda toplanıyorlar, dilan tutacağız, tozu dumana katacağız.” dedi. Yanımdaki arkadaşlarla halayın çekileceği alana doğru ilerledik. Henüz varmamıştık ki bir kadın arkadaşın sesi vadide yankılandı;

“Here lêlê,
Lê Siltanê...”

İçimdeki heyecan daha da çoğalmıştı. Bir an önce halaya yetişmek için hızlı adımlarla yürümeye başladık. Alana ulaştığımızda toz dumana karışmıştı. Bir kadın arkadaş elinde tuttuğu siyah beyaz kefiyesini öne arkaya, aşağı-yukarı sallayıp, hem seslendiriyor hem söylediği ritimde halay çekiyordu. Kadın arkadaş söylüyor diğer tüm arkadaşlar onun söylediklerini tekrarlıyordu. Hemen yanımda duran Harun arkadaş; “bak o da Batmanlıdır, senin hemşerindir. Çok güzel bir sesi var” diyerek, “hadi biz de halaya girelim” dedi ve kolumdan tutarak beni halaya tutuşan grubun içine koydu. Bir saat boyunca aralıksız bir şekilde halay çektik. Ayaklarımızın altından kalkan toz terimize karışıyor, tenimiz farklı bir renk alıyordu. Her şeye rağmen bu özgürlük halayıydı. Yoldaşın gülüşünü, heyecanını en iyi gördüğün ve ortak olduğun yerdir. Gidişi olan ancak geri dönüşü belki olmayan bir yola girelecekti. Ya da geri dönülse de görememe ihtimali vardı. Bundan dolayı her eylem öncesi her arkadaş eylem halayına katılır. Bilse de bilmeseyse de katılır. Bu heyecana, sevince ve mutluluğa ortak olur. Beden ve yürek birlikteliğini sağlar.

Halayın duracağı yoktu. Bunu fark eden cephe komutanı arkadaş; “heval! Enerjinizi düşmana saklayın. Daha uzun bir gece bizi bekliyor. Tüm gücünüzü halaya vererseniz kim düşmanla savaştıkça?” dedi. Bir yönüyle haklıydı. Ama gel gör ki; halay çektikçe daha da enerji alıyorduk.

Halay esnasında en çok dikkatimi çeken, halay başı olan kadın arkadaşın bir an olsun halayı bırakmaması olmuştu. Hangi arkadaş gidip mendili elinden almak istese de, o kimseye vermemiş ve sonuna kadar devam etmişti. Hiç tanıımıyordum, ilk defa görüyordum. Ama içimde öyle bir his uyandırdı ki; sanki yıllardır tanıyormuşum gibi. Tatlı gülümsemesiyle, berrak sesiyle halaya coşkunluk katıyordu.

Nihayet beklenen zaman gelmişti. Grup grup yola çıkıldı. Her çıkan grup “serkeftin” umutları, “bijî Serok Apo” sloganlarıyla ve alkışlarla uğurlanıyordu. İlk önce saldırı grubu yola koyuldu. Halay başında olan arkadaş da saldırı grubundaydı. Tam yanıma geldiğinde elimi uzatıp; “sipas heval” dedim. Biraz şaşırmış bir şekilde sadece; “serkeftin” dedi.

Her şeyimle hazırdım

Bu gece dolunayın en dolgun hali olacaktı gökyüzünde. Benim için anlamı büyüktü. Yoldaşlarımı ve onlara olan özlemimi yenilediğim zamanlardı. Yanımda olmasalar da sohbetlerimizin olduğu zamanlardı dolunaylı zamanlar. Böylesi bir zaman diliminde, böyle eyleme gitmeyi kendim için büyük bir şans olarak görüyordum. Uzak mekanlarda olan tüm yoldaşlarım bu eylemde yanımda olacaktı. Benimle beraber, aynı duygularla, aynı coşkunlukla ve aynı özlemlerle düşmanın alnının ortasına kurşun sıkacaktık.

Gece dolunaylıydı. Rüzgarın coşkun esişi dolanıyordu ensemde. Birazdan kıvrımlar çizerek incek olan ter taneleriyle buluşmanın sabırsızlığıydı belki de. Sırtımda on roket, elimde B7, yüreğimi yoklayıp tenimde hafif bir ürperti oluşturan ince bir heyecan, önümde uzayan patika ve patikadaki yoldaşlarım... Her şeyimle hazırdım.

Yürüyüş başlamıştı. Sessizdi gece, sessizliğiyle eşlik ediyordu gerillanın yürüyüşüne. Esen rüzgarın dokunuşları ve gökteki dolunayın aydınlığında başladı yürüyüşümüz. Akan derenin sesi ve rüzgarın yapraklarla olan teması gecedeki sessizliği bozuyordu. Bu gece düşmana dar gelecek!

İki saatlik bir yürüyüşün ardından, saatler gece yarısını gösterince eylem alanına vardık. Her grup olması gereken yerde hazır, tetikte bekledi. Saldırı grubunun yerini almasını ve gereken işareti vermesini bekliyorduk. Bulunduğum yerden, dolunayın etkisiyle de, karakolu, bahçesini, mevzileri, nöbet kulübesini ve nöbetçisini çok net görebiliyordum. Karakol kale biçiminde dizayn edilmişti. Beyaz olan karakol do-

lunayın da etkisiyle ovanın içinde net bir şekilde görünüyordu. Ben de kendime hedefler belirliyor, nerelere atacağımı hesaplıyordum. Kendime iki hedef belirledim. Birincisi kalenin üzerindeki doğka mevzisi, ikincisi kalenin penceresi.

Bir ara köpek havlamaları karıştı geceye. Nöbetçinin ikazıyla köpekler sustu. Ama köpekler hissetmiş olmalı ki, sustuktan sonra bir kaya dibine girip bir daha da çıkmadılar. Ben de roketlerime haşvelerini takıp, hazır hale getirdim. On roketim vardı, sekiz tane atacak, kalan iki tanesini de çekilme esnasında ihtiyaç olur diye yanımda tutacaktım. İlk roketimi sessiz bir şekilde namluya taktım. Şimdi sadece gelecek komutla kilidi açmak ve tetiğe basmak kalmıştı...

Saldırı grubunda bir sorun yaşanmış, bir türlü yerlerini alamıyorlardı. Zaman da ilerliyordu. Saat gece yarısını geçmiş, dolunay da arkamıza düşmüş, sırtı aşmaya kısa bir zaman kalmıştı. Geç kalmanın verdiği tedirginlik ve gittikçe artan heyecan gecede hissedilir gibiydi. Şimdi hiçbir şey hareket etmiyordu. Adeta bir düğmeye basılmış ve her şey durdurulmuştu. Nöbetçi, kulübesinde oturmuş, köpekler altına girdikleri kayanın dibinde duruyordu. Düz ova bir ölü denizini andırıyordu. Arkamıza düşen dolunayın etkisiyle önümüzde uzanan ovanın bir kısmını gölge kapladı. Gölge gittikçe karakola doğru geliyordu. Belki de hareket halinde olan tek şey dolunay ve tepelerin ovaya yansıyan gölgesiydi.

Grup komutanımız bir ara gelip; “hazır olun, birazdan başlayacağız, pozisyonunuzu alın” dedi.

Bunun üzerine bulunduğum çukurdan biraz daha öne çıkıp, tüm roketleri yan yana dizdim. Yanımda duran Tuana arkadaşla eylem öncesi son defa göz göze geldik ve birbirimize serkeftin diledik. Yanımda getirdiğim çırpıyı da ağzıma alıp, ıslak bezi roket çantasının üzerine bıraktım.

Ve komut geldi. Gelen komutla dört bir yandan ateş açıldı. Doğanın tepeden attığı mermilerle karakol ateş altına alınmıştı. Yanı sıra savunma kollarındaki BKC silahlarının izli mermileri gecede şekiller çiziyordu. Kleşler durmaksızın, tek tek atışlarla karakola yöneliyordu. Ve B7...

İlk roketim karakolun çatısındaki doğka mevzisine değmiş, asker mevziye girmeden dağılmıştı. İkinci roket karakolun ön duvarına, üçüncüsü nöbet kulübesine, dördüncüsü karakolun üzerinden gidip boş araziye düştü. Bir şeyler ters gidiyordu. Bir BKC ve iki B7 hiç ateş etmiyordu. BKC silahının namlusunda mermi sıkışmış, B7 de bilinmedik bir sebepten dolayı hiç ateşlemiyordu. Bunun üzerine grup komutanımız; “heval diğer

B7’de sorun var. Ona göre ateş et. İsabet etmesine özen göster. Pencereye nişan al. Pencereye koyabilirsen bu iş biter.” dedi. Son attığım roketin karakolun dışına düşmesinin verdiği öfkeyle tek hedef olarak pencereyi kendime esas aldım. Altıncı roketim bu öfke ve istekle pencerenin tam altına isabet etmişti. Cihazdan gelen; “işte böyle, biraz daha yukarı” sesi beni daha da cesaretlendirmiş ve bende güven yaratmıştı. Bunun üzerine yedinci roketimi özenle attım. Ve tam isabet pencereden içeriye girdi. O an bir çılgılla kurşun seslerine eşlik ettim.

Sekizinci roket, atacağım son roketi. Büyük bir coşku kaplamıştı yüreğimi ve bedenimi. Bundan dolayı bunun muhteşem bir şekilde gitmesi gerekiyordu. Bu düşüncelerle usulca roketi namluya sürdürdüm. Hafifçe kilidi açtıktan sonra iyice nişan aldım ve sonra tetiğe bastım.

Patlamadı. Bir sorun vardı. Arkadaşlar böylesi bir durumda hafifçe B7’yi yere bırakmamı ve mümkünse oradan uzaklaşmamı tembihlemişti. Ama tamamıyla aklımdan çıkmış, kendimi eylemin heyecanına kaptırmıştım. Bunun üzerine ani bir refleksle roketi namlunun içinde birkaç defa döndürdükten sonra tekrar tetiğe bastım. Ancak yine patlamadı.

Bu sefer hemen ayağımın dibinde olan diğer iki roketten birini alıp onu atmak istedim. Roketi değiştirdim. Kalbim küt küt atıyordu. Tetiğe bastığım gibi ‘puf’ sesi ve kafama çarpan namlu... Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum. Ama kendime geldiğimde üç dört metre önümde hala yanmakta olan haşveyi gördüm. Kulağımda bir sorun vardı. İzli mermilerin gidişini görmeme rağmen, pat pat seslerinin dışında bir şey duymuyordum. Kafam çok feci bir şekilde ağrıyor, sızlıyordu. Elimle yoklayıp bir şeyin olup olmadığına baktım. Bir şey yoktu ama birkaç saniye sonra patlayacakmış gibi bir his yaşadım. Hala yerdeydim. Gözüm B7’mi aradı. Etrafıma düşmüş olabileceğini düşündüm. Yerleri ellerimle yokladım ancak bulamadım. Bunun üzerine ayağa kalkmak istedim. Kalkmamla tekrar yere yığılmam bir oldu. Bedenimden bir şeylerin boşaldığını hissettim. O an kafamdaki ağrılar bir bir dizime aktı. Dizimde biriken bu ağrılar tüm bedenimi sarmaladı. Elimle kontrol etmek istediğimde elim bir ıslaklıkla karşılaştı. Parmaklarım parçalanmış dizimin içine girdi. Dizim parçalanmış, ayağımı damarlar tutuyordu. Kan durmaksızın akıyordu. Ne yapacağım konusunda bir fikir sahibi değildim. İlk aklıma gelen yanımdaki mendili çıkarıp yaranın olduğu bölgenin yukarısına bağlamak oldu. Sonra kendimi bir çukura atarak Tuana arkadaşı çağırdım. O da grup komutanını çağırdı. Orada beklememi, birazdan arkadaşların beni

çıkarcacığını söyledi.

Sekizinci roket çıkarken namluyu parçalamış, namludan kopan bir parça gelip dizime değmişti. Çok geçmeden grup komutanıyla iki arkadaş geldi ve beni buradan çıkarmalarını söyledi. Eylem de sonlanmak üzereydi. Her iki arkadaş omuzlarımın altına girerek beni taşıdılar. Bir süre sonra grubun geri kalanı da bize yetişti. Karakola saldırının durmasıyla İran güçleri de havan ve katuşa saldırısına başlamıştı. Dört bir yanımıza, gidiş güzergâhımıza boyuna havan ve katuşalar düşüyordu. Şimdi tek korkum beni taşıyan arkadaşlardı. Bana olan olmuştu. Bu arkadaşlara bir şey olmasın diye; “beni bırakın, siz gidin, kendinizi sağlama alın” diye bağırdım ama beni dinledikleri yoktu. Sadece “sus!” diyorlardı.

Henüz sağlam bir yere ulaşmamışken sağlıkçı arkadaş bize yetişti. O an durup kontrol edecek zaman değildi. Ama kan hala akıyordu. Bunun üzerine bir kan durdurucu iğne vurması gerektiğini söyledi. Daha yürüyorken kalçamda ince bir sızı hissettim. Sağlıkçı arkadaş ben arkadaşların omzundayken iğneyi vurmuştu. Yarım saat sonra daha önce arkadaşların kullandığı bir şikefte yetiştik. Bedenimden akan kan bende müthiş bir susuzluk yaratıyordu. İçine girdiğim şikeftin hemen önünden küçük bir kanal geçiyordu. Suyun sesi beni daha da çıldırtıyor, boyuna su istiyordum. Ama arkadaşlar iyi olmadığı gerekçesiyle bana damla damla su veriyorlardı. Verilen sakinleştiriciyle kendimden geçmiş gözlerimi açtığımda hava açılmış, sabah olmuştu. Grup komutanı yanıma gelerek; “merak etme, durumun iyidir. Birazdan arkadaşlar seni aşağıya götürecekler.” dedi. Ben de; “peki diğer arkadaşların hepsi geldi mi, tüm arkadaşlar sağlam mı, eylem nasıl geçti, sonuç nedir?” diye üst üste sorular sordum. Benim bu ardı arkası kesilmeyen sorularım üzerine; “eylem başarılı geçti, henüz net sonuçlar yok arkadaşlar tespit etmeye çalışıyor. Grupların çoğu yerine ulaştı.” dedi. Ama sakladığı bir şeylerin olduğunu hissettim. Bunun üzerine bizden kayıp olup olmadığını, ulaşamayan arkadaşların olup olmadığını sordum. Ama bir cevap vermeden sessizce arkasını dönerek duymamış gibi yapıp gitti. Çok meraklanmışım ama net olmayan bazı şeylerin olduğu da belliydi. Bir süre sonra sağlıkçı arkadaş çantasını toplayarak, “birazdan gideceksin, ayağının kötü bir durumu yok” dedi ve telaşlı bir şekilde çıkıp iki arkadaşla yine geldiğimiz yöne doğru yola koyuldular. Merakım daha da artmıştı. Başka yaralılar da vardı. Yoksa neden sağlıkçı arkadaş apar topar gitsindi!

Pratiki bir sedye hazırlanarak, katır üzerine bağlanmıştı. Gitme za-

manı geldiğinde beni üzerine atıp sağlam bir şekilde bağladılar. Bir an tüm arkadaşlardaki durgunluğu fark ettim. Bana moral vermek için kendilerini zorlayarak tebessümler fırlatıyorlar, çok geçmeden yine dalgınlıklar onları alıp götürüyordu. Ama kimse de bana bir şey söylemiyordu. Yola koyulacağımız zaman, son kez grup komutanına sordum ama yine hafif bir tebessümle; “bir şey yok, merak etme! Sen kendine dikkat et, bir an önce iyileş. Tamam!” dedi. Ben de başımı sallayarak; “tamam” dedim.

Beklenmedik bir şekilde, çok kısa bir sürede yaralanmıştım. Henüz ne olacağını bilmesem de bir şeylerden uzaklaşmanın yüreğimde yarattığı hisle dalgınlıklar yaşıyordum. “Böyle olmayabilirdi” diye geçirirken içimden; katırın başını tutan arkadaşın tanıdık bir şiirden aldığı dizelerin yarattığı duygu seliyle kendimi rüzgarın akışına bıraktım...

***“Bu dağlar kardeş dağlar
Kadrini bilir
Evel Allah
Utandırmaz adamı...”***

Sonradan öğrenecektim ki; bir arkadaş daha yaralanmış ve arazide mahsur kalmıştı. Arkadaşlar da onu almak için hareketlenmişlerdi. Bunun yanında bir şehit de vermiştik. Halay başında mendili kimseye kaptırmayan, sesiyle vadiyi inleyen, ayak ritmiyle tozu dumana katan o kadın arkadaştı. Adı Ronahî’ydi. Badem gözlüydü. Dolunayı utandıracak bir güzelliğe sahipti. Yoldaşın yoldaşı, Önder Apo’nun ve Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bir fedaisiydi. Adı gibi kendisi de Ronahî’ydi ve eylem öncesi aydınlatmıştı yüreklerimizi. Eylemde de başı çekmişti. Göğse savurduğu zılgıt sesiyle düşmanın üzerine gitmişti.

Zerdeşt TOLHILDAN

***Halen sürmekte olan bir romanı
beraber yaşamak***

Paylaşılan ve ortak yaşanılan anlar öylesine çoktur ki, bazen duygular aynılaşır, düşünceler aynı çizgide buluşur. Bir dua geçer içinden herkes için ve o dua ile yaşam yeniden başlar...

Bugün, özgürlüğe susamış ülkem çorak toprakların suya hasreti misali umuda hasret... Zulme inat direniş dolu; nefrete inat, doğaya ve bütün insanlık değerlerine karşı inanç, sevgi, şefkat, merhamet ve sabır dolu... Ve kutsal toprağı yırtarcasına havaya ve güneşe merhaba diyerek doğayla kucaklaşan filizin yaşam dolu olduğu bir sabahın ilk saatleri.

Her bahar gibi bu bahar da ülkemizin güzel yağmurları toprağa can vermiş. Ve etrafa hiç bitmeyecekmiş gibi gelen müthiş bir toprak kokusu yaymış. Bu koku yemyeşil doğanın ahengiyle bütünleştğinde en duygusuz insana bile şiir yazdıracak, ozana türkü yaktıracak duygular uyandırıyor. Moral, duygu, sevinç, coşku ve ilham yağıdırıyor adeta... Tabiata can veren bereket yağmıştı. Adeta kime ne lazımsa onu sunmuştu cüretkarca. Çobanın kavalına ezgi, ozana ve şaire duygu; kurda, kuzuya ve ota yaşam olan doğa, uzun bir kıştan sonra yeniden gerillaya mesken olmuştu.

Yeni arkadaşların yarattığı coşku

Aramıza yeni arkadaşlar katılmıştı. O sabah güneş ışınlarını coşkuyla karşılamıştık. Yeni savaşçı yoldaşlarımız o çok özlem duydukları gerilla yaşamına katılmanın tarifsiz coşkusunda. Biz ise aynı mevzide savaşıacak, en amansız koşullarda yanımızda bulunacak, kışın soğukunda sırtımızı dayayarak ısınacak, belki de son nefesimizde söyleyeceğimiz son sözümüzü yarınlara aktaracak olan yeni savaşçı yoldaşlarımızın aramıza katılmalarının sevincindeydik. Sekiz yeni arkadaş katılmıştı aramıza. Yeni arkadaşlar her Kürt gencinin hayalini süsleyen ve ancak eline alınca kendini gerilla hissedebildiği kleşini bir an önce almak için sabırsızlanıyorlardı. Yönetimdeki arkadaşlarımız da yeni savaşçıların silah ve cephane ihtiyaçlarını karşılamak için yoğun çaba içine girdiler. Kleşi eline ilk defa alan arkadaşların coşkusu her açıdan görülmeye değerdi. Bu coşku, bizde de müthiş bir heyecan yaratıyordu. Günü bu heyecan ve coşkuyla geçirdik.

Akşam olmuştu. Haberler bitmiş, saat 18.30'u bulmuştu. Hazırlıklarımız tamamdı ve artık gitme vaktiydi.

Birkaç gün önce yol kesme eyleminde tutukladığımız kaymakam ve asker için bulunduğumuz alana operasyon başlatılmış, ancak herhangi bir sıcak temas yaşanmamıştı. Operasyon bitmesine rağmen askerler stratejik bazı noktaları henüz bırakmamıştı. Bazı noktalarda gizli düşman birliklerinin olması da muhtemeldi. Tutuklularımızı sağlam bir yere nakletme gayretindeydik. Bizim denetimimizde onlara bir şey olmamalıydı. Bu nedenle geçiş noktalarını kontrol etmek üzere, benim de içinde yer aldığım bir tim arkadaşın harekete geçmesi planlandı. Geride kalacak arkadaşlarla tek tek vedalaştık. Askeri törenle uğurladılar bizi. Hüznün ve sevincin aynı anda doldurduğu yüreklerle ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladık. Ormanlık alanın bitimine doğru hava kararıştı. Ancak kısa süre sonra dolunay etrafı gün gibi aydınlatmaya başlamıştı. Öyle ki gündüz dürbünüyle bile iki kilometre uzağı görmek mümkündü. Tehlikeli olabilecek alanları birer birer gözden geçirip son keşiflerimizi de tamamlayıp tekrar yürümeye koyulduk. Düşmanın Kozme'nin asfalta yakın taraflarını tuttuğunu görmüştük. Fakat bu bizim için o kadar önemli değildi. Çünkü hareket yönümüz o tarafa doğru olma-
yacak, tersi istikamette, Kozme'nin sol tarafından ilerleyecektik.

Asfaltı yaklaşık yarım saat kadar geçmiş, derin ve kutu gibi vadinin içine girmiştik. Ancak suyun akış yönüne doğru ilerleyebiliydik. İlk mo-

lamızı burada verdik. Bu derin vadinin içinde bulunan söğüt ağaçlarının arasına girdik. Arkadaşlar çantalarından yolculuk için yanımıza aldığımız ekmekle biraz limonata çıkardılar. Yemek yerken bir yandan da kısık sesle bundan sonraki hareket tarzımıza ilişkin konuşuyorduk. Birden tehlikeli olmasına rağmen Aram arkadaş sesli bir şekilde gülmeye, kahkaha atmaya başladı. Böylesi bir yerde gerillanın bu şekilde gülmesi tehlikeye davetiye çıkarmaktı. Ne olduğunu anlayamamıştık.

Aram arkadaş sakinleşince durumu öğrenmeye çalıştık. Gülüşünü sürdürerek, “yahu bu kaymakam deli midir, nedir?” diye girdi söze. “Niye heval, ne oldu?” dedik. O da; “koyun can derdinde, kasap et derdinde” diyerek devam etti: “Tam da yola çıkacağımız esnada bizi tam teşekküllü gören kaymakam sordu; ‘hayırdır Heval, nereye gidiyorsunuz?’ Ben de ‘çarşıya’ dedim. Kaymakam da; ‘iyi o zaman. Dönüşte bana bir şampuan alır mısın? Sabun kullanamam da’. Ben de, markete uğrarsam alırım, diyerek söz verdim kendisine” deyip tekrar kahkahaya boğuldu. Aram’ın, kaymakamla olan bu diyaloguna biz de çok güldük.

Bu gülme faslıyla molamız sona ermişti. Çantalarımızı toplayıp yol için gerektiği kadar suyu şaşallara doldurduk. Vadiden yukarıya doğru ilerlemeye başladık. Ay ışığı vadiye vurmadığından etraf karanlıktı. Yamaçlar da sarp ve çakıl taşlarıyla dolu olduğundan yürümekte zorluk yaşıyorduk. Yarım saat sonra ancak vadiden çıkabilmiştik. Yükseklerle çıkmıştık. Ama yaz mevsiminin kavurucu sıcaklığı gece de etkisini gösteriyordu. Taşlar hala sıcaktı. Çok kısa bir yürüyüş olmasına rağmen ağzımız hemen kurumuş, dudaklarımız birbirine yapışmaya başlamıştı. Şaşallarımızdaki sudan biraz içip yola devam ettik. Biraz sonra önümüze bir zom çıkmıştı. Tel örgülerle örülmüş geniş bir bahçesi vardı. Esas aldığımız istikamete doğru en kestirmeden ilerlemek için tel örgüleri aşmak gerekiyordu. Uzun bir viraj almaktansa tel örgüleri aşmamız daha kolay olurdu. Ama çadır sahiplerinin kim olduklarını bilmiyorduk. Köpek havlasa, etrafta kim varsa bizden haberdar olabilir, hareket tarzımız deşifre olabilir, bunun sonucunda inisiyatifimiz dışında düşmanla bir temas bile söz konusu olabilirdi. Bir de köpek havlamasıyla etrafta kurt olabileceğini düşünecek olan ev sahibi pompalı tüfikle etrafa rastgele ateş açabilirdi. Çünkü arazide koyunları vardı. Bu serseri mermilerin hedefi olmamız gibi bir tehlike de vardı. Bu yüzden çok dikkatli ve sessiz olmalı, zomdaki insanlara görünmemeliydik.

İlkin köpeğe karşı tedbir alıp burun deliklerimizi kapattık. Ardından

Aram arkadaş, silahının namlusuyla tel örgüyü kaldırıp alttan geçmemizi sağladı. Aynı şekilde biz de onun geçmesine yardımcı olduk. İlk aşamada hiçbir sorun çıkmamış ve sessiz bir şekilde ikinci tel örgünün yanına yaklaşmıştık. İçimde, etrafta bazı gözlerin bizim üzerimizde olduğuna dair bir his vardı. Ay ışığı gölgemizi çimenlerin üzerine vuruyordu.

Aram arkadaş ikinci defa tel örgüyü silahıyla kaldırıp geçmemizi sağlamış, tel örgünün gerisinde sadece o kalmıştı. Ben de Aram arkadaş'ın geçmesine yardımcı oluyordum. Henüz başı teli geçmişken ansızın köpekler havlamaya başladı. Etrafta çok sayıda köpek vardı. Aram arkadaş kısa bir uğraştan sonra tel örgüyü aşmıştı. Burnumuzu sımsıkı kapatıp çok sessiz hareket etmemize rağmen köpekler havlamaya devam ediyor, ancak kimseler görünmüyordu. Üzerine basarak yürüdüğümüz ıslak çimenler artık bir bataklığa dönüşmüştü.

Köpeklerin ısrarlı havlamalarına rağmen etraftaki çadırların hiçbirinde ışık yanmıyor, kimse çadırdan dışarı çıkmıyordu. Hızla uzaklaşmaya ve arada bir dönüp geriye bakarak çadırlarda bir hareketlilik olup olmadığına dikkat etmek istiyorduk. Ne olduğunu bir türlü anlayamıyorduk. Yok! Çadırlarda bırakın tepkiyi, hiçbir yaşam belirtisi bile yoktu. Epey uzaklaşmamıza ve tedbir alıp burnumuzu o kadar sıkı kapatmamıza rağmen köpeklerin halen bize havlıyor olması imkânsızdı. Anlaşılan, köpekler başka birilerine, başka bir şeylere havlıyorlardı. Ama neye, kime olduğunu bir türlü anlayamayacaktık.

Nefes nefese kalmıştık. Bir de burnumuzu kapatmamız dayanılmaz bir yorgunluk ve susuzluk hissi uyandırmıştı bizde. Oturup bir ara verdik. Biraz uzakta bir başka çadır görüldü. Çık Kuçe'nin sol tarafında Kozme'ye çıkmış, keçi ve koyunlara tuz vermek için köylülerin özenle dizdiği taşların arasında tekrar kısa bir ara vermiştik. Daha önce uzaktan gördüğümüz çadırın etrafında şimdi birkaç çadır daha fark etmiştik. Her bir çadırın etrafında tel örgülerle örülmüş bir set vardı. Bu setlerin içinde küçükbaş hayvanlar vardı. Setin dışında ise, bu hayvanların nöbetini tutan birer-ikişer köpek vardı. Arazideki bütün ayrıntılar gündüz dürbünüyle rahat görünüyordu. Çadırlar tam yolumuzun üzerinde ve mecburen oradan geçecektik. Şaşallarımızdaki son suları da içmiştik. Biraz soluklandıktan sonra yola koyulmak üzere toparlandık. Aram arkadaşla son bir kez dürbünle çevreyi kontrol ettik. Herhangi bir tehlike görünmüyordu. Çadırların yaklaşık yirmi dakika yukarısındaki bir boğazdan geçecek, sonra yönümüzü sol tarafa verip yolumuza dümdüz devam

edecektik. Oraya doğru yürüyecek, araziye keşfedecek ve uygun bir yer bulursak orada konumlanacaktık. Boğaz, pusu için elverişli görünüyordu. Sağ ve sol tarafındaki kayalıklarla geniş bir alanı denetim altına alıyordu. Evet, düşmanın boğaza pusu atma olasılığı vardı. Dürbünü oraya odakladık. Ama ne sırtlarda ne de kayalıklar arasında en ufak bir hareketlilik görünmüyordu. Tanımadığımız arazide bir şey olmadığından emin olmalı ve ondan sonra boğaza doğru ilerlemeliydik. Aram arkadaş, harekete geçmeden önce şayet düşmanla karşılaşsak esas almamız gereken doğrultuyu, arazi ve yönü gösterdi. Araziyi en iyi o biliyor, o tanıyordu.

En büyük tehdit, düşmanın görünmeyenidir

Yerimizden kalktığımız gibi köpekler havlamaya başladı. Bu sefer terimi sildiğim bezden iki parça kopararak burun deliklerime tıkip, kefiyemle de burun ve ağızımın üzerini örttüm. Diğer arkadaşlar da aynı yöntemi denediler.

En büyük tehdit, düşmanın görünmeyenidir. Bizim için görünen düşman hedefti ve gördükten sonra herhangi bir büyüklüğü de kalmazdı.

Ben ve Aram, önden yürümeye başladık. Diğer iki arkadaşla aramıza elli metre mesafe koyduk. Bu şekilde olası bir pusu durumunda hepimiz birden hedef olmazdık. Köpekler habire havlıyordu. Ama sanki zaman tekrerrü ediyordu. Köpeklerin bunca havlamasına rağmen bu çadırlarda da hiç ama hiçbir tepki, hareketlilik gelişmedi. İçerde birilerinin olduğundan emindik. Ama neden hiçbir tepki gelişmiyordu acaba? Hayvanlarını kurt mu götürmüş, ayı mı götürmüş, hiç umurlarında bile değildi anlaşılan.

Boğaza yaklaşıyorduk. Akif ve Engin arkadaşlarla aramızdaki mesafe biraz daha açılmıştı. Aram ile ben -biraz da yorgunluğun etkisi olsa gerek- bunca köpek havlamalarına ve buna karşın etraftaki bu garip sessizliğe artık aldırmıyorduk. Birkaç dakika sonra boğazın girişinde kayalıklara varmıştık.

Gece saat 12.00 civarıydı. Engin'le Akif'in sadece karartıları göründüğünden ayrıntıda ne yaptıkları pek belli değildi. Bir ara sanki durup bir şeylere bakıyor gibi oldular. Boğazda olduğumuz için güvendeydik ve neyle meşgul olduklarına çok da aldırmıyorduk. Bizim için önemli olan boğazın kendisiydi. Boğazda ise hiçbir tehlike sezilmiyordu. Boğazdan sonra önümüze çok geniş bir arazi çıkmıştı. Oysa çok dik olmasa da bir iniş bekliyorduk. Ama Kozme'nin üstü tam bir ova gibiydi. Görünen

bu ovanın etrafında yer yer tam bir daire gibi hat oluşturan kayalıklı küçük tepeler vardı. Ama arazi üzerinde ciddi bir hâkimiyet sağlamıyordu. Düşman bu ovaya bir çember atsa bu çemberden çıkmak o kadar da kolay olmayacaktı.

Boğazdan sonra kendi istikametimizde ilerlemeye başladık. Dikenli bir bodur ağacın yanına geldiğimizde Aram arkadaş, “burada bir ara verip arkadaşları bekleyelim” dedi. Bodur ağacın ay ışığındaki gölgesine oturup arkadaşları beklemeye koyulduk. Çok yorulmuş ve fena terlemiştik. On beş dakikadan fazla bir süre bekledik. Ama boğazda hiçbir görüntü yoktu.

Onlar geciktikçe meraklanmaya başladık. Tam da durumu anlamak için araziye kontrol etmeye karar vermiştik ki, iki karartının eğilmiş halde üzerimize doğru koştuğunu fark ettik. Gelenler Akif ve Engin arkadaşlardı. Peki, ama neden kendilerini eğiyorlardı? Kendilerini bir saldırıdan koruyormuş gibi hızlı hareket etmeleri nedendi acaba? Bu soruların yanıtını, yanımıza ulaştıkları an yüz hatlarından anladık.

Engin arkadaş, biraz da kızarak; “yahu, siz deli misiniz, kör müsünüz?” dedi. Kastını anlayamadım ama hemen dürbünü elime alıp kayalıklara doğru baktım. Az önce rahat hareket ettiğimiz yere yakın yoğun bir düşman hareketliliği belirdi. İlk etapta ne olduğunu tam olarak kestiremedik. Düşman ne yapmak istiyordu? Anladığım kadarıyla düşman pususunun tam içinde kalmıştık. Düşman bizim görüntümüzü daha biz çok uzaktayken fark etmiş olmalı ki, çok geniş bir alanı kuşatmış, çembere almıştı. Demek geçtiğimiz boğazı bilinçli açık tutmuş ki, tam bu çemberin içine girelim. Sonra da kedinin fareyle oynadığı gibi bizimle oynayacaklardı.

Evet, tam bir çemberin, tuzağın içindeydik. Düşmanın kayalıklardaki bu yoğun hareketliliği, geçtiğimiz boğazı da kapatıp tüm çıkış yollarımızı kapatmaya yönelikti.

Düşman boğazı hızla kapatırken, askerin hareket tarzını ve hazırlanmış vuruş taktiğini hemen anlamıştık.

Bu arada karşımda durup öylece yüzüme bakan Engin arkadaşın, “düşmanın içine nasıl girebildiniz?” sorusuna karşılık, siz de hoş geldiniz demekle yetindim.

Belki de son sözlerimizi ancak kendimize söyleyebilecektik

Gerillanın en kötü durumda bile yapabileceği bir espri, söyleyecek

son sözü vardı. Bu sözle kendimce arkadaşların tansiyonunu düşürmeye, soğukkanlı olmalarını sağlamaya çalışmışım. Ama arkadaşların yüzüne bakınca benden daha soğukkanlı olduklarını fark ettim. Tehlike ve tehdit çok büyük olmasına rağmen Akif ve Engin arkadaşlar bizim için kendilerini bile bile ateşe atmışlardı. Ne de olsa yoldaştık! Bu yola beraber koyulmuş, beraber sonlandıracaktık: Ölü ya da diri... Boşuna değilmiş ayaz gecelerde sırt sırta verip öylece yatmak... Aynı havayı soluyup aynı sudan içmek... Aynı duygularla şahadet mertebesine ulaşmak, yaşama dair en anlamlı şiirler yazmak, bu şiirleri aynı yürek atışlarıyla sessizce tasdik etmek ve halen sürmekte olan bu romanı beraber yaşamak...

Evet, belki de son sözlerimizi bu sefer ancak kendimize söyleyebilecektik!

Akif ve Engin arkadaşlar isteselerdi kendilerini kurtarabilirlerdi. Fakat bunu yapmamışlardı. Kendilerini kurtarmak yerine, yaşanılacak her türlü sona bizimle beraber varmayı seçmişlerdi. Yani yoldaşları için alenen ölümü göze almışlardı.

Yoldaşlık buydu işte! Gerektiğinde gözünü bile kırpmadan arkadaş için kendini tehlikeye atmak ve ölüme meydan okumak!

Bu dağlarda kim bilir böylesi daha kaç destansı öykü yaşanmıştır?

Açıkcası, bahardan bu yana “artık her şey bitti” dediğim anlardan ikincisiydi bu. Ama gözlerde okunan şey, bu işin bu kadar kolay bitmesine müsaade etmeyeceğimizdi.

Dümdüz bir ovanın ortasında ve kendimizi savunabilmek için siper alacağımız hiçbir şey yoktu. Ne içine girebileceğimiz bir yarık ne de arkasına mevzilenebileceğimiz bir taş, bir kaya, bizi saklayacak bir ağaç! Gökte dolunay vardı ve her yer gündüz gibi ortadaydı.

Aram arkadaş, ilerimizde neler olduğunu kestiremediğinden benim olduğum yerde kalıp savunma yapmamı, kendilerinin ise ön tarafa doğru ilerleyeceklerini söyledi. Anlaşılan Aram arkadaş etrafını, arazi yapısını iyi görememişti. Ova etrafı kayalık, doğal mevzilerle dolu bir çember hattını oluşturunuyordu. Eğer Aram’ın dediği gibi manevrayı ileriye doğru gerçekleştiresek, tam da düşmanın istediği duruma düşecektik. Aram arkadaş, “başını şöyle bir kaldırıp etrafına iyice baksana” dedim. Arazi yapısını ve geniş çember hattını görünce ne yapabileceğimizi sordu Aram.

Zaman öyle hızlı ilerliyordu ki, her an her şey için geç kalabilirdik. Belki kalmıştık bile.

Arkadaşları beklemeden hemen harekete geçtim. Kademeli, mesafeli ve çatışarak çıkacaktık çemberin içinden. Her arkadaş araya belli bir mesafe koyup öyle hareket edecektik. Toplu ve rastgele davranırsak kayıp vermemiz kaçınılmazdı. En sondaki Aram arkadaş yere uzanmış, siper alarak savunmamızı yapıyordu.

Kendimizi toplu hedef olma konumundan çıkarıp seri ve kademeli olarak geldiğimiz boğaza doğru ilerliyorduk. Boğaz bize yakındı. Yakın bir mesafeyi çatışarak çıkmak daha avantajlıydı bizim için. Daha az cep-hane, daha az enerji harcayacak ve daha kısa sürede netice alabilecektik. Aksi durum, düşmanın işine yarayacak ve alanı kontrol altına alıp istediği sonucu almasını sağlayacaktı.

Belirlediğimiz yönde ilerliyorduk. Boğaza yaklaşık elli metre kalmıştı ki, mevzilenen düşman atışa başladı. İlk mermi izliydi. Engin arkadaşın iki bacağının arasından geçmişti. Düşmanın ilk mermisine hemen karşılık verdim. Diğer arkadaşlar da konumlanıp atış pozisyonunu alınca onlar da karşılık verdi. Çapraz savunma pozisyonundaydık. Yüzlerce silaha karşı sadece dört kleş çalışıyordu.

İlk mermileri nişan alarak atış üstünlüğünü ele geçirmeye çalışıyorduk. Karşılıklı mermiler neredeyse kırk metre karelik bir alanda uçuşuyordu. Bu yakın mesafeden bizi hedef kapsamına almışlardı. Biz boğaza yaklaştıkça düşmanın atış temposu da artıyordu. Onlara karşılık vermeye çalışıyorduk. Fakat hareket halinde olduğumuzdan düşmanın atış üstünlüğünü bulundukları ilk mevzilerde kıramıyorduk. Düşman da bizim üzerimizde etkili olamıyordu. Onların üzerine doğru yürüdüğümüz için de korkarak ateş ediyorlar, bize isabet ettiremiyorlardı. Üzerlerine yürüyüp orada bir geçiş hattı açıp oradan çıkmaktan başka şansımız yoktu. Boğaza yaklaşık yirmi beş metre kalmıştı. O ana kadar türlü duygular yaşıyorduk. Aklımızdan neler geçmiyordu ki? Koşar adım ölümün üzerine gidiyorduk. Acaba diyordum, canımızı almaya gelen cellât, açık kalan gözlerimizde ve son bir söz söyleyecekmiş gibi açık kalan dudaklarımızda neyi okuyacak, bundan ne anlayacaktı? Bir anlam çıkarabilecek miydi?

Söyleyeceğim son sözleri düşündüğüm, ölüme bunca yaklaştığım bir anda can simidi gibi bir taş çıktı karşıma. En fazla bir kişinin sığınabileceği bir taş! Ve bu taş çok şeyi değiştirebilirdi. Düşman çemberini yarma ve boğazı geçmeye odaklandığımdan bu taş bende bir kurtuluş umudu doğurmuş, beni biraz heyecanlandırmıştı da. Taşın arkasına mevzilenip kleşimi üstüne koyduğumda adeta tankın üstündeymişim gibi kendime

daha çok güven duymaya başladım. Elimdeki silah ise sanki kleş değil, doğka olmuştu.

Boğaza ve düşmana yirmi beş metre uzaklıkta ve karşı karşıya çatışıyorduk. Taşın arkasına geçince mermilerim daha fazla isabet alıyordu. Bu da, düşmanın atış üstünlüğünün kırılması demekti. Bir ara büyük bir ışık kütlesiyle eşzamanlı büyük bir patlama sesi yankılandı. Bu bir lav silahıydı ve kıl payı bizi iskalamıştı. Farklı ağır silahlar da çalışıyordu. Ama düzenli atışlarımızdan dolayı kontrolü kaybetmişlerdi. Engin de mevzi lenebileceği bir taş bulmuştu. Düşman adeta başını kaldıramıyordu artık. Aram biraz daha gerideydi ve hızla bize ulaşmaya çalışıyordu. Boğazı hafif yatay kesecektik. Böylece sağımızdan gelmekte olan düşman mermilerinin altına düşecek ve onların hedefi olmaktan çıkacaktık. Karşıdan da düşmanı vura vura boğazın arka tarafına geçecektik.

Yerimiz sağlam sayılırdı. Sadece Aram arkadaşı bekliyorduk. O da mevzilense, artık saldırı pozisyonuna geçerek boğazı kesmeye başlayacaktık.

Aram arkadaş hızla ilerlerken bir anda ayakları yerden kesildi. Havada bütün bedeniyle kavis çizerek yere yığıldı. Aram yaralanmıştı. İlk etapta yüzüstü düşmüş ve bir süre öylece yerde kalmıştı. Sonra elleri havaya kalktı ve yüzüne doğru uzattı. Anladık ki arkadaş mermiyi kafasına almıştı. Durumun ciddiyetini bilmiyorduk. Atış tempomuzu artırarak düşmanın atış üstünlüğünü tam kırmaya ve Aram'ı oradan kurtarmaya çalıştık.

Acaba hayati bir tehlikesi var mı diye endişelendiğimiz bir anda Aram arkadaş elini kendine destek yaparak yerden kalkmaya çalıştı. Silahı elinden hiç düşmemişti. Dizlerinin üzerine kalkmış, hafif sendeliyordu.

Bir an için Kürdistan'ın o çok değerli anneleri düştü aklıma. Yurtsever annelerimiz... Kahraman evlatların yiğit anneleri... Aramların, Akiflerin anneleri. O an anaların yüreklerinin bizimle attığını hissettim. Aram arkadaşın yüreği de bizimle atıyordu. Bundan emindim. "Dayan, ha gayret heval. Az kaldı heval" diyorduk; hiç konuşmadan çağılayan yüreğimizle.

Onun yardımına gitmek istiyordum. Ama ateşi kessem, değil Aram arkadaş, hiçbirimiz oradan sağ kurtulamazdık belki. Aram'ı öyle bırakmak da olmazdı. Bir anda diz üstü doğrulan Aram arkadaş sağ ayağını altına aldı. Başı halen yerdeydi. Silahını aldı kucağına ve kısa zaman sonra başını kaldırarak silahıyla düşman mevzilerine döndü ve vurmaya başladı. Zaman ve olay bir film şeridi gibi gözlerimin önünden akıp geçti.

Çok soğukkanlıydı Aram arkadaş. Bu hareketiyle bizim de merakımızı da gidermiş, “hiçbir şeyim yok, devam edelim heval” demiş oldu.

Aram’ın şansı yaver gitmişti

Aram arkadaşın da konumunu sağlama alması üzerine saldırı pozisyonuna geçtik. Düşmanı öyle isabetli atış yoğunluğuna tutmuştuk ki, hâkimiyeti yok denecek kadar azalmıştı. Ama bir boşluk yakalasa, eldeki teknik imkânlarını da kullanarak bizi imha ederdi. Bu nedenle boğazı kestikten sonra bile silah hâkimiyeti ve atış yoğunluğumuz sürmeliydi. Hızla taştan sıyrılarak boğaza doğru ilerlemeye başladım. Koskoca boğaz daracık bir kapı gibi karşımda duruyor ve ben o kurtuluş kapısına doğru hızla ilerliyordum. Arkadaşlar beni öyle savunuyorlardı ki, düşmana hiç hedef olmadım. Boğazı aştığımda karşıma, gelişimde sağ üst kısmından çıktığımız o derecik çıktı. Kendimi hemen dereciğe attım. Düşman ne yapsa üzerimde etkili olamazdı.

Beni Engin arkadaş takip etmiş, boğazı aşarak üç metre berime gelmişti. İkimiz arkadaşların savunmasını yaparak gelmelerini kolaylaştırıyorduk. Akif arkadaş aynı atıklıkta boğazı kesmiş ve kendini yanımıza atabilmişti. Ama Aram arkadaşın durumunu bildiğimizden bütün dualar onun için okunmuştu. Aradan epey zaman geçmesine rağmen Aram gelmemişti. Mesafe elli metreyi aşmıyordu.

Bir ara düşman cephesinde bir hareketlilik oldu. Aram hâlâ yoktu ortalıkta. Düşman, mevzilerinden ya kaçarak ya koşarak çıkıyordu. Acaba heval Aram’ın üzerine mi gidiyorlardı? Durum tuhaflaşmıştı. Birkaç dakika sonra sadece bizim mermilerimizin sesini duyuyorduk. Düşman silahları tümünden susmuştu.

Bu sessizlikten sonra bir görüntü belirdi. Ayakta dikilmiş ve bir eli sağ gözünün üstünde bir siluet... Diğer elinde kleş belirdi. Bu, Heval Aram’dı. Yavaş yavaş ve kendini eğmeden yanımıza geliyordu. Ondan koşmasını istedik. Fakat o ancak bu kadarına güç getirebiliyordu. Heval Aram geç de olsa yanımıza gelebilmişti. Artık çemberin dışındaydık. Aram’a düşmanın neden mevzilerini terk ettiğini sorduk. O da telsizden dinlediği kadarını anlattı: “Düşman kayalıklar arasındaydı, attığımız mermiler kayalara çarptığından düşman zorlandı ve bu konumu fark edince de mevzilerini değiştirmek zorunda kaldı.”

Çemberi yarmanın ve kayıp vermemiş olmanın sevinciyle hızla oradan uzaklaşmaya başladık. Geri çekilmek için nereye gideceğimizi, ara-

zide bizi başka hangi tehlikelerin beklediğini de bilmiyorduk. Öncüydüm ve arkadaşları sağlam bir yere götürmem gerekiyordu. Üstelik Aram da yaralıydı. Yarasına ilk müdahalenin yapılması gerekiyordu. Gidebileceğimiz en yakın ve sağlam yer, ilk yemek molası verdiğimiz yer olabilirdi. Yemek molası verdiğimiz vadi en fazla bir buçuk saat ötedeydi. Aram'ın yarasının ciddiyetini ve hayati bir tehlikesinin olup olmadığını bilmediğimizden hızla ilerliyorduk. Ancak zaman zaman tempoyu yavaşlatmak zorunda kalıyorduk. Çünkü Heval Aram mermiyi başından almış ve bu da gözlerine kan dolmasına, önünü görememesine yol açıyor, bu nedenle de sık sık yere düşüyordu. Müthiş bir irade sergiliyordu arkadaş. Bir kez olsun 'ah!' dememiş, yaranın verdiği ağrıdan dolayı inlememişti bile. Üstelik hızımızı düşürmemek için de elinden geldiğince gayret ediyordu. Durumun ciddiyetini fark edince daha rahat hareket etmesi için silahını, raxtını aldık ondan. Sırt çantasında zaten fazla bir şey yoktu ve heval Akif de çantasını alıp kendi çantasının üzerine bağlamıştı. Bir buçuk saatlik zorlu bir yürüyüşten sonra kendimizi vadiye ancak yetiştirebilmiştik.

Yine söğüt ağaçlarının arasına girdik. Heval Aram'ın başını dizlerimin üzerine koydum. Üzerimize yağmurluk ve kefiye gibi ışığın yansımaları engelleyecek bir şeyler attık. Küçük bir el feneriyle Heval Aram'ın yarasına baktım. Mermi sağ kaşından girmiş, sağ şakağının üzerinden devamla kulağının arkasından çıkmıştı. Kanı durdurmuş ve yaranın enfeksiyon kapmaması için gerekli müdahaleleri yapmıştık. Durumu şimdilik iyi görünüyordu. Sabaha Aram'ın yarasına tıbbi bir müdahale olmazsa sağlık durumu kötüye gidebilirdi. Bütün koşullar ve olasılıkları göz önüne alarak geriye, arkadaşların yanına gitmeye karar verdik.

Adına şans denilebilirse, Aram'ın şansı yaver gitmişti. Şanslı olduğu husus, hayatını kaybetmemiş oluşuydu. Sabahın ilk ışıklarıyla ancak noktaya ulaşabilmiştik. Doğan gün, yaşama ve mücadeleye kaldığımız yerden devam edeceğimizi müjdeliyordu.

Hawar Garzan

Serhat'ta bir yol hikayesi...

Bu olayın kahramanlarından olan Slav ve Zagros yoldaşlar, daha sonraki mücadele görevlerinde de hep başarılı olmak için büyük emek ve çaba harcadılar. Onlar bizim hikayemizde hayran olduğumuz kahramanlarımızdı. Kürt halkının özgürlük tarihine ve yoldaşlarının belleklerinde öylesine yer edindiler ki, onları unutmak ve her an anmamak imkansız. Her ikisini de gencecik yaşta özgürlüğe bedel verdik. Anılarına bağlı kalmanın bir gereği olarak da onlarla yaşadığımız her anı gelecek nesillere taşımak bizler için bir borçtur...

Toprağa cemre düşmüştü. Havalarda yavaş yavaş ısınmaya başlamış, toprak ana ve bütün doğayı sarmalayan kar perdesi yırtılıyordu artık. Berfinler o asi ve muhteşem güzellikleriyle göz doldurup gerillayı cezpetmeyi başarıyorlardı. Sevgi ve güzelliğe dair yüreklerde biriken her ne varsa, bir ırmak gibi Berfinlerin köklerine doğru yol alıyordu. Öyle ki Berfinler gerilla sevgisiyle daha bir asi ve daha bir direngen oluyorlardı. Kopardırmaya kıyamıyor, sadece gözbebeğimize bir fotoğraf karesi gibi dondurmaya yeğliyorduk. Bir de tabii Berfinler kadar toprağa derin kök salmış, dayanıklı ve gölgesine sığındığımız, meşe ve palamut ağaçlarının dallarında tomurcuklar patlamaya başlamıştı. Güneş ışınlarının sert ve

dik vurduğu tepelerden kar yavaş yavaş kendisini toprağın dibine bırakıyor, Zap vadisine doğru indikçe Zap suyunun sessizliğine karışarak ilerliyor. Baharın gelişini müjdeleyen doğadaki her yenilik ve değişiklik, gerillada tarifi imkânsız duygulara yol açıyor, büyük bir heyecan, umut ve mutluluk sarıyordu tüm benliğimizi. Baharlı ve güneşli güzel günlere bir an önce yol almanın sabırsızlığına kapılıyoruz.

Tıpkı doğa ana gibi insanlığa rengârenk güzel günler yaşatmak ve toprağa ekilen yeni tohumların filizlenip doğadaki tüm canlı varlıkların beslenmesini ve doyurmasını sağlayacak yeni ürünler vermeye hazırlanıyoruz. Bereket ve cömertliğini bizden esirgemeyen doğa anayla ortak bir ruh ve ahenk içinde amaç ve hedeflerimize doğru kararlı ve onurlu bir biçimde yürümeye başlıyoruz. Kış boyu yoğunlaşan enerjimizi, özgürlük dolu günler yaratmanın yoluna kanalize ediyoruz. Tıpkı Berfinler ve meşeler gibi ömrümüzü uzatmak için can damarlarımızı toprağımıza sarmalıyor, ondan kopmamak ve hep onunla varolmak için ilkelere taviz vermemeye çalışıyoruz.

İşte 2007 baharı da Zap vadisinden Ağrı dağına uzanacak olan biz bir grup kadın gerillanın yeni bir başlangıç yapmanın ve bir ilki gerçekleştirmenin yolculuğunun da startını veriyordu. Özgürlük mücadelemizin gelişip yayıldığı yıllar boyunca Karadeniz'den Doğu Kürdistan'ın sınıra en yakın yerlerinde konumlanan kadın gerillalar, 1996 yılından itibaren Ağrı dağının eteklerinden Güney sahasına çekilmiş ve bir daha o coğrafyaya geri dönmemişlerdi. Ağrı, Süphan, Tendürek dağları birçok direnişe tanıklık etmişti. Bu direnişe öncülük edenler, o dağlara adlarını ve kendilerinden izler bırakarak ölümsüzlük kervanına katılmışlardı. Bir tarih ve büyük bir miras bırakarak gitmişti birçoğu. Onların ardılları ve onlardan sonra savaştıkları mevhilere tekrardan dönecek olan biz gerilla kadınlar için onları bilmek ve onları tanımak da mücadele değerlerimize bağlı kalmanın bir gereği idi. Şehit Özgür Türk, Ruken Türk, Ala Mardin, Zela Serhat ve ismini saymadığım daha birçok kadın yoldaşımızla bu vesileyle tanışırken, onların yarattığı değerlere ve mücadele geleneğine bağlı kalmanın sözünü bir kez daha yenileyerek, yolculuğumuza başlıyoruz.

On üç kadın arkadaştan oluşan grubumuz, hem çok heyecanlı hem de yeni bir başlangıç yapmanın büyük iddiasını taşıyordu. Serhat'a yolculuk için hazırlandığımız günler boyunca hep Serhat anlatıları ile uyuyup kalktık. Bir Ararat efsanesi rüyalarımızı süslüyordu. Tüm esintiler

adeta Ararat'tan doğru geliyordu ve bütün benliğimizi okşuyordu. Ararat ile bütünleşmek, Ararat'ı tanımak onunla yoldaş olmanın ön koşuluydu. Grubumuzda yer alan birçok arkadaş gerillada ilk kez uzun bir yolculuğa çıkacak ve kendisini bu yolculuk sırasında sınavacaktı. Böylesi bir yolculuğa başlamanın heyecanı ve coşkusu herkesin yüzünden okunuyordu. Büyük bir sabırsızlıkla bizi Serhat'a, Ararat'a ulaştıracak olan yolları tüketmeyi, kilometreleri arkamızda bırakmayı ve kendimizi Ararat'ın kucığına atmayı hayal ediyoruz.

Yolculuğumuza start verildiği Zap vadisinden ayrılırken, sloganlarla uğurlandık. Yüzlerce yoldaşımızla tokalaşıp, kucaklaşıp başarı dileklerini aldıktan sonra, hep bir ağızdan çıkan ve alkışlarla desteklenen ***"Biji Serok APO"*** sloganı dağlarda büyük bir yankı yaparak kulaklarımıza geliyor, yüreğimizin derinliklerine işliyor, başarmanın ve Önderliğimizin, halkımızın özgürlüğü için mücadele etmenin kararlılığını güçlendiriyordu.

Yürümek, hep bir şeylere yol almaktır

Grup komutanımız olan Dicle yoldaşın arkasından, günbatımıyla birlikte artık Serhat'a doğru yol almaya başladık. Hepimiz son kez arkamıza bakıp geride bıraktığımız her şeye el sallayıp özgür yarınlar yaratma sözümüzü tekrarlayarak, gecenin karanlığına daldık. Bir gerillanın yaşamının bir parçası haline gelen yürümek, hep bir şeylere yol almak zorlu ve yorucu olsa da, ideallere doğru götürüyorsa, insanı hayal ettiklerine yakınlaştırıyorsa, zorluğundan çok insana zevk veriyor. Hatta bir an önce varmanın sabırsızlığı adımlarımızı daha da hızlandırıyor. Yürümekten şişen tabanlarımız, bizi taşımakta zorlansa bile acısı hiçbir biçimde içimizi yakmıyor. Duygular, düşünceler ve bütün duyular tek bir amaca kilitleniyor. Her şey menzile varmak için işliyor.

Bir aylık bir yolculuktan sonra, artık varılması gereken yerdeydik. Serhat topraklarına ayak basmış, serin yayla sularından içmiştik. Enerjimizi toplayacak ve bizleri yeni yolculuklara hazırlayacak bir maden suyu kadar etkileyici olmuştu o serin suları yudumlamak. Hayalini kurduğumuz Ararat tam karşımızdaydı artık. Araratlı olmuştuk, Ararat efsanelerini başkalarından dinlemeyecek, belki de yaşanacak olan o efsanelerin birinde geçecektik. Mevzilenmesi ve hareket tarzı, erkek arkadaşlara göre düzenlenen Serhat alanı, artık yıllardır alışmış olduğu ezberini bozacaktı. Alan hareket tarzını ve mevzilenmesini bizi de hesaba katarak

yapmak gibi bir zorunlulukla karşı karşıya kalmıştı. Kadın ordulaşmasıyla ulaşmış olduğumuz düzey, gittiğimiz alanlarda yük olmaktan çok katkı ve destek sunucu, yaşamı ve pratiği güçlendirici güç konumuna da getiriyordu bizi. Fakat yine de tekrardan buralara yerleşmek, etkili bir pratik yürütebilmek için araziyi tanımaktan tutalım, yaşamı ve ilişkileri yönlendirmeye kadar önümüzde birçok görev duruyordu. Bir yerlerde yeni başlangıçlar yapmak, oralara tekrardan yerleşmeye çalışmak zorlu, yorucu olduğu kadar, her şeyin üstesinden gelebilmek için de büyük bir çaba harcamak ve fedakârlık göstermek gerekiyordu. Alana ulaşır ulaşmaz, iç düzenlememizi yaparak üç tim halinde örgütlendirdik kendimizi. Bir timimiz Dambat'ta, bir timimiz Tendürek'te, bir timimiz de Ağrı'da pratik faaliyetlere katılacaktı. Dambat'ta kalacak olan tim üslenme hazırlıklarını yapacak, Tendürek ve Ağrı'ya giden timlerimiz de pratik çalışmalara katılacak ve eylem örgütlenmelerinde yerlerini alacaklardı. Alanda etkili bir gerilla pratiğine sahip olmak, eylem geliştirmek ve düşmana darbe vurmak için gerilla kurallarını tavizsiz uygulamak gerekir. Bu kuralların başında, araziyi tanımak ve coğrafyaya hakim olmak geliyor.

2007 yılı pratiğine katılmamız önemli bir deneyim kazandırmıştı, coğrafyaya hâkimiyet gelişmiş, karşılaşılabileceğimiz zorluklar ne olursa olsun hepsinin bir hesabının yapılabileceğine dair bir pratik deneyim edinmiştik. 2008 bahar ayıyla birlikte tekrardan yeni bir düzenlemeye gidilerek, timler şeklinde bölgelere düzenlendik. Slav ve Dicle arkadaşla birlikte Tendürek'e geçtik. Orada bulunan erkek arkadaşlarla birlikte yeni bir planlama yaparak, alan içindeki görevlendirmelere dahil olduk. Netleşen görevlendirmemizle birlikte ben ve Slav arkadaş bir de üç erkek arkadaş bir tim şeklinde Tendürek'e yakın Tütek tepesini ve oradaki araziye kontrol edecektik. Yol için hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra grup olarak yola çıktık. Serhat baharlarına aldanmak hesap edemeyeceğimiz zorluklarla yüz yüze getirecekti bizi. Yaz ortalarında bile kışları aratmayacak keskin bir soğuğu vardır bu coğrafyanın. Gün boyu yoğunlaşan bulutlar kar soğuğu taşıyordu. Ellerimiz ve ayaklarımız buz gibi kesiliyor, ateşin etrafından kalkamıyorduk. Ateşi kucaklayıp ısınıyor, yol boyu bizi götürecek bir depolama sistemimiz olsaydı, onu yapmaktan kaçınmayacaktık. Ateşte fokur fokur kaynayan kara çaydanlıkta son bir kez daha faydalanabilmek ve cömertliğini bir çay bardağına boşaltabilmek için ocak başında sıraya giren ve bir önceki müşterisinin kirinden arınmayı uman,

yeni taliplilerini beklemekte olan çay bardaklarına uzanıp onları bir güzel yıkamak için hemen noktamızın yanı başında akmakta olan dereciğe koştum. Sararmış diplerini ve çizilmiş yüzeylerini temizlemem olanaksızdı, ama onların da bu devrim için iyi bir hizmetkâr olabilmelerini sağlayacak bir yıkama bile onlardan çay yudumlayan yoldaşların içini ısıtacaktı. Son çaylarımızı içtikten sonra çantalarımızı sırtlayıp çoraplarımızı paçalarımıza kadar çektik. Ayakkabı bağlarımızı sıktık ve bizi gitmemiz gereken yere götürecek olan patikaya merhaba dedik...

Serhat'ın keskin soğuk havasına dayanmak...

Hareketlenen vücudumuz yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı, adımlarımız vücut ısıımızı artırmak için daha bir hızlanmıştı. Kar bulutları bizimle birlikte yol almaya başladı. Belli ki bizi bir an önce yakalamanın hesabını yapıyordu. Biz ise ona yakalanmamak ve ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için adeta onunla yarışıyorduk. Ama nafile, insan enerjisi henüz doğayı yenebilecek bir düzey kazanmamış. Böyle olmuş olsaydı, kim bilir kaç kez güneşe uzanır, onu kara ve yoğun bulutların üstüne çekerdik. Kar bulutlarını kovamıyorduk. Ona teslim olacak ve onunla birlikte yol almaya kendimizi hazırlayacaktık. Bütün bunları düşünürken, gökten yavaş yavaş süzülerek gelen bir kar tanesi yanağıma düşerek, gülümser gibi tenimin ısıısıyla yanağımdan hafifçe kaymaya başladı. İşte Serhat öyle bir coğrafya ki mayıs ayı ortasında lapa lapa kara tutulsa, şaşmaman gerekir. Başta efil efil gökten süzülerek gelen kar taneleri, artık sayılamayacak hızda üzerimize üzerimize doğru gelmeye başlıyor. Ve birkaç dakika sonra kafalarımızda kardan oluşan ağırlıkla yolumuza devam ediyoruz. Bir günlük bir mesafeyi hızla bitirip ulaşmamız gereken yere bir an önce ulaşmamız gerekiyor. Yürüyüşümüz bir saati bulduktan sonra artık sırlıklam bir vaziyetteydik. Islak elbiselerin oluşturmuş olduğu ağırlıkla yürümek daha bir zorlaşıyordu. Islak gabardinlerimiz öyle bir ses çıkarıyordu ki, önümüzde herhangi bir tehlike olsa bile, anında fark etmemiz olanaksızdı. Düşmanın böylesine karlı ve fırtınalı bir havada araziye çıkmasına çok fazla ihtimal vermiyorduk. Bir tek gerilla, böylesi havalarda kurt kesilir. İlerledikçe kar, tipi ve fırtınaya dönüşüyor. Kendimizi bir an önce bir yerlere ulaştırıp sağlama almazsak, sonsuz uykuya dalabilir ve kimsenin akıbetimizden haberi bile olmaz.

Bu kararı aldıktan yarım saat sonra kendimizi bir kaya dibine ulaştırmıştık nihayet. Hemen çantalarımızı ve silahlarımızı kuru bir kenara di-

zerek, etraftan ince kuru dallar toplayıp ateş yakmaya başladık. Grubumuzun en genç ve atığı Slav arkadaş hemen yanımızda getirmiş olduğumuz küçük çaydanlığı kaparak, su doldurup ateşe koydu. Kefiyelerimizden başlayıp çoraplarımıza kadar üzerimizdeki kıyafetleri ateşte kurutmaya başladık. Ve kar hala hızından hiçbir şey kaybetmeden yağmaya devam ediyor. Gökten inen kar tanelerine baktıkça içimi derin bir soğukluk kaplıyor, dişlerim zangır zangır, ritim tutmuş bir vaziyette birbirine değiyor gayriihtiyari. Kar tanelerine bakmaktansa ateşin sarı sıcak rengine dalmak ve közlerin korluğunda kaybolmak galiba bu koşullarda en iyisi. Bir bardak sıcak çay, bir de yanımızda getirmiş olduğumuz otlu peyniri ekmek arası yapıp yedikten sonra keyfimize diyecek kalmamıştı. Artık kurunmuş, yorgunluğun etkisiyle gözkapaklarımız yavaş yavaş ağırlaşıyor, uykuya teslim olmaya hazırlanıyordu. Biraz uyku yol yorgunluğunu bedenimizden söküp alabilirdi. Daha dinç ve yerinde karar alabilmemize katkıda bulunabilirdi. Çok fazla zaman kaybetmeden nöbet listemizi yapıp kestirmeye karar verdikten sonra, köz başında kıvrılarak, uykunun kollarına attık kendimizi...

Yorgunluğumuzu tamamen attıktan sonra havadaki soğuğu kırmak için sıcak esprilerle yol serüvenimiz boyunca başımızdan geçenleri birbirimize anlatarak, ağız dolusu gülmekten de vazgeçmiyoruz. Bu konuda en fazla becerikli olan elbette ki Slav arkadaş. Yol boyunca birçoğumuz yolu nasıl bitireceğimizi düşünürken, o ise bütün dikkatini üzerimizde toplayıp, kayıp düşmemizden turalım soğuktan ağzımızda geveleyerek çıkan sözlere kadar bütün potlarımıza yakalayıp şimdi tek tek bize karşı kullanmayı tercih etmekte. Her koşul altında gülüşünden ve canlılığından taviz vermeyen Slav, kendindeki pozitif enerjiyi etrafına cömertçe vermekten de geri kalmıyor. Gülmek, soğuktan sertleşen kaslarımızı da iyice gevşetmiş, iyi bir masaj gibi gelmişti.

Köz başında yol serüvenimizi birbirimize anlatırken, bir yandan da hareket tarzımızı belirlemeye çalışıyoruz. Yağış böyle devam ederse, belirlediğimiz tarihten çok daha geç bir tarihte arkadaşlara ulaşacağız. Mayınımızı yerleştirebilmek için gizliliğe dikkat etmemiz gerekiyor. Mayınımızı deşifre edebilecek hiçbir iz bırakmamalıyız. Bütün olasılıkları ve doğa koşullarının tümünü göz önünde bulundurarak hareket etmek, görevimizi başarıyla tamamlamamıza da vesile olacaktı.

İlk konakladığımız yer, yolumuzu yarılamış olduğumuz yerdi. Kar yağışı beklediğimizden de daha uzun sürdü. Her taraf süt beyaz, doğa kara

teslim olmuş durumdaydı. Öyle ki küçücük bir karartı bile uzun bir mesafeye rağmen görülebilecek bir durumdaydı. Grupça biraz daha ilerleyip mayını yerleştireceğimiz tepenin hemen altında bir yerde konumlanmaya karar verdik. Islak ve soğuk bir yol yürüyüşü için hazırlıklarımızı tamamlayıp hareket saatinde ardımızda hiçbir iz bırakmadan bulunduğumuz yerden hızla uzaklaşacaktık. İkinci yolculuğumuz ilkini aratmayacak düzeyde zorlu ve yorucuymuştu. Fakat artık mayını yerleştireceğimiz tepenin altındaydık. Burası mayını başarıyla yerleştirene kadar konaklanacağımız yerdi de aynı zamanda. Yağış durur ve hava erken açarsa biz de işimizi erken bitirir ve kendimizi arkadaşlara ulaştırırdık. Ama öyle görünüyor ki bu görevimiz tahmin etmediğimiz ve hesaplamadığımız bir zorlukta ve uzunlukta olacak. Şimdiden kendimizi karşılaştırmamız bütün zorluklara hazırlamamız bizim için en hayırlısı olacağına benziyor. Kaldığımız bu noktada mayın yapımında kullanmak için yanımızda getirmiş olduğumuz malzemeleri düzenleyip mayınımızı yapmaya ve uygun zamanı yakalayıp mayını yerleştirmeye karar verdik. Kaç gün boyunca üst üste yağın kar, kolay kolay erimeye benzemiyor. Karın tümünden erimesini beklemek zorundayız. Güneş ışınları bile Serhat soğukluğunu kırmaya yetmiyor. Geceleri gözümüze bir damla uyku girmiyor soğuktan. Sabahı ve gün doğuşunu dört gözle bekliyor, güneşin o şefkatli ve sıcak kollarına kendimizi atacağımız dakikaları iple çekiyoruz. Bu biçimde geçen dokuz günün ardından yanımızda getirmiş olduğumuz erzakın da tümünü tükettik. Erzak temini için araziye hâkim olan ve aynı zamanda grup komutanımız olan Zagros arkadaş, araziye çıkan çobanlarla bizi arkadaşlara ulaştırabilecek miktarda erzak ayarlayıp getirtti. On birinci günde artık karlar tamamen erimiş ve mayınımızı yerleştirebileceğimiz uygun koşullar oluşmuştu. Grubumuzun mayıncıları mayınlarını alıp büyük bir özen, titizlikle yerleştirmeyi başarıp geri döndüklerinde hepimiz rahat bir soluk alıp kendimizi en kısa zamanda arkadaşlara sağlam bir biçimde ulaştırma yönünde planlama yaptık. On ikinci günümüzde arkadaşlara ulaşmak üzere yola çıkacak ve on üçünde arkadaşlara ulaşacaktık. Geri dönüş için bütün hazırlıklarımızı yaptık. Karanlıkla birlikte yol almaya başlayacaktık. O gün o kadar keskin bir soğuk vardı ki, hareket etmezsek yerimizde donup kalabilirdik. Soğuk yüzümüze sert bir tokat gibi çarpıyor, âdete derin bir bıçak yarası gibi kesiyordu. Hareket için dakikaları sayarken, hemen yanıma süzülerek oturan Slav'ın inceden inceye ağladığını gördüm. O güne kadar gruba

moral veren, canlılığıyla etrafımızdaki soğuğu parçalayan Slav şimdi ağlıyordu. Gözyaşları boncuk boncuk yanağından dökülürken, sessizliğini de bozmamaya çalışıyordu. Birkaç dakika boyunca neden ağlayabileceğini düşünmeye başladım. Soğuğun etkilemiş olabileceğini tahmin ederek, Serhat soğuklarını anlatmaya başladım. Onu biraz da olsa teselli edebilmek ve bu koşulları anlayabilmesini sağlamak için Serhat soğuğunu sözlerimle ısıtarak ona anlatmaya başlıyorum. Fakat on iki gün boyunca Slav'ın nasıl bir irade sergilediğini, moralinden hiçbir şey yitirmediğini ve hepimize de büyük bir moral kaynağı olduğunu da bilmekteydim. Düşündüklerimde yanılıyor olabilirdim de. Ağlamasının başka nedenleri de olabilirdi şüphesiz. Fakat akla ilk gelen ve hepimizi de etkisi altına alan soğuklardan söze girmekle konunun tam ortasına basacağımı sanan bir düşünceyle söze giriştim. Söylediklerim onun ağlamasının asıl sebebini oluşturmasa da, Slav büyük bir olgunluk ve sabırla söylediklerimi bitirmemi bekledi. Son kurduğum cümlelerin sonunu getirir getirmez, Slav kendisinden emin ve kararlı bir girişle; “hayır, ben şu an üşüdüğüm için ağlamıyorum. Fakat bu on iki gün boyunca daha dayanıklı olabilirdim. Sizlere daha fazla güç ve destek olabilirdim. Sanki soğuklara teslim oldum, işte kabul etmediğim şey bu. Kendime olan kızgınlığımdan, öfkemden istemeyerek de olsa ağlıyorum.” Slav'ın çok gururlu bir Kürt kızı olduğunu biliyordum, fakat kendisini bu düzeyde sorgulayabileceğini ve suçlayacağını hiç tahmin bile edememiştim. Çünkü kendisini daha önce defalarca zorlu koşullarda denemişti. Kendisi bir Koçer kızıydı, yaylalarda büyümüştü. Gözyaşları zorlu koşullar karşısında çaresiz kalmayı kabullenmeyişindendi.

Slav'ın ellerini avuçlarımın arasına alıp “Sen hiç kimsenin daha önce başaramadığı birçok şeyi başardın. Bu görevinde de başarılıydın. Hepimize en büyük desteğin, zorlandığın anlarda bile yüzünden eksik etmediğin tebessümle bizlere de moral vermiş olman” diyerek onu kendime doğru çekip sıkı sıkıya kucakladım.

Yolumuza her zamanki gibi devam ettik. Karşılaşıp gördüklerimiz ve yaşadıklarımız gelecek günlere daha iyi hazırlanabilmemiz için önemli deneyimler. Gerillada hiçbir zaman bitmeyecek olan yolculuklarımıza, serüvenlerimize bu yol hikâyemizle sadece bir yenisini daha ekledik...

Şehit Hebun Şinyan

Anlattığımız her anıda bir yoldaşımız bizlerle birlikte yeniden zamanın durdurulamaz ilerleyişinde yol alıyor. Ne biz onları geride bırakıyoruz ne de onlar bizi...

2006 yılıydı. Çoğu zaman olduğu gibi en sıcak hamle dönemlerinden biriydi. Dersim sahasından istenen misyonun hep gerisinde olmanın verdiği düşünceyle, bunu aşmaya yönelik hareketlilik içindeydik. Temmuz sıcaklığındaydık. O zamana kadar alanda bazı güzel eylemler de çıkarmıştık. Halwori Karakol nizamiyesine araçla girilmiş, vurulmuş ve silah kaldırılmıştı. Deşt (Geyiksuyu) Nahiyesi'nin askeri gücüne pusu kurulmuş, askeri birlikler vurulmuş, düşmana kayıp verdirilmişti. Dersim merkezinin batısında bulunan ve geniş bir arazi üzerinde konumlanmış Sihenk 4. Komando Tugayı'nın içine girilip düşman beş metreden vurulmuştu. Sihenk askeri operasyonel gücünün tam merkeziydi. Bu eylem düşmanı çok zorladı. Tüm bu eylemlerin olmasında alan gücünün üst seviyedeki çabası, cesareti ve kararlılığı önemli yer tutmuştu. Psikolojik üstünlük bizim elimizdeydi. Şehit Medeni arkadaşın (2007'de Munzurlarda çıkan operasyonda yaşanan çatışmada şehit düştü) yanımızda olması bizi ayrıca motive ediyordu.

Şehit Medeni arkadaşla o süreçte Dersîm merkez keşfine gittik. Medeni arkadaş, PKK komutanlığının gereklerini her zaman yerine getiren bir komutandı. Dolayısıyla her zaman PKK'nin özünü temsil etmiştir. Merkez keşfinde yanımızda olması büyük bir moral ve cesaret veriyordu. Var olan heyecanımız ikiye katlanmıştı.

Dersîm merkez, Munzur ile Harçık suyunun birleştiği yer üzerinde kuruludur. Munzur Suyu'nun merkezin ortasından geçmesinden dolayı, gerillanın kullandığı cephelere doğal olarak sınır oluşturuyor. Doğu ve Batı cephesi diye Dersîm eyaleti ikiye ayrılır. Her cephe de üç alan şeklinde örgütlendirilmiştir.

Biz Batı Merkez gücüyduk. Batı cephesinde Dersîm merkezi en iyi keşif yapacağımız yer Kurê Sipi, Çalkıran tarafıydı. Oraya gittik. Dersîm arazisi hem dağlık hem de ormanlık olması nedeniyle gerilla için elverişli ve avantajlıdır. Çoğu hedeflerin çok yakınına gidilip sağlıklı keşifler yapılabiliniyor.

Kure Sipi'nin batı yüzü Dinar vadisine inen yamaçtır. Bu yamaç oldukça sarpdır ve gerilla rahat konumlanabilir. Kure Sipi'nin doğu-güneydoğu yamacının bittiği yerde Sihenk Mahallesi bulunmaktadır. Sihenk Mahallesi'ne kadar uzanan arazi yayvan, ormanlık bir arazi olup gerillanın hareketine elverişli bir alandır. Sihenk merkezin bir mahallesi olsa da neredeyse hepsi askeri üs alanı olarak kullanıldığından, Sihenk denildiğinde askeri bir alan algılanıyor. Kure Sipi'nin kuzeyinde Çalkıran olarak bilinen alan bulunmaktadır. Bu alanın merkeze uzanan bölümünde Gazik mahalesi bulunur. Merkezin bu mahallesi Munzur suyunun batısına düşer. Merkezin çarşı mahallesi Moğultay Mahallesi oluyor. En fazla nüfusun bulunduğu yer olması itibarıyla reklam panolarının da en çok olduğu mahalledir. Doğal olarak düşmanın da merkezi çalışmalarını sürdürmek istediği yerdir. Sivil-resmî, zırhlı-zırhsız araçlarla, kameralarla, ajan örgütlenmesiyle hep kontrol etmek istediği mahalledir. Tabii o zamana kadar merkez hakkında tam bilgimiz yoktu. Hem eylem hazırlıkları sürecindeki keşifte gördüklerimizden hem de ayrıntılı bilgi edinme çabamızın sonucu olarak zamanla öğrendik. O zamanki bilgilerimiz dürbünle yaptığımız keşiflere dayanıyordu. Düşmanın mahalle içerisindeki karakollarını bilmiyorduk.

Munzur suyunun böldüğü merkezin doğusunda Cumhuriyet Mahallesi bulunuyor. Merkezin çevresi de sarp ve yayvan arazilerden oluşuyor. Hani derler ya "Dersîm dört dağ içinde" tam da öyledir. Dersîm katlia-

mından sonra sağ kalanların Dersîm’de yaşamaması için yoğun baskı, asimilasyon uygulanmış ve zorla göçertilmeleri nedeniyle merkez küçük bir yerleşim yeri halinde kalmıştır.

Dersîm’in düzene karşı kendini koruma direnişçiliği hep var olmuştur. Bu özelliğinden dolayı Türkiye Solu 1970’ler itibariyle orada gerillacılığa başlamıştır. Partimiz de grup çalışmaları ile birlikte Dersîm’de mevzilenmeye başlamıştır. Dersîm zaten ‘38 katliamından sonra askeri alana çevrilmiştir. Stratejik yerlerine karakollar kurulmuş, bazı alanlar yasak mıntika ilan edilmiş vaziyettedir. Gerillanın da 1970’ler itibariyle Dersîm’de bulunmasından dolayı düşman araziye bir bütünüyle askeri olarak tahakküm altına almak için yoğun karakollar kurmuştur. Gerillaların gelişimini durduramayınca da ‘90’lı yıllarda halk üzerinde gıda ambargosu uygulayıp, kırsaldaki tüm köyleri yakıp yıkmıştır.

Merkez arazisi, etrafındaki askeri karakolların yanı sıra dört bir tarafından da özel timlerin tuttuğu tepelerle kuşatılmış haldedir. Sihenk Tugayı da zaten batısını tutmaktadır. Bunların dışında birçok açık, gizli kontrol noktaları bulunmaktadır. Deyim yerindeyse üstü açık bir cezaevi durumuna getirmişler Dersîm’i.

Keşfimizi yapmıştık. 1999’a kadar çoğu zaman arkadaşlar merkeze girip eylem yapmışsa da, ‘99’dan sonra buraya hiç girilmemişti. Bu durum eylemi daha da heyecanlı ve gizemli kılıyordu. Aynı zamanda bize avantaj da sağlıyordu. Agit arkadaşla benim eyleme girmem kesinleşmişti. S. ile A. arkadaşlar büyük bir dayatma içerisinde olsalar da bu düzenleme değişmedi. Dağlık alanı ince ayrıntılarıyla tanımamıza rağmen, düşmanın merkez konumlanması hakkında hiçbir bilgiye sahip değildik. Sadece dışarıdan görünen konumlanma üzerinden kaba bir planlama yapılmıştı. Dürbünle gördüğümüz helikopter pisti vardı. Bu pistin nizaminiyesini vuracak, sonra bombalarımızı helikopterleri imha için kullanacaktık.

Bu eylemi 14 Temmuz büyük ölüm orucunun yıldönümünün anısına gerçekleştirmeyi planladık. Medeni arkadaşın sıkça tekrarladığı uyarıları altında oluşan duygusal bir atmosfer içinde, hazır bulunan arkadaşlarla vedalaşıp yanlarından ayrıldık. Arkadaşların beklentilerine ve en önemlisi de sürece cevap olabilmenin umuduyla ve gururuyla yola çıktık. 14 Temmuz’un yıldönümüne denk gelmesi görevin ağırlığını daha da artırmıştı. Birbirimize sözlü bir şey demiyorsak da gözlerde “mutlaka bir şeyler yapmalıyız” kararlılığı görülüyordu. Bazen hiçbir söz kullanılmasa da

gözle birçok şey söylenir. Agit arkadaşla birlikteyken insanın güveni oldukça artıyordu. O, insana üstesinden gelinemeyecek, yapılamayacak hiçbir şeyin olmadığı hissini yaşıyordu. En riskli olay bile sadece bir macera olduğundan, bunların bitmesini asla istemezsiniz. “PKK yoldaşlığı bu olsa gerek” diye düşünmeden edemiyordum.

Akşam saatlerinde sivil giyinip yola çıktık. Agit arkadaş “Yakup” ismini almıştı, benim ismim de “Volkan” olacaktı. Gerilla izlenimi vermemek için spor, kahvehane benzeri gündemleri konuşacak, ne gerekiyorsa yapacaktık. Yürüyüşümüz, giysilerimiz ve silahlarımız fazlasıyla belirgindi ama olsun. Yine de azami düzeyde özen göstermek durumundaydık. Uzun yıllardır şehirden kopuktuk. Yürüyüşümüz dağlık-taşlık araziye göre şekillenmişti. Sivil elbiseler bir gariplik yarattı bizde.

Akşam saat 8.00 civarında ormanlık alandan çıkarak şehre giriş yaptık. Yaptığımız keşif sonucunda Gazik Mahallesi’nden merkeze girmeyi kararlaştırmıştık. Elbette heyecanlıydık. Şehirdeki insanlar bizi tuhaf bakışlarla süzseler de konuşmadan geçiyorduk. Yarım saatlik diye planladığımız yer için iki buçuk saat sokak sokak, mahalle mahalle dolaşmak durumunda kaldık. Keşfimizle şehrin içi birbirini tutmadı. Hiç de dışarıdan görüldüğü gibi çıkmamıştı. Hedefi bulduğumuzda bir metre olarak hesapladığımız duvar altı metre yüksekliğinde çıktı. Nizamiyeden önce duvar yüksekliğinde nöbetçi kulübesi çıkmıştı. Bu durumda neler yapabileceğimizi düşündük. Bir taraftan asıl hedefe ulaşamamanın yarattığı hayal kırıklığını yaşarken, hiç beklemediğimiz esnalarda ve yerlerde polis araçları önümüzden geçiyordu.

Zaman hayli ilerlemişti. Deşifre olmamıza az kalmıştı. Silahlarımız gömleklerin altında bayağı belirgindi. Arkamızda olan birisinin fark etmemesi için ya kör olması gerekiyordu ya da başka bir dünyada yaşaması gerekiyordu. Namlular da hafifçe gömlek altından görünüyordu. Özellikle üstümüzde sırttan gömlekler başka hiç kimsenin üstünde bulunmuyordu. 14 Temmuz sıcaklığında herkes sıfır kol tişört giymişken biz upuzun oduncu gömlekleri giymiştik. Aramızdaki espri; “bizim gibi gömlekli iki kişi daha görürsek bilelim ki onlar da kesin Doğu Cephesi’nden eylem için merkeze inmişlerdir” diyorduk. Aldığımız yeni isimler, kod isimlerimizi zikrettikten sonra aklımıza geliyordu. Sivil gündemler yaratıyor olsak da, bunlar yapay söylemlerin ötesine geçemiyordu. Al-lahtan bizi fark eden birçok kişi yurtsever olmaları nedeniyle bilgi sızdırmıyorlardı ama yine de bilginin çıkacağı kadar açıklarımız fazlasıyla

vardı.

Dışarıdan keşfettiğimiz hedef uygun olmayınca inisiyatif kullanmak durumunda kalmıştık. Var olan hareketliliği de göz önünde bulundurarak uygun bir yerde pusuda beklemeyi en iyi seçenek gördük. Önceden belirlediğimiz bir yer olmadığı için gezerek uygun bir yer bulmak durumundaydık. Dikkat çekmemesi açısından büfeden bir şeyler almayı da ihmal etmedik. Büfe sahibi bizdeki tuhaflığı fark etmişse de bozuntuya vermemiştir. Büfe poşetini kamuflej mahiyetinde elimize alıp, pusuya yatıp uygun yer aramaya başladık. Artık hedef değişmişti. Pusuya yatıp gelen polis araçlarını hedef alacaktık. Zaten polisler de öncelikli hedefler arasında yer aldıkları için doğru bir inisiyatif kullandığımızdan emindik. Dersim’de düşman kırsal arazide pek rahat olmasa da, merkez içinde bayağı rahat gibi görünüyordu. Durmadan cirit atıyorlardı. Merkezde uzun süre kalmamız bizi bir taraftan rahatlatmışsa da, diğer taraftan gördüğümüz hareketlilik bizi hayli endişelendiriyordu.

Yolda yürürken hiç beklemediğimiz bir anda, beş metre mesafede nöbetçi polisi karşımızda bulduk. Agit arkadaşın, “polis, polis!” deyip beni iteklemesi ile polisin bizi görmesi bir olmuştu. Tek nöbetçi olsa da ne hemen silahı çıkartıp vurabilirdik ne de yanından geçebilirdik. Geri dönmek de mümkün değildi. Caddenin karşı tarafındaki binanın ön bahçesine yöneldik, “kapı açılmıyor, kapı açılmıyor!” diyerek silahlarımızı çıkardık. Nöbetçi şüphelendiye de pek emin olamamıştı. Ne tam üstümüze gelebildi ne de silahını kullanma inisiyatifinde bulundu. Gelip bize baktıysa da eli tetikte, geri geri karakol kapısına yol aldı. Polisin tam olarak ne yapacağını kestiremediğimizden fırsattan yararlanarak ateş açtık. Nöbetçi polis aşağıya doğru yuvarlandı. Zaten başka da nöbetçi yoktu. Polis transitine, karakol pencerelerine ateş ede ede geri çekilmeye başlamıştı. Bağırışlar çağırışlara aldırış etmeden uzaklaşıyorduk. Sonradan yoğun ateş açıldıysa da pek etkili olamamıştı.

Gazik Mahallesi’nden Kure Sipi’ye tırmanmaya başlamıştık. Bir taraftan eylem sevinci olsa da bir taraftan da daha nitelikli eylem yapamamanın üzüntüsü içerisindeydik. En büyük üzüntümüz de vurduğumuz polisin silahını getiremeyişimizdi. Aslında çok rahat getirebilirdik. Anı, hiç beklemediğimiz bir anda önümüze çıkması nedeniyle ve o esnada düşünecek fırsat yakalayamamadan kaynaklı getiremedik. Aslında orada polis karakolu olduğunu bilseydik çok daha sonuç alıcı bir eylem de yapabilirdik. Derler ya, eylemin yarısı o eylemi keşfetmede, doğru bir plan-

lama yapılmasındadır. O zamanki merkez hakkındaki bilgilerimizin ve keşfimizin yetersizliğini anladık. Tabii bu durum daha başarılı ve sonuç alıcı bir eylem çıkarmamızı etkiledi.

Agit arkadaşın yoldaşlığı, cesareti ve fedakarlığı bizim için hep moral kaynağı olmuştur. PKK kültürüyle yoğrulmuş bir karaktere sahipti. Agit arkadaşın morali, coşkusu ve heyecanı çevresini her zaman bir hareketliliğin içinde tutardı. Agit arkadaş, bir grup arkadaşıyla 2010 yılında Ovacık Nenikan alanında çıkan operasyon gücüne inisiyatif kullanıp eylem yapmış ve silah kaldırmıştı. Ertesi gün operasyonun geri çekildiğini düşünmüş fakat girdiği bir pusuda şehit düşmüştü. Şehit Agit arkadaşla yaşadığım anıları hiç unutmayacağım ve amaçlarını gerçekleştirmek için hep mücadele edeceğim.

Mazlum Volkan

Selmas Direnişi

Geli arkadaş, 2008 yılının 10 Mayıs'ında beş arkadaşla beraber alçakça ve namertçe şehit düşürüldü. Askeri olarak yenilgi bilmeyen Geli arkadaş, JİTEM'in örgütlediği bir komplo sonucu Hüseyin, Baran, Tekoşer, Guevara ve Devrim arkadaşlarla birlikte zehirlenerek katledildiler. Bölgedeki kahramanlık timsali yoldaşların şahadetleri bizler açısından düşmana duyulan kin ve öfkenin katlanarak artması ve mücadele nedenimiz olacaktır.

Kürdistan coğrafyasının Türkiye, İran ve Suriye sömürgeci devletleri arasında bölüşülmesi ile oluşan dört parçalı ülke gerçekliğimizin tarihsel arka planı sadece 1923'te yapılan Lozan Antlaşması ile sınırlı değildir. Resmi tarih bakımından ele alınacak olursa parçalanmışlık 1639 yılında Osmanlı Devleti ile Safevi Devleti arasında imzalanarak Kürdistan'ı ikiye bölen Kasr-ı Şirin Antlaşması (ki günümüzdeki TC-İran sınırlarının da temelidir) ile ortaya çıkmıştır. Sömürgeci ve işgalci TC ile İran Devleti arasında oluşturulup Kürdistan'ı parçalayan bu suni sınırlar halkımız açısından çok fazla bir anlam ifade etmemiş olmasına rağmen zor ve katliamlarla benimsetilmeye çalışılan bir gerçeklik olmuştur. 'Otuz üç Kurşun' olayı bu durumun açık ispatıdır ki bu şekil katliamlar günümüzde de sürmektedir. Ancak Kürt halkının geçmişte de olduğu gibi bugün de bu sınırları tanımayı fiiliyatta işlevsiz kıldığı da bir gerçekliktir. Bahsetti-

ğimiz bu sınır hattı Şehidan Dağlarından başlayıp, Kelareş, Sere Şehid, Evrin, Hecibey Dağı, Mengene Dağı, Erek, Büyük ve Küçük Ağrı dağlarının oluşturduğu bir hattı ifade etmektedir. Aralarına her ne kadar sınırlar konulsa da buranın halkı yüzyıllardır akrabalık ilişkilerini devamlı güçlendirerek, toplumsal bilincinde aşılmasına veya körelmesine izin vermemiştir.

Kürt halkının direnişlerinde de sınırın her iki tarafında ki halk birbirine gerektiğinde destek vermiş, gerektiğinde birbirlerini korumuştur. Ağrı dağındaki isyan buna bariz bir örnektir. Türk Devleti isyanı bastırabilmek için kendi sınırında bulunan Kelareş'i İran'a verip, İran'dan Küçük Ağrı'yı alarak direnişçilerin Doğu Kürdistan ile bağıni koparmış, ancak o zaman tam anlamı ile bir kuşatma yapmıştır. Yine birçok dengbejin kamlarında yer alan kahramanlık öyküleri de bu sınır etrafında yaşanmıştır. Mücadelemiz açısından da Doğu Kürdistan'ın bu coğrafyası her zaman gerillanın önemli bir mevziisini teşkil etmiştir. Serhat'tan Botan'a değin uzanması bu alana stratejik bir rol yüklemiştir, birçok bakımdan savaşımıza destek sunmuştur. Özgür Kürt ve Kürdistan söz konusu olduğunda iç çelişkilerini bir tarafa bırakıp, Kürt düşmanlığında TC ile ortaklaşan İran Devleti bu alanın özgürlük mücadelemiz için bir dayanak olmaması uğruna her türlü baskı ve zoru sadece bize değil, halka karşıda kullanmıştır. Özellikle 2004-2005'lerden itibaren İran'ın askeri yönelimleri ve halka uyguladığı baskı günümüze değin devam edegelmektedir. Bu yıllardan itibaren gerilla ile İran güçleri arasındaki çatışmalarda çok değerli yoldaşlarımızı şehitler kervanına uğurlarken, İran'a çok ağır kayıplar verdirilmiş, ülke toprağının bir bütün olduğu ve asla düşmana bırakılmayacağı net olarak gösterilmiştir.

Bu bağlamda özellikle 2007 yılı düşman yönelimlerinin en çok yoğunlaştığı bir dönem oldu. Belirttiğimiz bu coğrafyada yaşayan köylülerden pek azı düşmanın baskı ve işkencelerine uğramamıştır. Halka yönelik ajanlaştırma ve ezme politikaları en ahlaksız şekilleri ile yürütülürken, gerillaya yönelik askeri ve kontravari her yöntemle saldırılar yaşanmaktaydı. TC devleti ile ortak yürütölen konsept çerçevesi ile bu yönelimler gerçekleştiriliyor ve kimi İran operasyonlarına Türk askerleri de katılıyordu.

Askeri öngörü bizlere kazandırdı

2007'nin Haziran ayında Selmas alanında İran'ın bu şekilde büyük

bir operasyonu gerçekleştirdi. Operasyonun hedefi bu bölgedeki gerilla gücünü tümünden imha etmektir. Bu nedenle gece geç saatlerde istihbarata dayalı olarak arkadaşları bir köyde temasa koyup hazırda bekletilen üç bine yakın gücü harekete geçirerek ezme ve imhayı gerçekleştirmekti. Sıcak teması sağlamak için o gece gittiğimiz köye ve çevresine küçük birlikler gönderildi. Fakat gafil avlanmadan düşman hareketliliği tarafımızdan fark edilmişti. Biraz da şans eseri olarak köy dışında bekleyen düşman aracı daha önce yola döşediğimiz tuzağın tam yanında durmuştu. Köye hâkim bir nokta olduğu için bölge komutanlığımızın öngörüsü ile döşemiştik. Şans olarak değerlendirdiğim şey esasında sorumlu arkadaşın askeri öngörüsü idi. Bir süre takip ettikten sonra tuzağı bu düşman grubunda patlattık. Daha sonra aldığımız bilgilere göre burada yaralıları dışında üç düşman askeri ölmüştü. Tuzağı patlattıktan sonra köy içerisinde çatışmayı uygun görmeyerek köyü terk ettik.

Düşmanın zaten bazı operasyon hazırlıklarından çok net olmasa da bilgimiz vardı. Sabaha üç dört saat kalmıştı ve olası bir operasyon ihtimaline karşı tedbir alabilmek için noktamıza yönelmiştik. Noktamız, sayı olarak çok olmadığımız için hâkim bir tepedeydi. Hemen hemen üç saat tempolu bir yürüyüş ile noktanın altına varmıştık. Son tırmanışı nefes nefese çıkmaya çalışırken bir anda çıktığımız yamaç aydınlandı. Arkamızı dönüp baktığımızda gördüğümüz manzara karşısında şaşkınlıkla elde değildi. Düşman konvoyunun bir ucu aşağıımızda ki köye yetişmişken diğer ucu ise yaklaşık on kilometre ötede idi ve konvoyun sonunu henüz görememiştik.

Tepeye çıktıktan sonra bölge komutanı Gelî arkadaş bir süre düşündükten sonra bizden de görüş belirtmemizi istedi fakat biz bir şey söylemedik. Gelî arkadaşın askeri tecrübesine ve vereceği karara güveniyorduk. Çünkü arkadaşın kişiliği ve pratiği bizim için her daim güven kaynağı olmuştu. Ayrıca sayımız da çok azdı. O yıl bize gönderilecek takviye mevsimden ötürü bize henüz ulaşmamıştı. Hâlihazırda altı arkadaşlık. Böyle bir operasyonu bu sayı ile böyle zozanlı bir yerde karşılamayacağımız düşüncesi ile Gelî arkadaş kendimizi bulduğumuz tepenin diğer yüzüne düşen derin ve kısmi ağaçlıklar bulan vadiye bırakacağımızı belirtti. Havanın aydınlanmasına bir saat kaldığı için oylanmadan toparlanıp harekete geçtik. Tam vadiye yettiğimizde hava hafiften açmaya başlıyordu. Bu nedenle en yakın ayrıntı bir dola girip gizlendik. Hava açtıktan iki saat kadar sonra bulduğumuz genel vadide

dâhil alandaki her tepenin tutulduğunu, vadi ve derelere kolların inmeye başladığını gördük. Artık bekleyip görmekten öte yapılacak bir şey yoktu.

Düşmanın hareket tarzına bakarak, bizi, vadi ve derelere yönlendirdiği yirmi otuz kişilik gruplarla temasa koyup etrafımızı sarma ve ezme taktiği yürüttüğü sonucuna vardık. Bu nedenle elimizden geldiğince temasa girmemeye karar vermiştik. Yine Skorskylerle havadan keşif yapılıyordu. Bir süre sonra ise araziye havan, obüs ve katuşalarla yoğun vurmaya başladılar. Bu da görüntü yakalamaya dönüktü. Bulunduğumuz deredeki çalılıklardan yararlanarak görüntü vermemeyi başarmıştık. Sabah saat 08.00 civarında Afrinli Guevara arkadaş etrafa dürbün attığında hemen üstümüzdeki sırttan yirmi civarında düşman askerinin sırt sırt üzerimize geldiğini, aynı gruptan dört beş kişinin ise kendilerini dereye bıraktığını tespit etti. Artık temastan kaçınmak gibi bir durum söz konusu değildi. Bu yüzden Gelî arkadaş, bu birliği etkili vurup imha etmemiz gerektiğini, sonrasında çatışmanın seyrine göre hareket edeceğimizi söyledi. O durumda sonuna kadar çatışmaktan başka bir seçeneğimiz yoktu.

Derenin içinde savaşmanın hiçbir avantajı söz konusu değildi. Bu yüzden bir şekilde düşmanı sırtta karşılamalıydık. Her ne kadar tercih dışında gelişse de operasyon içinde eylem yapacaktık. Şartları hızla gözden geçirdiğimizde bulunduğumuz yerden sırta doğru uzanan sel sularının açtığı bir yarığın bel hizasına kadar derin ve deyim yerindeyse dimdik olduğunu gördük. Bu düşmana fark ettirmeden önüne çıkmak için önemli bir avantajdı. Hemen ikiye üç grup halinde altmış yetmiş metre mesafe ile diz üstünde tırmanmaya başladık. En öndeki arkadaş Botan Özalp arkadaştı ve BKC ondaydı. Sırta ilk olarak BKC'nin yerleştirilmesi önemliydi. Sırta tam yetişmeden fark edilirse bizi savunacaktı. Neyse ki düşman bizi fark etmedi. Yoğunlaşmaları karşı vadilerdeydi. Tahmin ediyorum burunlarının dibinde biteceğimiz akılların ucundan bile geçmemiştir. Son iki arkadaş olarak, tam biz de yerimizi alıyorduk ki çatışma Botan arkadaşın BKC ateşi ile başladı. Düşman birliği elli altmış metre kadar önümüzdeydi. BKC ile beraber tüm arkadaşlar çıplak yerde yalanan düşmanı vurmaya başladık. Hepsi iki küçük kaya arkasına toplandılar. Yine iki kişi kendini dereye bırakmaya çalıştı ama başaramadılar. On kişi kadar kalan ve mevzilenip çatışmaya başlayan düşman ile bir süre çatışma yoğun devam etti.

Operasyonu yönlendiren koordineyi vurmuştuk

Çatışma denilebilir ki yetmiş metre kadar bir mesafede mevzi savaşına dönmüştü. Ayrıca arazide bulunan düşman birlikleri çatışma yerine doğru hareketlenmişti. Diğer gruplar yetişmeden bu grubun imhasını tamamlamalıydık. Bu yüzden çatışmaya yüklenmeye başladık. Düşmanın ateş yoğunluğu azalınca, sağ kalanların cephanelerinin azalmaya başladığını anlamıştık. Öyle planlı bir şekilde olmasa da Karslı Pir Ali yamaçtan dolanarak düşmanın üstüne gitti. Düşmanın arkasında mevzilendiği kayaya ulaştı. Fakat düşman onu fark ederek ateşe başlayınca o da kayanın bize doğru olan yüzüne takıldı. Gelî arkadaş onu çıkarmak için yöneldi. Fakat o da Pir Ali'ye ulaşip orada takılı kalmıştı. Biz de onların yakınındaydık, görüntü ilginçti. İki üç metrelik bir kaya parçasının bir yüzünde beş altı düşman askeri, diğer yüzünde de iki arkadaş duruyordu. Arkadaşlar kayaya yapışmış kıpırdamıyordu. Çünkü askerler on-on beş saniyede bir kayanın üstünden arkadaşlara ateş ediyordu. Gelî arkadaş bize düşmana ateş etmemizi işaret edince niyetini anlamıştık. Biz düşmanın başını kaldırmasına fırsat vermeden arkadaşlara hareket fırsatı yaratacaktık ve öyle de oldu. Gelî arkadaş fırsatı değerlendirip, iki bombayı kayanın arkasına attı ve sonra kısa bir taramayla, kalan düşman gücünü imha etti. Artık bu düşman birliği tümünden imha edilmişti. Ancak çatışma iki saati bulmuştu ve üç düşman kolu tarafından bulunduğumuz sırt ile sınırlı olan bir çembere alınmıştık. Zaten çatışma öncesi tahmin ettiğimiz durumdu bu.

Fırsattan istifade hemen cenazelerin üstündeki cephaneleri toplamaya başladık. Tüm cenazelere ulaşamıyorduk. Çünkü yakın tepe ve sırtlardan yoğun düşman atışları vardı. Toplayabildiklerimizi alıp arkadaşların yanına zor bela döndük. Hepimiz sağlandı ama Botan arkadaş görünmüyordu. Cihazdan çağırdık, cevap vermedi. Ama hemen ötemizde cihaz sesi duyduk. O yöne gitmeye çalıştık fakat düşmanın yoğun atışı yönelmemize izin vermiyordu. Ancak hava kararınca gittiğimizde arkadaşın şehit düştüğünü gördük. Anlayabildiğimiz kadarıyla son mevzi düşünce arkadaş cephane kaldırmak için sırttan gelmeye çalışırken suikast sonucu şehit düşmüştü. Yine BKC de darbe yemiş, çalışmıyordu. Zaten kalan sürede akşama kadar düşman askerleri üzerinden kaldırdığımız iki BKC'yi kullandık. İki üç kez düşman, dar çemberde bizle çatışırken, alttan sızmalara girişti ve fark edilerek darbelenip geri püs-

kürtüldü.

Bizim ise bir hareket imkânımız olmadı. Olduğumuz yerde en fazla bir metrelik hareket alanı ile beş arkadaş ayrı ayrı çatıştıyordu. Çatışma akşama kadar sürdü. Ancak dikkatimizi çeken şey düşmanın bulunduğumuz sırtı teknik, kobra vb. ile vurmamasıydı. Çatışmadan iki gün sonra öğrenecektik ki ilk vurup imha ettiğimiz düşman askerleri, operasyonun koordinesiymiş, bu nedenle düşman ne yapacağını şaşırmıştı. Tüm araziyi metre metre vurmasına rağmen çatışmanın olduğu sırta tek bir havan bile atmamıştı. Hava kararınca ümitlerini kesmiş olacaklar ki bulunduğumuz yeri havan ve obüs atışlarına tabi tuttular. Düşman etrafımızda tuttuğu yerleri bırakmamıştı. Bu çemberden çıkmak gerekiyordu. Kaldırdığımız silahları da alıp Selmas Ovası ile aramızdaki yüksek silsileyi kesip ovaya girerek düşmanı yanıltacaktık.

Halka işkence yapanları vurmuştuk

Zirveye varmadan önce kaldırılan fazla silahları bir kaya oyuğuna gizleyip yola devam ettik. Ne olacağı belirsizdi ve hafif olmak daha iyiydi. Çok sessiz ve temkinli bir tırmanıştan sonra zirveyi kesip ovaya doğru inmeye başladık. Sonraki günü ovada ekinlerin içinde gizlenerek geçirip, bir sonraki gün kendimizi Kotol zozanlarına atarak operasyon alanından çıkmış oluyorduk. Bu operasyonda bizim netleştirdiğimiz kadarıyla yirmi sekiz İran askeri öldürülmüştü. Bunların arasında bölge halkına yaptıkları işkenceleriyle tanınan, daha önceden de yaralı arkadaşlarımızı infaz etmiş olan Kurban Ali İbrahimi ile Ali Rıza Talii isimli Urmiye ve Selmas genel sorumluları olan iki general de yer almaktaydı. Yine toplam sekiz Kalaşnikof, iki BKC, bir Kanas ve çok sayıda askeri malzemeye de el konulmuştu. Çatışmada oynadığı rol bakımından damgasını vuran ise Gelî arkadaştı. Düşmanın üstüne yürüyüşü, cesareti, düşmanı ezen tarzı hepimize moral vermiş, çatışmanın inisiyatifini sonuna dek elinde tutarak düşmana göz açtırmamıştı. Yine Botan arkadaşın BKC'yle oynadığı rol de belirleyiciydi.

Operasyondan sonra alana döndüğümüzde Botan arkadaşın şahadetinden dolayı bir üzüntü olsa da halkta yoğun bir coşku yaşanıyordu. Çünkü öldürülen generallerin çevre köylerde işkence etmediği bir insan bulmak çok zordu. Bu yüzden halkın genelinde yoğun bir moral ve hoşnutluk yaşanıyordu. Gerillayı her şeyi ile sahiplenmede halk arasında bir yarış yaşanıyordu. Yine alanda düşman bir kırılma yaşamıştı. İki sene

boyunca düşman gerillanın bulunduğu alanlara giremedi. Yani moral üstünlüğü tamamen gerilladaydı ve düşman aktivitesi sıfırlanmıştı. Bu bakımdan etkileri önemli olan bir çatışmaydı ve sonuçları da oldukça iyiydi.

Bu çatışmada şehit düşen Botan arkadaş, Van'ın Özalp ilçesine bağlı bir köyden. Dürüst, fedakâr, gözü kara, yoldaşlığa bağlı örnek bir militan duruşa sahipti. Yaşamda ve çalışmalarda hiperaktif denilebilecek düzeyde hareketliydi. İnsanın, onu bir şey yapmıyorken görebilmesi çok zor bir durumdu. Bu yüzden de kendini katan, güler yüzlülüğü ve hoş sohbetiyle herkese moral kaynağı olan bir yoldaştı. Bunların yanı sıra öncü özellikleri kişiliğinde barındırdığı için her zaman önümüzde yürüyen bir arkadaştı. Bahsedilen bu çatışmada yine rolünü oynamış, moral ve coşkusuyla bize güç vermişti. Düşmanın 2006 yılında yaptığı bir operasyonda çatışmaya giren üç arkadaştan Avdar Afrin, Çiyager Karakoçan arkadaşlar yaralı ele geçip şehit düşürülmüş, Botan arkadaş ise şans eseri kurtulmuştu. Bu yüzden düşmana büyük bir öfke duymakta, öte yandan bir ezikliği ve bu durumu kendine yedirememeyi yaşamaktaydı. Çatışmada atılğanlığı ve coşkusu bu nedenle anlaşılıyordu. Çatışma sırasında iki arkadaşın intikamını alacağını söylemişti ve iki arkadaşın intikamını aldı. Öldürülen iki general, Avdar ve Çiya arkadaş bizzat infaz eden kişilerdi. Botan arkadaş o kızılca kıyamette çatışırken, var gücüyle haykırdı; “Bijî SerokApo, Bijî PKK!” sloganları her zaman kulaklarımızda çınlayacak ve mücadele kararlılığımızı kat be kat güçlendirecektir.

Doğru komuta temsili olan güzide yoldaşlardan biriydi

Bu anlatım vesilesi ile Gelî arkadaş anmak ve yetersiz de olsa anlatmak bir görev olmaktadır. Çünkü Gelî arkadaş da birçok yönüyle örnek olan, kadro ölçüleri ve sürecin gerektirdiği komuta tarzıyla öne çıkan bir arkadaş. Örgütsel kabul ret ölçülerindeki keskinliği, yoldaş ilişkilerindeki dürüstlüğü ve samimiyeti, yanlışlara ve haksızlıklara karşı duruşu, mertliği, yaşamda öne çıkan doğal öncülük vasıflarını kendi kişiliğine yedirmiş çok değerli bir arkadaş. Savaş ve gerilla gerçekliğini içselleştiren, savaşın her kademesinde en önde olup başarıyı getiren bir tarz Gelî arkadaşta mevcuttu. Uzun yıllar Kuzey'den Güney'e, Güney'den Rojhilat'a kadar her yerde gerillacılık yürüten Gelî arkadaş yanıımızdayken hiçbir konuda herhangi bir kaygı duymazdık desem abartmamış olurum. Geli arkadaş şüphesiz bu özelliklerin kaynağını Önderliğe, mücadeleye bağlılık ve pratikte, savaşta pişip bunu doğru şekilde tecrübeye dönüştür-

mesinden almaktaydı. Gelî arkadaş yanımızdaysa en zorlu ve en tehlikeli görevlerden bile çekinmezdik. Arkadaştaki tecrübe, gözükaralık, duyarlılık ve öz disiplin bu duyguyu bize yaşatıyordu. Doğal bir otoritesi vardı. Gelî arkadaşın yanında kısa süre olsa bile kalıp ona bağlanmamak ve hayranlık duymamak imkânsızdı. Bizim için doğru komuta temsili olan güzide yoldaşlardan biriydi.

Gelî arkadaş, 2008 yılının 10 Mayıs'ında beş arkadaşla beraber al-çakça ve namertçe şehit düşürüldü. Askeri olarak yenilgi bilmeyen Gelî arkadaş, JİTEM'in örgütlediği bir komplo sonucu Hüseyin, Baran, Tekoşer, Guevara ve Devrim arkadaşlarla birlikte zehirlenerek katledildiler. Bölgedeki kahramanlık timsali yoldaşların şahadetleri bizler açısından düşmana duyulan kin ve öfkenin katlanarak artması ve mücadele nedenimiz olacaktır. Bu şehitler şahsında tüm devrim şehitlerimizin anıları önünde eğiliyor,yollarının takipçisi ve daha da ilerleticisi olacağımızın sözünü bir kez daha yineliyoruz.

Şehit Tîrej

